

*Всё это вам, моя родня!
Всем вам без исключения!
Вы мир мой, свет и часть меня,
Души моей горение!*

СОСТОЯНИЕ ДУШИ SOS...ТОЯНИЕ ДУШИ

*НЕ БЫВАЕТ СОСТОЯНИЕ ДУШИ
ОДНОЗНАЧНЫМ И ВОЗВЫШЕННО КРАСИВЫМ!
ЧАЩЕ БЫЛО SOS...тояние ДУШИ,
ЧТО ПРИСУЩЕ ЛЮДЯМ МНИТЕЛЬНЫМ,
РАНИМЫМ...*

*И ПРОШУ: « МОИ СТИХИ
ПРИЧИСЛЯТЬ К СТИХАМ!
ТО ЛЬ К ХОРОШИМ, ТО ЛЬ К ПЛОХИМ,
ТОЛЬКО НЕ К ГРЕХАМ!»*

* * *

Мово, рідна моя, ти мені вибачай,
Що так рідко звучиш на вустах.
А зловмисника в діях моїх не вбачай -
Я без тебе як зранений птах.

Ти мене не свари , на своїй я землі,-
Вирій мій, моє рідне село.
Щебетали тобою, як були малі,
І дитинство з тобою пройшло.

Голос Неньки я чую, і знову мене
Огортає тепло її слів ...
Це назавжди! Ніколи це вже не мине-
Хто ще нас так любив і жалів?

Розлетілись з гнізда у неблизькі світи,
Скільки ж років у нас ти живеш ...
Ми все рівно зумієм до тебе прийти
Й до кінця ти вже нас поведеш!

* * *

Коли йде мова про рідню,
То нас усіх багато!
По-перше, я тут на "корню",
Де жили Мама й Тато.

Вітюня - брат й його сім'я
Живуть в місті Луганську.
Не раз бував в краях тих я -
Прийоми були панські!

В Одесі Наші були й є -
Бекреневи й Кульбашна.
Все більше Котових стає -
Родина там поважна.

Занесла доля наших в Крим,
Років назад без ліку,

І поріднився Дядько з ним –
Спочив в Криму навіки.

Є й за кордоном Мамин брат -
Долінський дядя Лёня.
В країні тій, де виноград
Мов сонце у долонях.

А скільки ще живе Рідні
На обласних просторах...
Всім щастя вам у ваші дні
І щоб сухим був порох!

Ще десь моє є Дитинча -
Відбилося від хати...
А Син, то біль мій і печаль,
Моя найважча втрата.

Якщо когось і обминув -
Не майте зуб на мене.
РІДНЯ - цим словом всіх торкнув,
Усіх вас поіменно!

* * *

Когда приходит вдохновение,
Не нужно мне иных наград!
Пишу стихи без промедления
И каждой новой строчке рад!

Оно, естественно, не часто
Снисходит милостью ко мне.
Явившись вдруг, пленяет властно -
Я с рифмой вновь наедине.

Вступаю с нею в поединок,
Союзник в этом разум мой.
Из массы слов, как из песчинок,

Я намываю берег свой.

А он всё рушится, уходит ...
И размывается волной.
Но если в слово смысл приходит,
Стаёт мой берег вдруг скалой!

Скалой - стихом стоит прекрасной -
Да будет строчка хороша!
Ему ничто уже не страшно -
В нём моя мысль, моя душа!

* * *

Почему люди плачут ? Отчего слёзы льются?
Это прошлое плачет, что не сможет вернуться.
Дни прошедшие снами к нам приходят неожиданно,
Каждый миг перед нами предстаёт неустанно.
Постоянно нас гложет то, что к нам не вернётся,-
Память сердце тревожит и как песня несётся ...
Той мелодии давней вновь звучат переливы,
С каждым днём всё печальней,

с каждым годом тоскливей.

Мы в грядущее смотрим и надежды питаем,
Жизни часть ему дарим, а потом вспоминаем
Как давно это было ... и мы молоды были,
Нас по свету носило и мы тоже любили!
Время мощным потоком всё уносит с пути
По законам жестоким, нам от них не уйти!
Как Вселенная время вечно и бесконечно,
Жизнь для времени бремя, к ней оно бессердечно.
Мы сегодня не верим в то, что дни сочтены,-
Мы и завтра не верим в то, что обречены!
Каждый час нам отпущен для того чтобы жить!
Час, который пропущен, нам потом не дожить!
Вот поэтому плачем мы по жизни ушедшей,
Наше Прошлое плачет, безвозвратно ушедши ...

* * *

О если б знали вы, как сердцу больно...
Не сможет время слёзы осушить,
Я вспоминаю каждый миг невольно
Пытаясь, как тогда, те дни прожить...

...звонок Отца - приходи до мене, сыну,
Тут моторолер, ключ на місці...все.
И я спешил, поверив в медицину,
Ведь жизни нет цены в её красе!
Нашёл Отца в палате, на постели,
Усталый вид и грустные глаза
Мне прямо в душу трепетно глядели
И капли пота были как роса.
Ну что случилось? Взял его я руку...
Наследственное, - тихо мне сказал.
Улыбкой скрыть хотел болезни муку,
А я ещё диагноза не знал.
Болит? Болит... пройдёт, мы в это верим!
И Папа в это верил до конца.
Ну а когда за мной закрылись двери,
Слеза скатилась с милого лица.
За эти 20 дней, что был я рядом,
Он сделался роднее во сто крат!
А сколько мы встречались с его взглядом,
Который говорил, что он нам рад!
Он радовался нашему приезду
И боль свою сознательно скрывал.
Я помню час, когда перед отъездом
В последний раз живого увидал...
Я уходил - Он плакал... и я плачу.
Кто не терял, откуда же им знать,
Что можно было все переиначить!
А так им наше горе не понять.
Он молодым ушел из этой жизни,
Которую любил не меньше нас.

О если б в мире не было болезни -
Встречал бы наш приезд Отец сейчас!
Всё так же суетился, как бывало -
Ведь, как-никак, а дети в дом идут!
И наша Мама всех за стол сажала,
Всё думая, что вот опять уйдут.
А внуки смехом двор наш наполняли
И было слышно - Дед! Или - Ба-ба...
Они все до сих пор не осознали,
Что стала сиротливою изба.
Осталась у вас только бабка Муся,
Уехал ваш Дедуля навсегда...
А сколько ему снилось, что вернулся
Он в дом родной, где вкусная вода!
Где всё его рукам подвластно было,
Куда стремились люди столько лет,
А без Него всё будто бы застыло...
Не верю, что Отца на свете нет!
Не свыкнусь никогда я с этим горем -
Он с нами в нашей жизни навсегда!
Мы вместе с нашей Мамой это вторим,
Ведь в августе не падала звезда...

* * *

Хочу домой, в село родное наше!
Влечёт туда незримой силы зов
И нет на целом свете его краше,
Где я родился, где отцовский кров.

Там Мама ждёт доля мою тревогу,
Желая сыну счастья на века.
Ведёт меня туда одна дорога,
К которой я стремлюсь издалека.

Меня гоняет по миру работа,
Бывает, не хватает больше сил.
Такая уж мне выпала забота,
Такой судьбы я сам себе просил.

Не кланчил, а годами шёл я к цели -

Я с песней вырос, с песней... и умру!
Хотел бы, чтоб и дети мои пели,
Но им пока мой крест не по плечу!

Хочу я петь о том, о чем не спето
И в песне каждый раз лететь туда,

Где дом родной, где нашей жизни лето,
Туда, где мы бываем иногда!

Пусть будет так, и стал мой голос тише -
Об этом и не нужно бить в набат!
Хочу домой, где так аленют крыши,
Где Мама ждёт и двор наш словно сад...

* * *

Как хорошо, что есть
То место на планете,
Где так уютно сердцу и душе.
Мы можем только здесь
Встречаться, словно дети,
С тем прошлым, что история уже.

В том времени былом
Осталось мое детство
И молодость родителей моих.
Стоит еще наш дом,
Доставшийся в наследство
Мне, с моим младшим Братом на двоих.

Дом помнит имена
Всех тех, кто в нём бывали
И кто переступал его порог.
Он помнит времена,
Когда песни звучали,
Как к будущему моему пролог...

* * *

Життя найкраще - то дитячі роки,
Де все сприймалось нами залюбки!
В свідомості вже стерлись перші кроки,
А ми з тобою й досі малюки.

І спогад б'є нас хвилею у скроні,
Вже на чолі від нього рівчаки...
Тепло я відчуваю у долоні
Матусиної ніжної руки.

Навпомацки вертаємо в минуле,
В якому Мама й Тато молоді,
Не віриться, що все давно минуло,
Зійшло, неначе коло на воді...

* * *

Дуже часто мені сниться наша люба Ненька,
Як Вона мені співала, коли був маленьким.
Мабуть в ті далекі роки пісня полюбила,
Бо з тих пір вона навечно в душі залишилась.
Та мелодія чарівна мене зігриває,
Про дитинство пустотливе спомин навіває...
Все згадаю - ліс і річку, і гнізда пташині,
Як корів із хлопчиками пасли у долині.
Всі ходили із синцями, палили соломі,
Дехто з рваними штанцями вертався додому.
Пізно вернешся до хати - жде тебе лозина...
І зітхає рідна Мати - "Ох вже маю сина!
Ну не син, а чисто вітер по полю гасає!
І чого йому, бродязі, в домі не стає?"

А хіба всидиш у хаті, коли жде ватага?
Хлопці були мастаками на різні розваги...
Залазили в сад колгоспний, робили потраву,
І цькував сторож собаку на нашу ораву.
А бувало із берданки стріляв ... божевілья!
І гукав, що заживе попа до весілля!
Ми встигали все робити і добро і шкоду,
Але більш за все на світі любили природу.
Моя Бабця мене вчила як зілля збирати,
Де любисток, де барвінок, а де рута-м'ята.
Чим корисний Іван-чай, від чого купина,
Як заварюють ромашку, що росте під тином.
А Дідусь завжди з собою сіно брав косити...
Ми з Вітьком дуже любили на гарбі сидіти.
Привозили сіно з лісу, скидали на дворі,
А ночами на нім спали і лічили зорі.
Нічка темна, зорі ясні, місяць молодий,
Розкажи Дідусю казку, любий, дорогий...
А казки які чудові були в Дідуся...
І кінчались - спіть онучки, казочка уся!
Ми давно повиростали, кинули поріг,
Розбрелись по всьому світі стрічками доріг.
І несемо в собі частку рідного села,
Де так швидко й безтурботно юність вся пройшла.
Вже немало сплило весен з тих далеких днів,
Але нас завжди хвилюють пісні матерів.
В тих піснях живе кохання світле і просте,
В них живе надія й віра у своїх дітей!

* * *

Мамі Марії

Я все на світі можу зрозуміти,
Але мене одне збиває з ніг -
Злобиві ми і ніде правди діти,
І душі в нас холодні наче сніг.

То так вже є і іншого не буде!
Написано, як кажуть, на роду.
Невже такі усі навколо люди?
Тому до тебе подумки іду.

У тобі є якась чарівна сила.
Від неї не тікав і не втечу!
Така мені ти близька завжди й мила,
Що лиш згадай - на крилах прилечу!

* * *

Ішов я до Вас, ішов я до Вас роками.
Пісню свою я Вам приніс, Мамо.
Тільки нема, тільки нема Вас з нами,
Пусто без Вас, гірко без Вас, Мамо...

Спішив я до Вас, летів я до Вас роками,
Щоб Вас зігрів, щоб Вас зігріти, Мамо!
Та замело, шлях замело снігами,
Я не застав, я не знайшов Мами...

Плакати мені, плакати мені дні й ночі.
Сняться мені Ваші сумні очі.
Вже не гукне нас у наш двір Ненька...
Чом Ви від нас навіки пішли, Рідненька?

Ніс я роками пісню для Мами.
Пісня лунає, а Мами немає...

* * *

Ніколи ще такого не бувало,
Щоб я так довго тут без тебе був.
Без тебе, Мамо, сонечко вставало
І вперше я самотність тут відчув.

Весна знов на початок повертає -
То сніг, то дощ, то холод, то тепло.
О як мені тебе не вистачає,
Чому те горе мимо не пройшло?

Чому воно мене знов зачіпило?
Невже було пролито мало сліз?
Здалося, що воно вже відступило -
Надію й спокій день прийдешній ніс!

Та раптом обірвалося струною
Життя, яке взірцем було для нас.
Як не проси, не пройде стороною
Небажаний для нас, наш смертний час.

І так це все триватиме довічно,
От тільки жаль немає вороття
Всім тим, хто вже від нас пішов навічно...
Такий сумний закон цього життя.

* * *

До кінця тримайся! Ти ж бо сильний!
Горе нас ніколи не обходить.
З часом ти й від нього станеш вільний,
Хай воно вже більше не приходить!

Дай Господь, щоб швидше закінчилась
Ця пора, якась несамовита!
Щоб в душі нарешті прояснилось
І вона теплом була сповита.

Хай ніколи біль не прийде близько,
Лиш Любов завжди буде з тобою!
Й на шляху життя не буде слизько
Від слідів морального разбою!

* * *

Я не мог обойти и я не обошёл
Славный город Луганск в своих строчках!
Там Витюня, мой брат, своё счастье нашёл
И примножил его в своих дочках

Я не мог позабыть и я не позабыл,
Как меня на волне тех гастролей,
На Чапаева улицу ветер прибил...
Были все!... ещё не было Оли.

Я не мог убежать и я не убежал
От прекраснейших воспоминаний...
Я в тот город потом в новый дом приезжал,
Когда в ЗАГС Ксюша шла от свиданий.

Сколько б здесь я не жил и ещё буду жить -
Я всегда буду ждать то мгновение,
Когда снова смогу вам борща наварить,
Кофе пить с молодым поколением!

* * *

Ксюше

Дядя Валера, вы будете кофе?
Как же тут скажеш – не буду!
Кофе от Ксюши конечно не плохо,
Только не била б посуду.

Ох возмущались в той клеточке пташки-
Как же ты, Ксюша, разбила ту чашку?
Это умение, а не промашка-
Чтоб из пластмассы и грохнулась чашка!

* * *

Братику Вітюті

Пізнав в дитинстві ностальгію,
Коли неначе без причини,
До діда нас везли, Вермія.
До бабці нашої, Килини,
В Кардамичево, в їхню хату,
Яка стояла на край світу...
Коли малих вкладали спати,

То починали так ревіти,
Що тільки дідові вдавалось
Спинити прояв ностальгії.
Казки такі розповідались,
Що вже без мами, без Марії,
Ми засинали... Потім вранці,
Який мудріший був від ночі,-
Дід розрізав кавун на таці,
Ми смакували ним охоче...
Нас вдень усе відволікало,
Ставали майже як тутешні.
Та тільки сонечко сідало,
В сльозах топилися сердешні.
Оце і є та ностальгія,
Без неї нас і не буває.
А ми малі не розуміли,
Чому той птах завжди вертає
В своє гніздо з країв далеких?
Що кличе з вирію додому?
І він долає шлях нелегкий,
Бо спомин ще живе у ньому
Про все, що нами рідним зветься,
На чужині нам душу гріє.
Де б ти не був - в тобі озветься,
З дитинства знана ностальгія.

* * *

*Татьяне и Виталию
Б ы к о в ы м*

Бок о бок прошли 30 лет без оглядки,
Ведь знали куда, за чем шли!
Сумели с соблазнами выиграть схватку,
Двух дочек в капусте нашли.
В себе оптимизм никогда не теряли
Во всех промежутках пути.
Друг другу и чувствам своим доверяли,
Что дало возможность дойти
До свадьбы жемчужной! Звучит снова – «Горько!»
И будто бы нет всех тех лет,

Что в сумме своей лишь года, да и только,
Но каждый оставил свой след!
А в жизни совместной, по воле небесной,
Вам дальше под ручку шагать
До свадьбы рубиновой! Будет уместно,
Спустя 10 лет, напугать
Уже золотой, а потом уж алмазной!
Рукой до железной подать...
Любовь же, для вас, оказалась «заразной»
Дай Бог без конца вам страдать!

* * *

*Быков Быкову - В.И.,
Ты В.И и я В.И.!
Где твои, а где мои?
Разберёмся, мы свои!*

Вам уже 49 ?
Та вы шо говорите?!
Это возраст такой,
Когда всё по плечу!
"Тётя" Таня, у Бога
Для Витюни просите
5 десятков и год -
Сотня будет к лицу!

Вот тогда и пошутим -
Шо, вам Сто уже мало?
Но зато вас так много,
Не даёте тужить!
Пусть уйдёт безвозвратно
Всё, что в жизни мешало!
Чтоб остаток смогли
С дней счастливых сложить!

Посему, В.И.Быков,
С оптимизмом смотрите
На заветную сотню -

Вам за это цветы!
А улыбку, тепло,
Доброту нам дарите
И когда стукнет 100 -
Будем с вами на Ты.

* * *

Вам ещё 50 ?
Та вы шо же творите?
Что за возраст такой?
Без виагры торчу!
"Тётя" Таня, с той цифрой
Аккуратней шутите -
Плюс ещё 50!
За виагру плачу!

Вот тогда и пошутим -
Шо, вам 100 уже много?
А вы что же хотите,
На работу ходить?
Говорите, что тянет
Вас всё время в дорогу?
Бомжевать ещё рано
И не надо хандрить!

Посему, В.И.Быков,
С оптимизмом живите!
На спидометр жизни
Можно и не смотреть!
Всё прекрасное дальше
В своём сердце храните
И оно, вы поверьте,

Вам не даст постареть!

* * *

Витюне Быкову

Нет других, столь приятных мне дат,
Чем одна, за которую рад!
Юбилей свой, мой празднует Брат –
На сегодня ему 50!

Наш хоздвор и вся живность на нём
Поздравляют Тебя с этим Днём!
Ведь минуты считают часы
Уже в год украинской козы!

Я, от имени всех и себя,
Говорю, что мы любим Тебя!
И желаем, чтоб столько же лет
Грел Тебя твой семейный квартет!

Ну а с теми, к кому Ты привик,
Находил всегда общий язык.
Никогда в жизни не унывал
И служебных высот не сдавал!

Чтоб был духом и телом здоров,
Не знавал ни каких докторов!

Пусть встречает ещё много лет
На рассвете Тебя солнца свет!

* * *

Починається день – в ньому ти!
Цілий день до кінця – тільки ти!
І весь вечір і ніч – знову ти!
Так і з розуму можна зійти!

* * *

Сентября уже дождался!
Теперь буду ждать
Тех, кто, может быть, собрался
Привоз штурмовать!
Или завтра по Седьмому
Деньгами сорить...
Лишь потом к родному дому
Калитку открыть!

* * *

К Биковим – Василенко

Боже ж мій! Яке щастя,
що з'їхались родичи милі!
Стан, як в того матроса,
який перший крикнув – Земля-а-а...
І мабуть така ж радість,
що є лише в тій породіллі,
Коли чує і бачить
вона своє перше маля!

Слава богу, що є
у житті ці прекрасні хвилини!
Раз на рік відкривається
сонцю назустріч вікно...
Ради цього живу,
з нетерпінням чекаючи днини,
Коли знову повторить
життя нам те гарне кіно!

* * *

Везёт меня поезд, качает вагон,
Колёса стучат дружным хором.
Рождение - станция, Жизнь - перегон,
Конечная будет не скоро!

Всё дальше и дальше уходит состав
От первых моих приключений.
Я, им свои лучшие годы отдав,
Надеюсь на путь без крушений.

Вначале срывался и шёл под откос,
Спешил на крутом повороте,
Потом постепенно годами оброс
И стал словно птица в полёте.

Реальность влечёт, не туманность мечты -
Трясусь в полужестком вагоне!
Уже не горят подо мною мосты,
Но что же там ждёт на перроне? -

Какая судьба уготована мне?
И ждут ли ещё злоключения?

Дай Боже плохого мне только во сне,
А в жизни побольше везения!

Пускай скорый поезд промчится стрелой,
Минуя грязь шумных вокзалов,
По рельсам, что радуют глаз новизной
Надёжного в деле металла!

И чтоб никакие невзгоды в пути,
Ни юзовки, ни пробуксовки,
Не дали мне с поезда раньше сойти -
Вне графика нет остановки!

* * *

Мамо, рідна, зір Твій ясний -
Сонце наших днів!
Хай тепло його не згасне
Для Твоїх синів.

Твоє добре, мудре слово
Вивело у світ.
Твоя мова - наша мова
До останку літ!

Вчилися ми у Вас свідомо,
В місто перейшли,
Але рвемося додому,
Де удвох росли.

Де Ви нас звели на ноги,
Вже дорослі ми
І свої у нас тривоги,
Бо самі з дітьми.

Ти завжди на нас чекаєш

В нашому дворі,
Потім завжди потокаєш
Нашій дітворі.

Ти дала життя нам, Ненько!
Й Татко, жив би Він...
І Йому й Тобі, рідненька, -
Наш низький уклін!

* * *

Послухай, Друзе, що скажу Тобі -
Найбільше щастя - в цьому світі жити!
Буває й так, що заздриш сам собі,
Коли ти батько й люблять тебе діти.
Велике щастя мати ціль в житті,
До неї йти крізь роки і негоду!
Коли засвоїш істини прості,
Не станеш в майбутті шукати броду.
Багатим будь на друзів, не бідній!
І в дружбі не вбачай корисну суть.
Про ворогів і думати не смій,
Бо вороги самі тебе знайдуть!
Будь щедрим на добро, де б ти не був!
Завжди для всіх душею щедрим будь!
Якщо ти дещо з цього підзабув,
То прошу я - надалі не забудь!
За все завдячуй Матері своїй -
Від Неї йде життю твоєму лік!
За День народження вклонися Їй,
Бо з нього починається твій вік!

* * *

Розкажіть нам, пане Биков, яка ви людина?
Що сприймаєте як цінність, а що, як вторинне?
Чим керуєтесь у буднях? Що для вас є свято?
Що шануєте у друзях - їх, чи їх зарплату?
Що для вас є Україна, як нова Держава?
Як відноситесь до неї і до її сала?
Які любите ще страви - із курки, чи з гуски?
Що п'єте із алкоголю? Під яку закуску?
Розкажіть про своє хобі, про погані звички,
Чи хвилюють ваше серце гарні молодички?
Викладайте все про себе, нехай чують люди
І тоді вже зовсім зникнуть про вас пересуди...

Сумніваюся, рідненькі, марні сподівання.
Краще відповідь не дам я на ваші питання,
Бо якщо пришити гудзик, пришити петельку,
То все рівно не закриєш ту погану пельку!

* * *

Флора, в краях цих, скажу вам - нічого!
Фауна точно, що тут, не від Бога!

* * *

Всім розкажу, хто хоче почути,
Всім, хто хоче про мене все знати.
Мріє в душу мою зазирнути,
Та не знаю з чого розпочати...

Із дитинства? Якщо вам це треба.
В ньому все, як у інших, в ті роки -
Народився, бо була потреба.
І зробив, як усі, перші кроки.

Була школа, те нудне навчання -
Кожен день одне й теж, крім неділі!
І пройшло мимо перше кохання,

Бо нас всіх готували до цілі.

Після школи так-сяк прокрутився,
Потім борг мусив в війську віддати.
І весь час там співав, не журився,
Бо без пісні нудьгують солдати.

От із цього усе й почалося -
Як попав у пісенні лабета,
То на інше часу не знайшлося,
Наче було накладено вето...

І все моє життя наче пісня -
Відзвучить, та на "біс" не повториш,
Відцвіте, як та Мамина вишня...
Хід часу не зупиниш й не збореш!

* * *

П. А. Быкову

С Вами всегда было приятно
Поговорить и помолчать...
И всё казалось мне понятным,
Как будто книгу стал читать, -
А книга жизни бесконечна,
Судьба - страница у неё.
Она знакома и привычна
И каждый видит в ней своё...
Я вижу всё, что уже было, -
Степенный бег былых времён
И, пока сердце не остыло,
Я до безумия влюблен
В свою страницу, что трепещет,
Как белый парус на ветру.
Он словно в мире путь свой ищет...
Закончит путь и я умру.

Мою страницу залистают,
На части рьяно разорвут.
Чужие руки искромсают,
Меня забвению предадут!
Никто нечаянно не вспомнит
О том, что я когда-то был!
Пройдёт столетие - не припомнят,
Что на земле я тоже жил !!!
Писал размашистые строки
Своей страницы как умел.
А строки, это просто сроки,
Что нам отпущены для дел.
Не уложился, значит место
Пустым останется всегда!
На нём поставить можешь крест, но
Случится это лишь тогда,
Когда почувствуешь усталость,
Найдёшь тот маленький пробел -
Одну минуту, только малость
И ты внезапно оробел...
Там где одна, там и вторая
А сколько было позади?
Ты годы выбросил, не зная,
Что с нами будет впереди.
Вот так теряется простая
И безобидная строка!
Не прожигайте жизнь впустую -
Все это промахи Стрелка!

* * *

Всё на этом веками держалось
И над этим не стоит шутить!
Ты бессмысленно сопротивлялась -
Должен кто-то кого-то любить!
Ни одно существо в целом свете
Без другого не сможет прожить.
Так сложилась и жизнь на планете -
Должен кто-то кого-то любить!
Для другого живи и старайся
В своем чувстве себя утвердить!

На вершину Любви поднимайся -
Должен кто-то кого-то любить!
Безответное чувство нам в тягость,
Но пытайся Любовь сохранить.
Пусть такая она и не в радость -
Должен кто-то кого-то любить!
Божествам можем мы поклоняться,
Исступлённо молитвы твердить.
Но не зря сны цветные нам снятся -
Должен кто-то кого-то любить!
Любим Мать мы, детей, нашу Землю -
Этих чувств нам ни с чем не сравнить!
Подсознательно этому внемлю -
Должен кто-то кого-то любить!
Один медленно жизнь проживает,
Другой может без страха убить!
Я напому всем тем, кто не знает, -
Должен кто-то кого-то любить!
Мы к финалу придём неизбежно
И не надо природу винить!
Без Любви не живи безмятежно -
Должен кто-то кого-то любить!

* * *

Милая моя! Если бы Ты знала,
Как в Твои края сердце меня звало.
Рвалось из груди, вопреки наветам...
Ты ко мне приди песнею неспетой.
Зазвучи во мне трелью соловьиной,
Появись в окне ночью тёмно-синей.
Разбуди меня, вырви из тумана
И рассвет, звеня, загорится рьяно.
Вспыхнет небосвод от лучей игристых,
Встанет хоровод облаков перистых.
Дня наступит власть, тьма на запад сгинет!
Наглядеться б всласть, пока взгляд не стынет,
На Твою красу - дар высот небесных!
Осушить росу на губах прелестных!
Пасть у ног Твоих, стать травой степною
И коснуться их нежною волною.

Ветром обернусь, обниму украдкой...
Музыкой польюсь, чтобы спалось сладко...
В воздух растворюсь, чтобы мной дышала...
В память превращусь, чтобы вспоминала...

* * *

Сколько песен, стихов понаписано,
А всего одно слово - люблю.
И вагоны бумаги исписано
Из-за этого слова - люблю.

Сколько разных цветов понадарено,
А всего одно слово - люблю.
Как-никак сама жизнь нам подарена
Из-за этого слова - люблю.

Сколько счастья в глазах, сколько радости,
А всего одно слово - люблю.
Сколько в нас неприступности, гордости
Из-за этого слова - люблю.

Сколько ласки и столько же нежности,
А всего одно слово - люблю.
Мы страдаем от юности - к зрелости
Из-за этого слова - люблю.

Драки, битвы, дуэли, сражения,
А всего одно слово - люблю.
Сколько боли и слёз, унижения
Из-за этого слова - люблю.

Ты поэта во мне расстрожила,
А всего одно слово - люблю.
И не знаешь как сильно стреножила
Из-за этого слова - люблю.

Видно Ты моя песнь лебединая,
А всего одно слово - люблю.
Безмятежно прошёл середину я,
Не забыв смысл слова - люблю!

* * *

Влюбись в меня без памяти,
Сомнения отбрось!
В наш век такие скорости,
А мы так долго врозь!
Спешим куда-то, мечемся
В плену своих удач,
С Любовью своей встретиться
Нам некогда, хоть плач!
В глаза любви нечаянно,
Нет времени взглянуть.
Уходим вновь в отчаянии
От милых в дальний путь.
И сколько лет подарено
Разбитым большакам.
Нам жизнь такая дадена,
Как вечным должникам.
Бродяги мы с рождения,
Но пристань - дом родной
И радость - возвращение,
Для матери седой.
Придя к порогу отчему,
Душа стремится вдаль
И кажется просроченным
Обычный календарь.
И снова пыль дорожная,
И снова стук колёс,
И снова даль безбрежная,-
И снова синий плёс.
Дождись меня, желанная,
Не верь Ты вещим снам
И встреча долгожданная
Наградой будет нам!

* * *

О женщины! Каких вас только нет!
Красивых, некрасивых, нежных, грубых...

Вы можете затмить весь белый свет
И можете снести всё, стиснув зубы!

Вы можете любить и изменять,
И преданными быть до иступления!
Вы можете рожать и убивать, -
Не требуя вины своей прощения.

В вас зло таится, ложь, корысть и месть!
Вы своенравны и самолюбивы.
По разному вы смотрите на честь
И каждая по своему ревнива.

Вы для мужчин готовы всё отдать!
Не безвозмездно, только лишь с расчётом.
А хитрость вашу можно разгадать,
При этом в дураках побыв без счёта!

С одним вы не смирились никогда
И этого стремитесь избежать -
Чтоб Девой не остаться навсегда,
Готовы на край света убежать!

Но вместе с тем вы наша боль и радость,
Вы наша жизнь и наша суeta!
Вы, скажем прямо, просто сама сладость!
Мы отдаём вам все свои лета.
А сколько о вас пишется стихов
И песен сколько! Бедны ваши уши!
Меня не заподозрите в плохом,
Коль я скажу, что к вам равнодушен!

* * *

Лиш для тебе цвітуть на Землі
Найдухм'яніші квіти казкові.
Лиш для Тебе горять у імлі
Найяскравіші зорі ранкові.
Лиш Тобі в літню ніч солов'ї
Свою пісню любові співають.
Лиш про Тебе всі думи мої,

Мої мрії до Тебе злітають.
Сонце вдень лиш для Тебе сяє,
Теплий промінь Тобі посилає.
Все Тобі! Тільки Ти не моя -
Так давно Тебе поруч немає.
Наді мною тремтять два крила,
Жайвір піснею душу хвилює
Доля нас назавжди розвела -
Моє серце без Тебе сумує.
А веселка у небі сповна
Свої барви Тобі лиш дарує.
Ти русалко моя чарівна,
Лиш для Тебе природа квітує.
В тихім шелесті листя і трав
Чую голос Твій милий дівочий.
Я давно вже спокою не мав,
Напроліт мені снишся всі ночі.
І шумлять лиш для Тебе гаї,
Я Тебе одну щиро кохаю!
Лиш про Тебе ці вірші мої...
Та мене ти не любиш - я знаю!

* * *

Ты, как камень преткновения на моём пути!
Мне его с большим хотением век не обойти!
Ты незримая преграда для моих очей,
Осуждать меня не надо – всё равно ничей!
Ты, как будто заклинанье и я вновь без снов.
Ты мне словно наказание за мою Любовь!

* * *

Слов так много, но хочется их подобрать
Так, чтоб всё рассказали сполна.

Не подумай, что мне здесь приходится врать -
Ложь ведь сразу бывает видна.
Я и в мыслях не мог допустить, что с Тобой
Мне придется вот так разойтись.
Видно это задумано было судьбой...
Как хотелось мне крикнуть - Очнись!
Не спеши раствориться в ночной тишине,
Ну зачем опускаешь свой взгляд ?
Ты когда-нибудь в мыслях вернёшься ко мне,
Между нами сейчас нет преград!
Ты ушла от меня, только стук каблуков
Нарушал в нашем доме покой.
Я не верил, догадки касались висков...
Как хотелось мне крикнуть - Постой!
Может это весна будоражит мой ум,
Превращая в стихи все слова ?
Не избавиться мне от назойливых дум,
Закружилась моя голова...
Вместе с ней закружилась метель за окном,
Взбунтовалась внезапно зима!
Я тебя умоляю сейчас об одном -
Не сведи меня только с ума!

* * *

Ну вот и всё, былого не увижу,
Не посмотрю в любимые глаза.
Твоих признаний больше не услышу -
Меж нами отчуждения полоса.

Дороги наши разошлись навечно!
Легко вздохни, любовь уже прошла.
Ты с нею обошлась бесчеловечно
И для Тебя она не расцвела!

Жестокие Твои деяния,

Я на себя в бессилии ропщу.
Мне от Тебя не нужно подаяния,
В Твоих глазах быть нищим не хочу!

И входит пустота безмолвно в душу,
Становится спокойною душа.
А Твой покой я больше не нарушу -
Твоя любовь не стоит и гроша!

Ты пеленой закрыла мои очи,
Я никого не видел, лишь Тебя.
Холодную царицу тёмной ночи
Презренно ненавидел я любя!

* * *

Не волен я забыть те дни,
Хоть в петлю полезай.
Всё это шалостям сродни -
Тебя любил, Ты знай!
Любил как жизнь в последний час,
Как первые цветы,
Как ту весну, что манит нас
В цветущие сады!
Любил как солнца яркий свет,
Как таинство мечты.

Красу младую всех невест
В себя впитала Ты.
В Тебе причина моих мук,
Бессонницы залог.
И учащённый сердца стук,
Последствие тревог.
Моя душа к Тебе летит
Не с целью отомстить,
В Твои объятия спешит,
Чтоб в них Тебя простить.

* * *

Тебе и мне предсказано любить
Друг друга до конца совместных дней.
Тебе и мне предписано простить
И каждый должен в чем-то быть умней.

Таить в себе обиду не моги,
Когда-нибудь опять толкнёт нас в грязь.
Пусть станет всё на должные круги,
С коня, понёсшим в сторону, ты слазь.

Иди пешком, навстречу только мне,
Лети, спешу в объятия мои.
Печать Любви проставь на каждом дне,
Окупятся старания твои.

Отдашь Любовь - такую же возьмёшь,
Ведь зло от зла! Любовь лишь от Любви!
Познаешь то, что сам в душе несёшь,
А Дьявола на помощь не зови.

И вот тогда наступит счастья век -
Любовь и мир войдут в нашу семью!
Сего желает каждый человек -
С семьёю сесть на стойкую скамью!

* * *

Снова рифма захватила,
Вновь словесный марафон.
Если ты меня простила,
Что ж молчит мой телефон ?
Я наивен как мальчишка,
Голова не смоль, а снег.
И стихов почти что книжка,
И у женщин был успех!
Было всё, как мне казалось,
И Любовь уже была.
Что же мне ещё осталось ?
Или жизнь уже прошла ?
Лихо я её отмерил,
Не оставил на потом!
Всю её судьбе доверил,
Будто знал - что, где, почему ?!
Всё! Отпрыгал, отрезвился,
Наступил в душе покой.
Мне уже никто не снился,
А тут встретился с тобой!
И опять перехлестнуло,
Закружило, понесло...
Где-то слева чуть кольнуло,
Брошу всё! Умчусь в село
На поклон к родимой Маме,
Успокоюсь, отосплюсь...
Только ты перед глазами,
Я к тебе в стихах вернусь!
Губ твоих коснусь губами,
Зацелую, изомну...
Очень жаль, что лишь словами,
Я у рифмы вновь в плену...

* * *

Когда-нибудь прервётся путь,
Хоть вечен жизни круг...
Но я прошу, ты злой не будь,
Спаси меня мой Друг.
Надежду дай душе моей,
От бед меня храни.
Гони неистовых коней -
Любовью я раним.

А ветер в грудь и не свернуть,
Запасных нет дорог!
Я так боюсь тебя вспугнуть,
Взойди на мой порог.
А если станешь презирать,
Вини во всём меня.
И будь что будет, зачем зря
Терпеть, судьбу кляня!
Есть только прошлое, терять
Мне нечего с тобой.
Захочешь жизнь по мне сверять,
Спеши! Иди за мной!
...не захотела доверять...
Что значит не родной!

* * *

О чём писать ? О Дне рождения ?
А стоит ли о нём писать ?
Пришедший день, как наваждение,
Его уже можно списать!
Списать со счёта дней грядущих,
Поставить в ведомость -"расход"!
Взять у дающих, дать берущим!
Так жизнь идёт за годом год.
Проходят дни, уходят люди,
Уносит жизни каждый год.
Так было, есть, всё так и будет,
Толпа у жизненных ворот.
И в той толпе есть наше место...
Как быстро очередь идёт!
Никто вперёд не рвётся, честно
Здесь каждый милостынню ждёт,
Надеясь сжалится природа -
Кому-то час, кому-то год,
Забыв про все свои невзгоды -
У тех ворот стоит народ.
Пойми, но я в свой День рождения,
В ОТЛИЧИИ ОТ ВСЕХ ДРУГИХ,
ПРИДУ КАК В ДЕНЬ ПОМИНОВЕНИЯ
Ушедших близких и родных...

* * *

Если хочешь, я вернусь
На 13 лет!
В твои очи окунусь -
В них любви был свет!
Только ты иди за мной
Следом, по пятам.
Будешь словно за стеной -
Всё тебе отдам!
Проследи за годом год,
Как с тобою шли.
Ты же знаешь наперёд
То, что мы прочли.
Пролистай весь лес страниц...
Ну, пускайся в путь!
Станет время без границ,
Юность не вернуть!
Но душой помолодей,
Годы то идут...
Так иди же, поскорей,
А то дети ждут.
От плохого отвернись,
Много его есть.
А к хорошему вернись,
Рядом можешь сесть.
Посидим, поговорим,
Есть, что вспомнить нам...
Боже, как мы зло творим,
Куда колдунам!
Так безбожно извели
Наши годы мы
И беду не отвели
Посреди зимы.
P.S. Может хватит возвращаться
В прошлые года ?
Лучше заново влюбляться
Раз и навсегда!

* * *

Когда же станет Счастье
К нам в гости приходить ?
Я слышал, без Любви оно
Не будет заходить.
А как их познакомить ?
Как вместе их свести ?
И то, что не сошлись они,
На чьей-то совести.
Была наверно зависть,
Коль рухнуло опять.
Всё, что самозабвенно
Старался отстоять.
Зову тебя я, Счастье.
Зову тебя, Любовь.
Придите хоть однажды
Под наш семейный кров!
А времени так мало,
Чтоб с вами жизнь делить.
Но может быть удастся
Двоих расшевелить!
Одна у меня просьба
Молитвою звучит -
Пускай Любовь и Счастье
Нас вместе обручит!
Когда же станет Счастье
К нам в гости приходить?
Я слышал, без Любви оно
Не хочет заходить...

* * *

Я життя в своїм серці тримаю,
Його ритм, то є пульс в моїх скронях.
А мелодія, те що співаю,
З дня народження є на долонях.

І несуть той мотив мої руки,
Який вперше звучить і востаннє.
В ньому все є - і радість, і муки,
І моє безнадійне кохання.

Закодовано це в схему ліній,
В пересічення їх з днем реальним.
Вже давно на волосся впав ІнІй
Й кожен день може стати фінальним.

І складуть навхрест стомлені руки,
Якщо пісня життя обірветься.
Не почувєш ніколи ті звуки,
Які чути, коли серце б`ється.

А воно зараз б`ється для тебе -
Пам`ятай ти про це повсякчасно!
Воно б`ється, бо жити ще треба
І любити життя це прекрасне!

* * *

Для чего мы живѐм и страдаем,
Уповая на прелести рая ?
То и делаем, что поджидаем,
Когда кончится "мука" земная.

Будто жизнь нам дана в наказание -
Кто как может несёт это бремя,
Слепо веря в судьбу, в предсказание,
Убивая безжалостно время.
Принимая как дань дни и годы,
Никогда не сбиваясь со счета.
Все фиксируем солнца восходы,
Все удачи свои и просчёты.
Чтобы не было только привязки
Ни к чему, ни к кому в этом мире.
Раньше думали - Бог, это сказки
И земное тянуло как гири!
И томила душа понимая,
Кто набросил на нас эти цепи.
Но мы, только заветам внимая,
Были нищими духом. Нелепы,
Как и то, что все скопом лепили -
Возвели без фундамента стены
И друг друга с улыбкой давили...
До сих пор в нас сидят эти гены!
Для чего мы живём и страдаем ?
Чтоб уйти в небеса без оглядки!
Принадлежность к НЕМУ принимаем,
Значит в душах у нас всё в порядке!

* * *

Як маєш в житті ціль,
Додай лишень зусиль -
Ніколи манна з неба не впаде!

А якщо в серці біль,
Удари звідусіль -
Хай шлях тебе до храму приведе.

Коли життя пройшло
І сонце вже зайшло,
То це є воля Божа для усіх.
Хай гріє, що було ?
Хіба там є тепло,
Де гріх завжди сприймався наче сміх!

Тоді такий був час -
Не чули Божий глас.
Казали нам, що там ЙОГО нема.
А зараз, кожен раз
Благаємо для нас
Прощення. Та мабуть усе дарма!

Не прийде щастя в дім
І пісню херувім
Ніколи не співатиме для нас.
Поки не вдарив грім,
За бездуховність, всім
Вже й мабуть розплатитись настав час!

* * *

Спочатку я не зміг знайти те слово,
У масі знаних й чутих мною слів,

Яке не просто було б для розмови -
Щоб Бог мене почути захотів.

Шукав і не знаходив. Чи немає ?
Невже я всі слова такі забув ?
Та є ж молитва, яку кожен знає,
Якщо хоч раз в житті у церкві був.

В ІМ'Я ОТЦЯ І СИНА І СВЯТОГО ДУХА...
Живемо ми великі і малі.
І кожен сам себе хоч раз послухав,
Де б ти не був - у місті, чи в селі,
Що каже розум твій в скрутну хвилину ?
Я певен, що він каже - потерпи,
Бо ти є Хомо Сапієнс й не згине
Твоя порода! Тільки не роби
Такого, щоби потім не жаліти
І не шукати винних і правих,
Коли не зміг по правді вік прожити,
А здався, наче вдарили під дих.

В руках себе тримайте до останку,
Не продавайте совість за гроші!
І спокій не тікатиме із ганку,
Коли живете з Богом у душі!

* * *

Спасибо Богу, что есть Он на этом свете!

И смысл счастья, что во мне Он тоже есть!
Я по одной шестой мотался на Планете,
Но это всё понять сумел лишь только здесь!

Решил Всевышний на своём Большом Совете,
По этой воле и вели к Нему пути.
Ему спасибо, что есть Он на этом свете
И веруя, любой к Нему сможет прийти!
За всё что есть, скажу спасибо только Богу!
Благоденний всех Его не перечесть!
Благодаря Ему не стал в душе убогим!
Ему спасибо, что в моей Он жизни есть!

* * *

Зневіритись у всьому
Й чекати перелому -
Нехай виток накручує спіраль ?
Складне завжди в простому,
Як Дух в тілі людському,
Як безкінечна в простір вертикаль!

Приборкай свою втому,
Велике є в малому,
Зумій зібрати волі свої міць!
Пояснення є всьому -
І мертвому й живому,
Тому в житті не падай горілиць!

Іди тільки своєю,
Для тебе однією
Дорогою, з початку й до кінця!
Лишь не вдягай ліврею,
Не будь долі лакеєм!
Виток спіралі краще від кільця!

* * *

Якщо зібрати все моє життя,
Хвилина до хвилини, день до дня,
То скільки тут прожито до пуття ?
І скільки пролетіло навмання ?

Чи в моїх вчинках був належний зміст ?
Чи все робилось так, як я хотів ?
Чи прикладав до всього душу й хист ?
Чи як метелик на вогонь летів ?

Де те мірило доброти і зла –
Та рівновага, що в природі є ?
І скільки було холоду й тепла,
Що кожен в цьому світі віддає ?

Чи я не віддавав, а тільки брав,
І спину під хрестом своїм не гнув ?
А може я у чомусь не добрав ?
Чи може в чомусь палку перегнув ?

Хотів би я все знати поки є
Моя душа на цій святій Землі,
Допоки б'ється серденько моє –
Чи всі прожив я болі і жалі ?

Чи все пізнав, що міг пізнати я ?
Чи ніс вогонь добра, як Прометей ?
Хай світить в небі зіронька моя,
А я ще поспіваю для людей!

* * *

Так в чём же смысл нашей жизни ?
Прощать, молчать и ждать вестей ?
Любить, шутить, не быть капризным ?
И так вся жизнь из мелочей !

Я видел жизнь, когда у цели
И весь свой век ты к ней идёшь!
Глубины есть, а есть и мели,
Но если веришь, то дойдёшь!

Я знаю жизнь, когда есть дети,
Которым нужен как отец.
Они твои и ты в ответе
Каким твой вырастет Малец.

Бывает жизнь, когда ты любишь,
Когда женой своей любим.
Такую жизнь нигде не купишь –
Её мы сами сотворим!

Сломаем старые устои,
Засеем новые поля.
Из душ все вынесем помой,
Пусть разум станет у руля!

Что в этой жизни главное для всех?
Мои ответы на себя примерьте.
Один считает – главное успех,
Валютный счёт и кое-что в конверте!

Второму – выше нравственность в быту,
Чтоб чувствовать себя всегда в законе.
А третьему портфель и на посту
Пожизненно воссесть, словно на троне!

Четвёртый ищет смысл бытия
В бредовой и не жизненной идее.
Но пятому важней всего друзья,
С которыми всегда он всех сильнее!

На случай полагается шестой –
Семёрка, дама, туз... и всё в ажуре!
В труде увидел главное седьмой,
Восьмой не согласился с ним в натуре!

Девятому – оплот его семья!
Десятому и по колено море!
Одиннадцатый рад быть в холуях!
Двенадцатому – сцена, хоть и в хоре!

Тринадцатый, Он точно это знал,-
ГЛАВНЕЙ, ЧЕМ ЖИЗНЬ, НЕТ НИЧЕГО НА СВЕТЕ!
И пусть печальный у неё финал,
Но в этой жизни вы себя проверьте -

Насколько сочетается вы с ней,
Взойдя на все служебные высоты?
И сколько разбросали вы камней,
Когда сводили с оппонентом счёты?

И скольких вы подмяли под себя,
С тем вашим олимпийским хладнокровием?
Кого топили, вроде бы любя
И выпивая за его здоровье?

Ну что, вам не подходит сей портрет?
Ну может быть хоть что-то вас задело?
Так значит “недостатков” у вас нет?
Тогда в глаза другим смотрите смело!

Вы честно поднялись на свой Олимп,
А что прочли, вам точно не подходит?
Вы знаете, над вами вспыхнул нимб –
Наверно вас Сам Бог за руку водит!

* * *

Прислушайся, как бьётся твоё сердце,
Не ведая ни грусти, ни тоски.
Оно так очерствело в своём танце,
Что вряд ли будем мы с тобой близки.

Мы разные, как та весна и лето.
Мы разные, как осень и зима.
И разные на всё у нас ответы,
И разные у нас с тобой дома.

Ну почему, скажи, ты не жалеешь,
Что жизнь твоя проходит без Любви ?
Надеешься, что всё ещё успеешь ?
Ушедший день поймай потом, слови...

А он ушёл навечно, безвозвратно,
Оставив след так видимый пока...
Перечеркнула день тот аккуратно
Безжалостная белая рука!

* * *

Сили небеснії, зжальтесь над нею,
Не залишайтеся ви в стороні!
Киньте її до обійм Гіменея,
Щоб не були оті очі сумні.

Шліть їй Кохання, моліть Купідона-
Воля його хай до смертних зійде!
Хай забере всіх до свого полону,
Де кожен щастя в Любові знайде!

* * *

Пусть я не прав, но кажется Любовь
К нам не вернётся больше никогда!
Она для нас так, как для тела кровь,-
Вне тела остывает навсегда!

Пусть я не прав! Но кто докажет мне,
Что без Любви родился человек!
Не за Любовь погиб он на войне
И вне Любви живёт свой малый век!

Попробуй докажи, что я не прав!
Любовь ведь есть, но только не у нас!
Она лишь показала нам свой нрав
И где теперь? Найди её сейчас!

Вернуть её ты сможешь, захоти!
Для этого не нужно громких слов.
В неё своё желание воплоти
И вот она уже твоя – Любовь!

Пред нею не криви своей душой,
Не сможешь честно с ней, тогда прощай!
Я без Любви с тобою, как чужой
И больше ты меня не возвращай!

* * *

Останні краплини надії
Покинули зовсім мене.
Як попіл розвіялись мрії,
Залишилось серце одне...
Одне, як полин при дорозі,
І гірко від цього йому.
Нічого змінити не в змозі!
Буває це тільки тому,
Коли в чомусь схибила доля
І ти це відчув на собі.
Сказав би вже долі – доволі!
Але поки хрест на горбі,
То мусиш, якщо і не хочеш,
Терпіти, що маєш і мав!
Собі відтепер не наврочиш,
Якщо вдачі мить не впіймав!

* * *

І нелогічно, і негоже
Тримати в собі почуття,
Які ти маєш – за рогожу,
Про своє дбаючи взуття.

А що не так? Тобі топтати
Чуже не жаль, то ж не своє!
Коли твоє почнуть чіпати,
Тоді вже визнаєш, що то є!

А то є слюзи і благання
І весь вселенський біль в тобі.
То є розлука і прощання
І будеш ти одна в юрбі!

Нікому більше не потрібна,
Ніхто тебе не підбере.

Ти станеш приви́ду поді́бна,
Бо відчай враз тебе зі́тре!

І вся спустошена до краю,
Згадаєш ці мої слова...
Коли це станеться? Не знаю —
Болить хай в тебе голова!

Не хочу я тобі бажати
Того, про що тут розповів.
А хочу лиш одне сказати —
Більш не кидай на вітер слів!

* * *

На слова і фрази
Ми, як що, то й зразу!
А коли до суті,
То стаємо люті —
Нащо нагадали,
Що ми обіцяли?
Ми ж вам тільки слово
Легке, як полова.
Ви чомусь надулись,
Навіть відвернулись.
За словесні перли
І такі́ нерви?
Ну що ж, вибачайте
Й більше не вбачайте,
Що у данім слові
Ми на все готові!

* * *

Я тебя как всегда отпускаю!
Я тебя как всегда не держу!
Пусть сегодня я не привлекаю —
Всё по встрече последней сужу.

Что с того, что тебя обнимаю?
Что с того, что неровно дышу?
Я не мальчик и всё понимаю,
Что напрасно к тебе я спешу!

Ты всё знаешь и я это знаю –
Есть ли смысл нам в прятки играть?
Ты считаешь тебя запятнаю?
Тогда лучше и время не трать!

* * *

В который раз бессмысленно пытаюсь
Зажечь, Любви угаснувшей, костёр.
В бессилии сквозь слёзы улыбаюсь –
Закончился небесный к нам фавор!

Угасло чувство, мрак семью окутал
И мы сейчас, как призраки с тобой.
Кто в этом виноват? Кто всё запутал?
Я не хочу родниться с этой тьмой!

Она пришла нечаянно, незванно.
В обнимочку с тобой вошла в наш дом!
Тебе казалось - всё раскрылось рано?
Как не крути, а грязи брошен ком!

Списать на свалку нас обоих надо,
Стереть подавно нужно в порошок!
Не станем удобрением для сада –
Добра нет в нас, а в чувствах есть порок.

Исправит время всё? Давай проверим,
Насколько хватит времени у нас?
И в то, чего уж нет, давай поверим,
Поверим не со временем – сейчас!

Откладывать не нужно в долгий ящик
И выжидать не нужно – смысла нет!
Не девочка и я уже не мальчик –
С тобой нам вместе 7 десятков лет!

* * *

Берусь я снова за перо,
В который раз подряд...
Горит огнём моё нутро,
Лишь твой припомню взгляд!
Когда-то в нём Любовь жила,
Казалось мне тогда.
И было место для тепла,
Как будто навсегда!
А навсегда, не насовсем —
Ты плохо роль вела.
И это стало ясно всем,
Как ты меня ждала.
Я не хотел принять беду,
Не верил в пустоту
И посему один иду,
Убив свою мечту!
Воскреснет вера не в тебя,
А в лучшие года!
Я не совсем лишил себя
Того, чем жил всегда.
Того, что так желают все,
К чему пришла с другим...
Пойду по утренней росе
Я чистым и нагим
Любви навстречу, не тайком,
Открыто, как на бой!
С ней поделюсь своим пайком
И стану ей судьбой!
Любовь придёт! Я стану ждать
Счастливых, светлых дней!
И дай мне Бог не опоздать
На то свидание к ней!

* * *

Як там мовлять – наперед
Не кажіть нічого?
Хіба можна пити мед
З горщика пустого?

Як нам кажуть – не спішіть,
Бо наб'єте гулі?
Про всяк випадок держіть
У кишнях дулі.

Не гребіть під себе все,
Бо прийде похмілля
Й день наступний принесе
Каяття вам зілля.

Чесць свою не загубіть,
Як і шлях додому.
Зла у серці не несіть
Ніколи й нікому!

Не міняйте на дрібне
Виплекану мрію,
Бо дрібне таке утне...
Сказати не смію.

І Кохання бережіть –
Скарб це найцінніший!
Від наврочливих біжіть
Подалі й скоріше!

Тих любіть, хто любить вас,
Як самого себе.
Тих, кому й в щасливий час

Ви найбільше треба!

* * *

Чи я вже зовсім вичерпав себе?
Чи щось хоч на останок залишилось?
Як і в дитинстві небо голубе,
І з того часу сонце не зсвітилось.

Як і стояв наш дім, так і стоїть,
Лиш вікна, ніби виплакані очі...
І ясень впав, бо здався вітру вмить,-
Так гине той, хто жити вже не хоче.

А я ще хочу бути на Землі,
Бо збутися в тобі я дуже хочу!
Запрошую тебе у цей політ,
В наповнені жагою темні ночі...

Я цілих півсторіччя відмотав,
А відчуття, що вічність тебе знаю!
Та ще не все тепло своє віддав,
Тому у сьогодення повертаю.

У цей, несправедливий до нас світ,
В якому перший раз тебе стрічаю.
До тебе йшов я так багато літ,
Але здається, назавжди втрачаю...

* * *

Не все написано, про що хотілося...
Не все розказано про те, що снилося...
Не все відбулося, про що загадано,
А що забулося, хай буде згадано!

Не все минулося – весна на вулиці!
Щось навернулося, знов усміх на лиці.
І очі світяться, неначе сонечка,
На тебе молюся, як на іконочку.

В осінні дні ясні колись з'явилася,
Яка то радість є, що народилася!
Ти зацвіла мені з тієї осені,
Коли губився день в небесній просині.

Ти моя Леленько! Ти Зоре ясная!
Любове ти моя, мабуть невчасная.
Ти моє Серденько, я все милуюся
І неземній красі твоїй дивуюся!

Кохання ти моє, як молоде вино
П'янке і поміж нас ще не розділено.
Вже Великдень прийшов, надії втілення,
Можливо принесе мені він зцілення!

* * *

Що ж це я таке надумав?
Що ж це я створив?
Може знов собі придумав
Диво із всіх див?

Схоже це на сон казковий,
Кращий з моїх снів!
Не надивлюся ніколи
Скільки б не хотів.

Ні, не в сні тебе я бачу,-
Наяву зустрів
І в твоїх очах неначе
Душу відігрів.

Тепер думаю із жахом –
А якби пішов
В інший дім, під іншим дахом...

Де б тоді знайшов
Я тебе у цій Країні,
У якій я зріс?
В моїй милій Україні,
Що люблю до сліз.

Знаю, майже не буває
Чуда із чудес,
Але те, що я вже маю –
Послано з небес!

* * *

Шалена думка в голову закралась,
Що я тебе вже втратив назавжди...
В останню ніч зі мною ти прощалась,
Лиш не сказала – більше не ходи,
Не зазирає, як вірний пес, у очі,
Бо я давно душею не жива.
Не здатна я любити і не хочу!
І це є правда, не просто слова!
...здалося, що на мене небо впало,
Хотілось раптом бігти, а куди?
Останнє, що горіло – догорало,
Лишаючи обпалені сліди...

...шалена думка в голову закралась,
Хотів її прогнати назавжди!
Що не робив, але вона зосталась...

* * *

Як сонце в ніч, за обрій йшла надія.
Так вперше ти від мене полем йшла...
З тих пір лишався кожен раз в журбі я
Один, на повороті край села.

Прощався і вертався знов до тебе,
Як в юності до світлої мети.
Тобою марив, знав що мені треба
Не будь-що, а Любов в тобі знайти.

Щоб врешті-решт мені ти засвітилась,
Щоб поруч вже не було пустоти!
Щоб ми одне від одного зігрілись
І разом по життю змогли пройти.

* * *

«Мені тебе жалко...» – не це ти хотіла
Такими словами сказати.
Мені тобі жалко... – це ближче до тіла,
Тепло своє жалко віддати!

Тепер я гадаю, а що ж то за сила
На сцену мене посилала?
Не дивлячись – миле життя, чи не миле,
А пісня моя оживала!

Летіла до тих, хто давав їй притулок.
До тих, хто хотів сам співати.
У пісні від серця – властивість пігулок,
Щоб душі усім лікувати.

Але, як помітив, співати – це мало!
Так мало – уміти співати,
Бо що на вустах без душі відзвучало –
Не стане людей хвилювати.

А це як закон! І це діє усюди –
Залежно, що хочеш ти мати?
Як ти до людей і до тебе так люди –
Що сієш, те й будеш збирати!

Гадаю нарешті ти вже зрозуміла,
Що треба й тепло віддавати!
І більше ніколи в житті не схотіла
«Мені тебе жалко!» сказати!

* * *

Хто б мені наказав – зупинися!
Не ходив би ти зовсім туди –
То ж бо зовсім не те! Схаменися!
Другий раз шлях в житті не пройти.

Не повернеш часи, що прожиті
І не став більш такої мети!
Хто ж бо винен, що у всьому світі
Своє щастя не зміг віднайти!

Воно є! Ти ідеш стороною
І вступаєш в чужії сліди...
Повернулося щастя спиною,
Ти й попав у полон самоти.

Це вже доля така! Не пручайся,
Не вступай ти із нею в двобій
Бо все рівно програєш! Мужайся!
Посміховиськом бути не смій!

* * *

Не прийде те, чому не бути!
Облиш ілюзії, відкинь
Усе, що вже не повернути,-
Жени з очей зрадливу тінь!

Вона лиш абріс і не більше,
Бо там нещирі почуття!
Хоча ночами ти їй миліша,
Але подвійне то життя!

Де ти, та справжня? Хто ж бо знає
Якою Бог тебе зліпив?
І що тебе в одну єднає?
Мабуть магічна сила слів,

В які повірив майже зразу
Тому, що вірити хотів
Я добровільно, без наказу,
У те, що сам собі створив!

* * *

Чом дика несправедливість
Спіткала мене у житті?
Дай мені, Боже, можливість
Щоб стерти контрасти оті!

Як це зробити? Не знаю,
Але відчуваю десь є,
Та, що мене покохає
І змінить майбутнє моє!
Дай мені, Боже, сміливість
Сказати у вічі про це,
Щоб не сприймалось, як хтивість,
А щастям світилось лице.
Я вже без неї не бачу
Ніякого сенсу в житті.
Дай мені, Боже, ту вдачу,
Яку мали й мають святі.
І запевняю, що стану
Я гідним своєї мети!
Ось тільки в очі погляну –
Можливо не варто вже йти...
...нічого не треба шукати,
Усе вже згоріло дотла!
Нікого не треба чекати –
Ти, погляд убік відвела...

* * *

Якась непередбачена ти стала,
Це відчуваю здалеку й зблизька.
Чи ти собою бути перестала,
Чи може ти завжди була така?

Нічого я вже тут не розумію,
До цього теж не все я розумів!
І бачу, що співати тільки вмію
Пісні з чужих думок в наборі слів.

Тому й сприймав усе з чужої вдачі,
Очима інших зчитував цей світ.
Тепер збагнув, чому я був незрячим –
Мій розум просто спав багато літ!
Я день прийдешній не сприймав, та й годі!
Минулим жив, в майбутнє утікав.
Усе робилось всупереч природі,
Бо, як митець, у собі я зникав.

Та вірив, що колись це має статись!
Яка різниця місто, чи село...
В земне життя потрібно закохатись –
Почнеш радіти сонцю, що зійшло!

* * *

Віддам тобі усе, чим володію,
Усе, що за ім'ям моїм стоїть.
Усе, від чого я тільки радію –
Візьми з мого життя найкращу мить!
Мені залиш мої безсонні ночі
І всі мої до тебе почуття.
Як жаль, що ти сприймати їх не хочеш,
Твоє тебе підводить відчуття.
Іще залиш одне – мою незмогу
Змінити хід небажаних подій.
Забути б враз твою пересторогу
І з безнадій вернутись до надій!
Щоби плекати й далі свою мрію –
Без неї по життю не варто йти!
Чому ж один? Чи бачити не вмію
Той шлях, який виводить до мети?
Не знаю яким треба мені бути,
Щоб розірвалось коло самоти...
Як жаль, що ти не хочеш мене чути,
Тому пробач мені й за все прости!

* * *

Невже не просинається душа?

Чи може іншим зайнята сьогодні?
Втікати у свій світ не поспішай,
Побудь зі мною, як напередодні.
Верни додому того журавля,
Який крилом торкнув осіннє небо.
Не все тепло ще втратила земля,
Тому шукати іншого не треба!
Не те його чекає там тепло –
Хіба чуже колись когось зігріло?
Ніколи до добра не довело
Оте чуже, що зваблювати вміло.
Тому не відпускай у забуття
Мене, бо хочу бути тут, з тобою!
Не відпускай мене у те життя,
В якому долі здався я без бою!

* * *

Є жінки, у яких мабуть замість душі
Гаманець, як велика валіза!
Коли раптом зустрінеш таку, не спіши
Купувати товар той, що знизу!

* * *

Чого мені хотіти? Що бажати
Від тебе і від себе? Я не знаю!
Щоб якось на це відповідь дістати,
В свої думки я знову поринаю...
Приборкую у собі ту стихію,
Яка тебе давно вже хоче стерти!
Коли ж нарешті повністю прозрію?
Чи так і доведеться сліпим вмерти?
Все бачу тільки якось однобоко,
Тебе сприймаю так, як мені треба.
І на душі весь час якийсь неспокій –
Не можу я достукатись до тебе!
Чому немає нам в житті удачі?
Чому не вмієм щастя цінувати?
Тому, що від народження незрячі
І звикли не ходити, плазувати.

Нам сонце із калюжі світить в очі,
Нема землі, бо під ногами небо!
А розум не трудився і не хоче,
Хіба у цьому зараз є потреба?
Неначе всі ми на автопілоті,
Крім основних інстинктів, що ще треба?
Яка різниця плоти у істоті,
Де сонце! У калюжі, чи на небі?

* * *

Чому ти так поставилась до мене?
Зробилась раптом вся, немов чужа.
Швидкої вже й мені виє сирена –
Осиротіла враз моя душа.

Що сталося? Ніколи я не визнаю.
Один я знову в ці осінні дні...
В своїх думках тебе вже обминаю,
Бо стало якось холодно мені.

Чому ти так поставилась до мене?
Зробилась раптом вся, немов чужа.
Швидкої вже й мені виє сирена,
Бо так болить поранена душа...

* * *

Невідповідність думок тим розмовам,
Це все притаманне тій жінці.
Велика розбіжність між ділом і словом –
Нема скарбу! Пусто в тій скринці!

Така маячня поміж можна й не можна,
Сьогодні була наче наша...
І раптом нещирість й неправда безбожна,
Від завтра вона знову ваша!

Куди вітер дує, туди і мандрує,
Дає обіцянки-цяцянки!
Стає зрозумілим, що нею керує,-
Не треба гадати в циганки!

І це не феномен, а це є порода!
Про що можна ще говорити?
Така ж бо насправді вона від природи
Й її вже не переробити!

* * *

«У тебе таке вже було...»

Наскільки це різне “було”-
Одне не давало заснути,
А те, що останнє було,
З життя захотіло турнути!

Скупатись у вирі любові
Отим ненаситним кортіло!
Хоча у них сім`ї “здорові”,
І діти, і внуки, і діло.
Вони лиш на людях хороші,
Порядні, а буде можливість
Умить продадуться за гроші –
Великая сила є ХТИВІСТЬ!

Не дасть мені Бог, щоб була
Подібна іще раз зі мною!
Бо та, що була, та була
Продажною тілом жоною!

* * *

Вже не пишу віршів!
Ти неначе як вкрала
Усі сонячні дні
І веселі пісні.
В злиднях моя душа –
Ти її обібрала,
Залишивши на дні
Крихти щастя сумні.
Я знайшов, що шукав,
Навіть дякував Богу!
Але Він цю подяку
Ніяк не сприймав.
А мене спонукав,
Щоб ту душу убогу,
Щирим змістом віршів
До життя повертав.
...не дивилась в мій бік,
Замикалась у собі.
Не хотіла до світла
Із мороку йти!
Я давно втратив лік
Скільки гинув у тобі,
Бо до серця твого
Шлях не зміг віднайти!

* * *

Не відбирай у мене моїх мрій,
Без сили вітру не лишай вітрило.
І почуттів не стримуй буревій,
Щоби надалі серце не боліло.

Не забирай весь спокій з моїх снів
І щастя не жени із мого дому.
Лише за те, що бути я хотів
З тобою, а не жити тут одному!

* * *

У мене все в житті збувалось,
Ну майже все, чого хотів!
Можливо це тільки здавалось,
Бо по життю не йшов, летів!

Я так прискорював події
І не вникав у суть дилем,
Що врешті-решт загнав всі мрії
В минуле, збавившись проблем!

І був готовий знов віддатись
На милість долі, та відчув –
Душа почала прокидатись,
Тебе побачив я й почув...

У мене все в житті збувалось,
Ну майже все чого хотів!
Мені б і далі так здавалось,
Якби тебе я не зустрів!

* * *

Щоб безвихідь пояснити,
Хочу висновки зробити –
В цім районі, в цій місцині,
В кучурганській у долині
Споконвіку жили люди.
Так воно і далі буде!
Покоління, які були,
Колись світ перевернули...
Та з останніх сил старались,
Щоб у дітях залишались –
Чесність, правильність, порядність!
Все людське, не другорядність –
Основне життєве кредо
І батьки були повпредом!
В цьому час мав переваги,
Бо стачало всім наснаги,
Щоб морально не кульгати
І дітей оберігати
Від розпусти, матерщини,
Від продажності дівчину.

Десь зівали, не без цього,
Бо не вірили у Бога.
Зараз наче як проснулись
І у віру всі вернулись!
На минуле наплювали,
Про мораль позабували
І тепер у цій долині,
В цім районі, в цій місцині
Жиють зовсім інші люди,
На очах немов полуда!
Все гребуть! Гребуть під себе!
Скільки ж на прожиток треба?
Та невже, коли спочинуть,
Заберуть все в домовину?
І не страшно й не лякає –
Хто не мав, той і не має!
Тільки муляє єдине –
В цих місцях нема людині
Ні ціни, а ні пошани!
Мало грошей – ти поганий!
Все впирається в готівку,
У машину, у домівку!
Отака тепер картина,
Тільки де на ній людина?

* * *

Чим могло це все скінчитись ?
Тим, що маєш, мила!
Я не міг тобі приснитись –
Ти других любила!

А мене колись питала –
Що чекати далі ?
І сама тоді вже знала
Хто буде в печалі!

А сьогодні ти вже маєш
Все, що тільки хочеш!
Лиш чомусь від всіх ховаєш
Заплакані очі...

* * *

Не вдавалось тоді докопатись,
Хто насправді ти є від природи?
Все на краще хотів сподіватись,
Та в самому собі не мав згоди.

Щось мене наче оберігало,
Я кидався із крайності в крайність.
Все єство моє фальш відчувало
І в думки не прийшла одностайність!

Лиш тепер зрозумів, що за птиця
У моєму віконці забила –
Це доступна для всіх молодиця,
Що у вчинках своїх не світилась.

Все ховалась під мороком ночі,
Вдень зразкова і мати і жінка!

І дивилась так впевнено в очі,
Що і гадки нема про “щербинку”.

Не вдавалось мені докопатись,
Хто насправді ти є від природи?
Лиш тепер можу не сумніватись –
Ти ще з тих представниць свого роду!

* * *

Каждый день, каждый час для меня
Превращаются в адовы муки!
И за что так терзаю себя?
Ведь ласкали его твои руки...

Мне покоя одно не дает –
Ты его называла «мой милый»...
Но когда во мне это пройдет?
Как не тратить на это мне силы?

Время лечит! Но лечит не всех!
Есть такое, что неизлечимо –
Моя ревность за твой сладкий грех!
От измен боль, ни с чем несравнима!

* * *

Нема й не буде щастя в цьому краї!
Не розуміють цього лиш малі.
Вони ще тільки жити починають
І їхні всі в майбутньому жалі!

* * *

Что такое стихи? Это музыка слова,
В этой музыке слышится песня души...
Я к тебе обращаюсь в стихах своих снова,
Эти строчки мои отвергать не спеши!

Не спеши посмеяться, всегда ведь успеешь
Разобраться где суть, а где просто вода.
Ну а если понять мою душу сумеешь –
Благодарен я буду сейчас и всегда!

Ты придёшь и от встречи с тобой я забудусь,
Только рифм половодье влечет на простор.
И в стихах, как слуга твой и раб, снова сбудусь,
Задуманный с тобой поведу разговор...

Засыпая вопросами, зная ответы,
Всё надеясь на чудо к тебе я спешу.

Вспоминая избитые строки сонетов,
В новых ритмах о жизни своей я пишу.

Пусть стихи эти памятью станут хорошей!
Моя Муза, бездушием меня не неволь.
Пролетит много лет, заметёт след порошей
И потомок далёкий поймёт мою боль...

* * *

Кортить, свербить і руки зачесались...
Не втримаюсь і знову напишу!
Це як у ті часи – усі старались
“Итоги подвести”, а я скажу –
Нема під чим підводити ту риску,
Бо ще ідуть жнива в моїй душі.
Ніхто не підганяє, все без тиску,
Кого хвилюють обжинки чужі?
Тут кожен вариться в своїх проблемах
І пристрасті киплять на всіх фронтах!
В щасливчиків завжди є струм на клемах,
Стабільний нуль постійно у невдах!
Я мабуть у фарватері між ними –
Яксь напруга ще у мені є!
Бува, так хочу гримнути дверима,
А в той момент амперів не стає.

І рипаюсь від січня і до січня,
Хай довше буде круговерть оця!
Ось тільки не одна душа зустрічна,
Жаданого не шле мені гінця.
А я себе на творчість спонукаю,
Жалкую, що раніш в це не вникав...
І перейшов тепер в режим – “чекаю”
Я ту, яку усе життя шукав.
Фіксується усе це на папері,
Усе в хронологічному порядку...
Прийди, Любове! Ще відкриті двері –
Я хочу розпочати все з початку!

* * *

Знаєш ты всю мою подноготную,
Знаєш то, чего сам я боюсь...
Позволял иногда жизнь вольготную
И теперь за грехи я молюсь.

А проступки мои были разными,
Но я зла никому не принёс!
Ни все дни у меня были праздными –
Доходило бывало до слёз.

Избежать я хотел очерствения,
Пробуждая в стихах своих слог.
Может это есть свыше знамение –
Я писал как умел и как мог.

Музу я никогда не преследовал,
Не томился в словесном бреде.
А Любовь от Любви унаследовал
И всю жизнь теперь с нею иду!

Будет всё это до бесконечности –
Будешь ты, значит буду и я!
Не дошло бы всё до бессердечности –
Вдруг исчезнет улыбка твоя...

* * *

Послав мені Господь Кохання муки,
Щоб я звільнився від накипу в душі.
Неначе брав мене цим на поруки,
Бо вірив в мене і в мої вірші.

Щоб не втрачав я те, що мав до цього,
Залишив добрий спомин на Землі.
І не забув подякувати Богу
За те, що він знайшов мене в селі

І розбудив мене, свою дитину,
І вивів на єдиний світлий шлях,
Де я зустріну ту, свою Єдину,
Ще в цих земних невимірних днях.

І нею у піснях я буду жити,
Чекати свого щастя навесні!
Мелодії ці не дадуть зчерствіти,
Бо линуть до людей мої пісні!

* * *

В душу грустная песня прорвалась
О реке жизни и берегах...
Сколько мне до той тризны осталось?
От неё я как-будто в бегах.

Но бегу всё равно к ней на милость
Зная, что бесполезна слеза!
Что бы в жизни моей не случилось —
Не вернётся дорога назад.

Как же быть с этими берегами?
И на этом, на том кто-то есть.
Те, кто здесь, дорожат ещё нами,
Те, кто там, о себе не шлют весть...

Измывается время над нами,
Оставляя нам шанс выбирать —

Быть ли нам на плаву со слезами,
Или раньше к той тризне удрать...

* * *

Чом невдачі йдуть за мною
Весь час, без зупину?
Навіть зараз відчуваю —
Дихають у спину...

Повертають добра русло
У стічну канаву.
Робить Зло дуже майстерно
Свою чорну справу!

Нищить всі мої надії
І всі сподівання.
Знов відкрило Зло на мене
Сезон полювання!

* * *

Або ми щасливі,
Або ми нещасні!
А іншого нам не буває.
Було наче щастя,
Та день то вчорашній –
Сьогодні його вже немає!

Якщо воно було,
То де оте тепло,
В якому б моє серце зігрівалось?
Якби воно було,
То швидко б не втекло –
Воно б зі мною назавжди зосталось!

Те щастя – примара,
Бо ми не є пара!
У парі Кохання тримає!
Якщо струн немає,

Хіба то гітара ?
То короб пустий, що не грає!

* * *

Вже й скінчився до тебе
ще не пройдений шлях,
Бо ми дійсно всі різні –
всі у різних ролях.
Хтось у ролі Мальвіни,
хтось у ролі П'єро,
Комусь пензель у руки,
а комусь і перо.

Кому що до вподоби –
фрак, фата, суета...
Іншим шлях на Голгофу
під тяжінням хреста.
Комусь роль Королеви,
а комусь і шута,
Комусь дно і болото,
а комусь висота!
Від строкатості ролей
мерехтить у очах,
А самими собою
ми стаємо в ночах...
Щось подібне у лазні
кожен з нас помічав,
Або на стадіоні,
коли дико кричав!
Нівелює всі ролі
комплекс стада у нас,
Наче різні у профіль,
стають схожі в анфас.
Яку роль хто з нас грає?
Ти не скажеш мені?
Нас таких тільки двоє
і ми зараз одні.
Залишаймось назавжди
тими, ким ми вже є,
Бо Величність Випадок
один раз шанс дає!
Якщо нам на сьогодні
роль людей до лиця,
То дійдемо з тобою
до такого кінця,
Який стане початком
найщасливіших днів!
При умові, що кожен
цього щиро хотів!

* * *

Чуєш Мила, як ступає осінь по землі?
Відлітають тихо в вирій клином журавлі.

Ген до долу листя пада, наче жовтий сніг
Й ковилою степ широкий під вітром поліг...

Лле сльозу дощем із неба осінь золота,
На поля, де колосились буйнії жита.
На оту стежину нашу, де тебе я стрів,
Над якою шелестіли крони яворів.

Зараз там лиш голі віти тягнуться у вись...
Де ти є, моя жадана? Чуєш? Озовись!
Ну зроби таку ти ласку, смуток мій розвій,
Повернися в наше літо щастя і надій.

Пригадай, як ми зустрілись, як усе було...
Поклади свої долоні мені на чоло.
Прожени осінню тугу із моїх очей,
Яка серце моє крає в мареві ночей.

Розірви пута розлуки, в сьогодніх прилинь!
Хай в очах твоїх сіяє неба голубінь.
Посміхнися ненароком, чуєш? Я молю!
Та здається ти не віриш, що тебе люблю...

* * *

Мені без тебе сумно і тривожно,
Як без пісень пташиних навесні.
Я не жартую, я цілком серйозно, -
Без тебе, як в чужій я стороні.

Без тебе мені все тут осоружно,
І сірий день, і темна ніч в вікні
І самота, яка завжди безбожно
Диктує свої правила мені!

* * *

Бачу в снах тебе Єдину
І в обійми твої лину –
Народи мені дитину,
Хочеш – Доньку, хочеш – Сина...
Це маленьке ніжне Диво
У житті було б щасливе!
І таке як ти вродливе
І на личенько красиве.
І такі ж оченята
Могли б в радості сіяти,
А маленькі рученята
Мене стали б обіймати...
Це колись могло б і бути,
Якби зміг я повернути
Ту, що рве Кохання пута,
Бо не вірить, що прикута
Тільки до моєї долі!
Не сприймай це все до болю
Я втомився вже на волі –
Забери мене в неволю!

* * *

Матерям и Дочерям!

Высочайшее предназначение
Женщины любой, одно – рожать!
Ты не стала жалким исключением,
Не пытайся этому мешать.

Материнство – жизни продолжение
И оно, как Божья благодать!

Ты, как Мать, достойна уваженья,
От похвал не вздумай зарыдать.

Помнишь День рождения своей Дочки!
Значимость его не оценить!
А пелёнки и без сна все ночи...
Как сидеть учились и ходить...

Сказочные детские нарядики,
Банты, как огромные цветы,
Праздничные утренники в садике
И почетный пост у газплиты!

Школьные дотошные порядочки –
Все во власти громкого звонка!
Первые каракули в тетрадке
Маленькая вывела рука...

И пошло–поехало, как водится.
Ведь ученье свет – учёных тьма!
И грызет гранит науки «Модница»
С Мамой, с Папой, иногда сама.

С класса в класс прошла, как по цепочке,
Сколько же уроков, перемен...
Выпускной – на школе стоит точка!
Увела дорожка с этих стен

На совсем другую территорию
Абитуриентскую семью –
В институтскую аудиторию,
Где студенты сессии сдают.
Мы идем по жизни, как задумано!
Нет, не нами – Богом и Судьбой.
Нами только сложности придуманы,
Чтобы жизнь казалось нам борьбой!

Исходя из этого – всё сбудется!
Есть всему и срок свой и черёд.
Только пусть душа и разум трудятся
И успех незамедлительно придет!

Р.С. Такую маму нужно поискать –
Дай Бог таких побольше в этом мире!
Мы не устанем вам рукоплескать –
Пусть рейтинг ваш растёт в вашей квартире!

* * *

Чую ніжний голос лічені хвилини,
Але й цим щасливий ! Хочеш вір, чи ні.
Тягнуся до тебе, як мала дитина –
Ти моє довіку світло у вікні!

Посилаю думи, посылаю мрії
Я у ту хатину, у якій живеш.
Хай осінній вітер їх тобі навіє,
В кожній думі й мрії ти себе знайдеш.

Ту себе, з якою дні мої минають,
Їм веду рахунок з дотику руки...
Дні, які ще будуть, нас не роз'єднують
І на наше щастя хай складуть роки!

* * *

Таку, як ти, повік не відшукати!
Подібної вже точно не знайти!
Заморишся на цілий світ гукати –
Нема таких, хоч Землю обійди!

* * *

Благодарю, в стихах меня облагородили!
Вас, мужиков-козлов, дурачит всех мой шарм...
Да не волнуйтесь так Вы, Ваше Благородие,-
“Козлам”то всё равно, что Вы в душе Жандарм!

* * *

Як до цього підійти не ображаючи?
Все раптово й несподівано кінчається!
Прошу я, пробач, мене не відкидаючи,
Що пройшло, то вже назад не повертається!

І від цього вже нікуди не подінешся.
Дивно, що про це лиш зараз я з охотою
І не впевнений, що на лиці ти змінишся –
Зклопотане воно завжди роботою.

Ось нарешті підійшла та мить хвилююча,
Я сьогодні навіть сам від себе вражений!
І на свято став такий вже інтригуючий...
А за “дружбу” був я все-таки ображений!

Я гадав, що в тебе можна закохатися
Аж по вуха! І не зручно навіть слухати!
Треба ж було так у цьому помилятися...
Потерпи ще трішки, тему дай роздмухати.

З кожним разом більше й більше відчувається,
Що в словах, якими всі користувалися, -
Ну якась невідповідність в них з'являється,
Наче щось між ними й мною обривалося...

Слів других нема, а ці вже не влаштовують,
З почуттями їх давно не ототожнюю!
Вони всі мене на інше налаштовують –
Лиш двома сказати все: “Тебе обожнюю!”

* * *

Я смотрел на тебя и не мог насмотреться,
Не однажды на этом ловил я себя.
И на фото глядел, всё не мог наглядеться...
С каждым разом я снова влюблялся в тебя.

Нас пленяет Любовь, не взирая на личность,

Удаётся ей это почти без труда!
Хоть звучат те два слова сей час архаично,
А в Любви признаваться я буду всегда!

Я люблю – никогда не состарится фраза!
Я люблю – и никто не отменит её!
Все случается с нами неожиданно и сразу!
Я с надеждой воспринял и имя твоё!

Я любил! И тогда и теперь не блефую!
Фальш скрывают, случается, дни и года,
Но Любовь, я надеюсь, плохое фильтрует,
Только боль не фильтрует она никогда!

Нам она достаётся по странным законам –
Остаётся от тех, кто был нами любим.
Нас разводят по жизни порты и перроны,
Оставляя боль тем, кто в любви был слепым!

Прозревать так не хочется в самом начале,
Но и слепнуть совсем уже нам не с руки!
Слишком много обмана мы в жизни встречали!
Мы действительно в этом уже старики!

* * *

Мій розуме, аго-ов!
Ти чуєш, чи не чуєш?
Подай хоча би знак, якщо ти є!
Бо щоб я не робив –
Цим тільки ти керуєш!

А що зробив, то надбання твоє!

Мій розуме, скажи –
Де був у ту хвилину,
Коли я перший раз зустрів її
У той далекий рік
В осінню тиху днину –
Куди дивились оченьки мої?

Мій розуме, то ти
Її тоді прогавив!
То де ж ти був? І де ти зараз є?
Чому ти так в житті
Мене взяв і підставив?
Хіба свій свого щиро так здає?

Підозрюю вже й сам –
Мабудь тебе немає,
Якщо питання раптом постає!
Акценти тільки час
Точніше розставляє,
Бо з часом дійсне видно хто ти є!

* * *

Як для мене, то зовсім скінчилося
Все хороше, що з нами було,
Бо у пам'яті майже згубилися
Та дорога в сусіднє село

І та хата, що наче ховалася
За спиною старезних воріт...
Біля них із тобою прощався я
Й замикався на тривозі весь світ!
Там мені місця вже не лишалося,
Я завжди був у тебе, як гість...
І сльоза на очах наvertалася,
Коли правила бал тупа злість!
Безпричинно, неаргументовано
Несла біль на прощання мені.
Ким це було усе зафрахтовано?
Хто купив твої ночі і дні?
Ну чому у житті так зневірилась,
Що в душі наче мертвий сезон?
Це комусь було треба! Не вірилось,
Щоб сама ти поклала на кон
І одного... І третього милого...
З-за умовних отих одиниць
Під любого підеш тупорилого
Із байдужістю замість зіниць?
P.S. Що мені, хто в житті чим керується?
Хочуть всі, щоб у всьому був лад!
Як добились цього – не звітується,
Головне не процес – РЕЗУЛЬТАТ!

* * *

Давно уж рассекречено,
Зачем идёт в бордель
Мужик? И как отмечено –
Одна у него цель!
И ничего нет дивного –
Он был и есть самец!
А если от противного,
То где мотив сердец?
И где же то высокое,
Под именем Любовь?
То нежное, глубокое,
Что не хватает слов...
Зачем тогда волнения?
К чему полёты в снах?

И к подвигу стремление?
Восторг в её глазах...
Сплошные ожидания,
Свет в имени её...
Зачем же те страдания
И трели соловьёв?
Весны благоухание
И песни на устах...
А что было в сознании?
Отметки в паспортах?
К чему тогда лукавить нам
И прятаться зачем?
Не проще ли во славу нам
Внедрить такой Эдем?
А если без схоластики,
Кому был сей укор?
Не в мире ж мы фантастики...
Какой-то странный спор...
Ребята, мы не спорили!
Всё разное у всех –
Привязанности, праздники,
Реакции на смех,
Но средь многообразия,
Основа всех основ,
Живёт совсем не разная –
Великая Любовь!
Возможность есть у каждого
Её в жизни познать,
Но только вот не каждому
Даётся распознать
Любви святой мгновение –
Для них бордель, вино!
Другим, как утешение,
Индийское кино!

* * *

Що краще? Те що є?
Чи те, що могло б бути?

Добро, як вибір є, -
Дай Боже не зівнути
Найкращий варіант!
А якщо є ще кращий?
То покладеш в сервант
Якийсь сервіз путящий!

* * *

Плохого человека не сделаешь плохим,
Хорошего не сделаешь хорошим.
Глухого от рождения не сделаешь глухим...
Абсурд? Или не всё мы в жизни можем?

Мы можем! Можем всё! Намерением благим
Дорогу в Ад мы вымостим любому!
Что нам идёт от Бога, мы просто не храним!
Коль что не так, то режем по живому!

Мы миловать умеем, но с радостью казнить
Готовы за малейшую провину!
И нас почти не нужно для этого дразнить –
Всегда найдём мы вескую причину!

Такие времена настали на Земле –
Плохой не хочет быть для всех хорошим!
А слабый пол летает всё чаще на метле
Не по ночам, а прямо днём погожим!

К чему мы так придём и что мы там найдём?
Никто не даст заранее ответа!
А может мы с тобою от этого уйдём?
Четыре стороны же есть у света!

* * *

Заради чого люди брешуть

І язики об брехні чешуть?
Їм у брехні, що, легше жити,
Чи в кайф в ній правдоньку топити?

Звідкіль ця пошесть у народі?
Завжди брехня є при нагоді!
Талант до неї не вмирає –
Всяк про запас локшину має,

Щоб нам на вуха начіпити
І непомітно щоб для нас.
Як треба, можна підсластити
І камуфляж – найвищий клас!

Уся майстерність ради тебе,
А ти як хочеш – вір, не вір!
Як “во спасіння” – може й треба,
Коли не віриш – перевір.

І як нам бути ? Чи відтяти
Брехню від правди не дано?
Та не брешіть і будем знати –
Хто проти нас, хто заодно!
/локшина – лапша/

* * *

Ты внесла в мою жизнь столько счастья, тепла,
Что я вовсе забыл о той тризне!
И не зря мне навстречу однажды пошла
И окликнулась без укоризны.
Возвращаться в тот день видно буду не раз –
Он мог быть тем счастливым началом...
Может я по другому всё вижу сейчас?
Мало ли с кем ты в тот день встречалась.
Если все так восприняли встречу с тобой,
Мужики, то народ очень зрячий,-
Путь к тебе перекрыт оказался толпой,
Что мою затоптала удачу!

* * *

В желании победы, наш разум остудит
Движение вперед и ни шагу назад!
Когда есть преграды – развитие будет!
Развитие Личности выше наград!

* * *

Я свою на карте деревушку
Ниже В.-Михайловки нашёл...
Вот откуда эти нескладушки –
Я против течения пошёл!

Кучурган меня назад уносит,
Хоть гребу и не жалею сил!
На исходную обратно сносит,
Как бы не старался не форсил!

Отдохну и снова всё сначала...
Успевая дух перевести,
Зная, что нет места у причала,
Всё равно к тебе буду грести!

До тех пор, пока мне рак не свиснет,
Или речка не вернётся вспять!
Долго мне в воде придётся киснуть –
Не пришлось бы там и вековать!

* * *

Дымят тормозные колодки -
Приехали, Быков, слезай!
Напрасно ты рвёшь свою глотку!
А как дальше быть? Сам решай!

* * *

Всего день назад
Я был рад и ты рада!
Но встали преграды у нас на пути.
Сегодня я слышу –
Не надо, не надо!
Куда же прикажешь мне завтра идти?

Но если не надо,
Зачем тогда взгляды?
Зачем тогда руки? Зачем всё? Зачем?
А в рифмах тирады,
Остатки помады?
Заявки: “Я ни! Ни-ни-ни!” Что, ни с кем?

На всё воля Бога!
Согласен! Как много
Осталось с тобою витать в небесах?
Напрасно ты Бога
Тривожишь в итоге,
Когда от любви мчишь на всех парусах!

Не знаю, как быть?
И не знаю, что будет...
А что может быть среди моря преград?
Их нет у того,
Кто добыл и добудет
Хоть что-то ещё из служебных наград!

* * *

Антипатия – I

О как вы мне не нравитесь!
Я вас не обожаю!
Вы красотой не славитесь,
Вы не неподражаемы!

И видеть не хочу я вас,
И слышать не желаю

По телефону вас сейчас!
За вами не скучаю!

К вам прикасаться не хочу –
Мне ни к чему волнения!
И в мыслях к вам я не лечу,
И нет того горения
В моей душе уж много дней!
И нет совсем бессоницы,
И не поёт мне соловей,
Когда день к ночи клонится!

И счастья нет от наших встреч,
Дарить цветы не хочется!
Мне не понятна ваша речь –
Нужна здесь переводчица.

Без умиления смотрю
В глаза те, не зелёные
И жизнь свою не подарю –
Кто брякнул, что влюблённый я?

Антипатия – 2

О как мне всё не нравится,
Что даже не мешаю
Вам от меня избавиться
И с этим соглашаюсь!
А ваши резкие слова,
Как приговор симпатии!
Всегда апатия права,
Рождая антипатию!

Был ради шутки первый стих,
А в жизни получается,
Что «Антипатия-1»
На правду превращается?
Продолжить дальше юморить?
Вам все равно? Мне хочется
Себя чуть-чуть приободрить,
Пока печаль не кончится.

О как вы мне не нравитесь!
Я вас не унижаю.
Вы красотой не славитесь
И я не занижаю!
Вас видеть – Боже упаси!
Смотреть приятней «Ножницы»
И слушать лучше Би-Би-Си,
Сердючку взять в заложницы!
К вам прикасаться – будет шок!
Подобное случается
На белый в письмах порошок,
Что в Штатах рассылается.

И для раздумий о другом –
Никто не напивается
Из тех, кто воду пьет с вином –
Так градус уменьшается.
Вы возразите – ерунда!

Причем здесь антипатия?

А те, что пьют вино с водой, -
Те точно без понятия!

Мне не хотелось понимать,
Как без вина пьянею,
В угаре этом мог мечтать,
Что чувства Галатеи
Проснутся, может быть, на миг –
Ведь сердце то не камень!
Такой приятный милый лик...
И разгорелся пламень,
Который ныне не горит,
А тихо догорает...
Когда огонь водой залит –
Он просто угасает!

P.S. Остановись, не заливай
В душе моей тот огонек!
И я хочу, чтоб месяц май
Тебе немножечко помог.
Дождям подставь свою ладонь,
Прикрой от бурь его собой
И станет вечным тот огонь,
Который был зажжен тобой!

* * *

Антипатия – 3

Антипатия – 3?
Нет, творил и твори –
Всё, что было, то просто уроки!
Поигрался в “замри”?
А теперь отомри,
Возвращайся немедленно к истокам!

На вопрос дан ответ,
А конкретности нет.
Сообща песня спетой не будет!
Есть скандальный дуэт –
“Алексий – Филарет”!
Их никто, никогда не рассудит!

То, что было – то есть!
И всё нужно учесть,
Чтоб не слыть дальше здесь инородным.
Даже сладкую лесть –
Она тоже, как месть!
От неё станешь профнепригодным.

Открывай новый счёт!
Не беги наперёд –
Есть сегодня и только сегодня!
Мозжечок пусть учтёт –
Рай не каждого ждёт!
Много места ещё в Преисподней.

А я дальше живу
И уже не зову
Никого, стать моей половиной!
Если парус по шву –
Без него доплыву,
Руки ветру навстречу раскинув!

* * *

Нарешті зміни сталися в житті –
Процес еволюційності природи!
Ці зміни я давно мав на меті
І дочекався – Кум привіз відходи!

* * *

Ще п'яток і буде сотня!
Де віршів набрати?
Зарікався від сьогодні
Більше не писати!

Хто б позичив на віддачу –
Колись розквітаюсь!
Віддам свіжі і гарячі –
Я вже постараюсь!

Тільки б сотню вже добити...
І звучить нівроку!
Ох, скажу я вам,- “творити”,
Це така морока!

* * *

Нам нравится, когда нас всюду хвалят!
Неважно как, но только похвали!
У наших ног всю похвалу пусть свалят,
Не похвалил – в сторонку отвали!

Потом мы отберём, что нам подходит,
Кто как произносил – мы всё учтём!
Пускай вокруг нас дальше хороводят,
А со спесивых спесь потом сотрём!

Ты с похвалой не мешкай перед дамой,

Заранеє готовь ей комплимент.
Идею позаимствуй из реклами
И подходящий вижидай момент.

Дождался и цепляй лапшу на уши
Гони, как говорят, всё в позитив!
Она готова вечно это слушать,
Как популярной песенки мотив.

Но только стоит где-то проколоться
И ты уже оппозиционер!
А кто-то и на грубый тон нарвётся,
Когда та дама милиционер!

* * *

До тебе, до тебе... на що сподіваюсь?
У котре на рівному я спотикаюсь,
Бо знов на байдужість твою натикаюсь.
Тамуючи біль із колін підіймаюсь,
Зникаю у ніч, а терпіти незмога,
За мною вже слідом вв'язалась тривога.
Додому, додому тікає дорога
Від твого порога, до мого порога.
Гамується все, та ні в чому не каюсь –
Ніщо не спиняє, назад повертаюсь.
Сюди не вертатися вже зарікаюсь.
Але цих незвичних думок ще лякаюсь.
Усе починається майже спочатку –
Я вироку долі стираю печатку,
Та все ж намагаюсь знайти тут розгадку –
Чому Зло вхопило мене в мертву хватку?
Так вирватись хочу і сили ще маю,
Нарешті себе на цей крок умовляю!
В житті птаху щастя колись упіймаю,
А поки у небо я руки здіймаю...

* * *

“Чтоб не смог я от тебя уйти...”

- из песни

Может лучше, чтобы смог уйти ?
Потому, что дальше нет пути!
Дальше каждый день длиною в год,
Жизнь куда неведомо идёт!
К свету рвусь, а попадаю в мрак,
Средь друзей не числюсь, стал как враг!
Каждый мой “проступок” там учтён –
За последний небыл я прощён...

* * *

Сам не уйдёшь, если только пошлют!
Шансов почти никаких не дают,
Воду на мельницу нашу не льют.
Благо, что есть хоть какой-то приют!

Не пошатнётся монарший престол,
В праздник без нас накрывается стол.
Хлещут все утром прохладный рассол...
Мы, их Величеству, чистим камзол!

Место же наше всегда у двери –
Будь начеку! Дверь закрой – отвори!
К нашим проблемам они глухари,
Держим всегда про запас сухари!

И потихонечку мы их жуём –
Будет их много удачным жнивьём!
Так у престола и жизнь проживём –
От перспективы пою соловьём...

Я хоть слуга, но с Монархом вдвоём

Мы и банкеты, приёмы даём!
Вроде при мне Он... я точно при нём,
Только вот разные песни поём!

Там, наверху, всё не так, как у нас!
Нам, как закон, только ихний указ –
Скромный набор всех заученых фраз!
Наша отрада – извечный Парнас!

* * *

Никогда здесь не будешь!
Не думал просить,
Умолять и доказывать что-то!
На руках, что попало,
Нет смысла носить –
Очень нудная это работа!

* * *

До сусіднього села
Мене стежка привела.
І вже знає пів села
У чий двір вона зайшла...
А гудить усе село,
Мабудь вилиці звело!
І поїхало й пішло
І в моє село дійшло...
Ох почешуть язики
Наші баби й мужики!
Вже готуються мішки
Під добірній плітки!
Щоб покласти цьому край –
Мова йшла про власний рай.
Є для рими ще й сарай –
Що захочеш вибирай!

* * *

Що в душі робилося,
Коли ми зустрілися...
Ліс про це нікому не сказав!
Мені сниться й снілося,
Як очі дивилися –
Я твій погляд в пам'ять записав.

Що ж в тім лісі сталося,
Якщо вже зізналася
В тому, що буває навесні?
Ти ж в думках ховалася
І все так старалася
Не давати приводу мені.

За вікном метелиця,
Листв'яна хурделиця
Оголяє віти крадькома.
Лист під ноги стелиться
І вже не шевелиться...
На підході зимонька-зима.

Так вже захотілося,
Щоб усе змінилося –
Зазирнути б нишком в майбуття...
В тім, що тільки снілося,
Хочу щоб забилася
Хоч якась надія на життя!

* * *

Якби ж ти могла знати, хто для мене
Є ти, у всьому світі на сьогодні...

Ти більше, ніж усе те сокровенне,
Із чим йдемо на сповідь в Храм Господній...

* * *

Я скучаю по тебе,
Всё время скучаю...
Эту слабость я себе
Всё-таки прощаю.
И борьбу с ней не веду –
Пока бесполезно!
Мысли все к тебе идут –
Здесь, во мне, им тесно.

Их пытался обуздать,
Накинуть поводья,
Чтобы думать перестать!
Но звучит мелодия
Давней песни “Будь со мной”
И я возвращаюсь,
Как той раннею весной...
...мысленно прощаясь!

* * *

Сказав би більше, та не можу,
Бо не залишилось тих слів,
З яких вже тости переможців
Летять поверх наших голів!

Сказав би краще, та не вмію –
Природа дала все тобі!
Перед тобою я німію
І залишаюсь у журбі...

* * *

Вольной темы подневольный...
Я же твой слуга!
Не хочу я больше вольной
И к твоим ногам
Покладу без сожаления
На свободу вид!
И твоею стану тенью!
Пусть пророк молчит,
Мне уже неинтересно
Кто что говорит,
Потому что жизнь прелестна!
А в душе горит
Тот огонь, что мне завещан –
От него теплей.
С ожиданием повенчан –
До последних дней
Ждать Любви своей я буду
И не отрекусь
От неё! Со мною всюду
Вера – я молюсь!
И прошу сейчас у Бога –
Боже, пожалей!
Одари здоровьем, счастьем,
Всех своих детей!
Никого, прошу, при этом
Боже, не забудь!
И всегда тем дивным светом
Озаряй наш путь!

* * *

К. Вечорко

Не дивуйся мені, Катерино,
Подивуйся скоріше ти тій,
У піснях до якої я линув,
Для якої звучав голос мій!

Я на ній спотикнувся, Катерино!
А до тьми прийшов не в ту ж мить.
Я не Щастя зустрів, Катерино,
Бо від Щастя душа не болить.

Тяжко тут одному, Катерино!
Не дивуйся, я правду кажу.
Хоч не дуже весела картина,
Але віру у серці ношу.

Сміх і сльози – найкращі перлини,
Які родить в Коханні душа.
Порадій ти мені, Катерино,
Що я здатен ще скласти вірша
І чекав і чекаю Єдину –
Вона поруч у світі десь є!
Ти за мене радій, Катерино,
Що не зчерствіло серце моє!

* * *

Не буде ніколи хвилини тієї,
Коли в твої очі погляну,
Побачу в них відблиски долі своєї
І вмиль найщасливішим стану!

Не буде ніколи хвилини тієї,
Коли ти мене покохаш.
Не треба гадати й питати у неї,
Бо сам ти усе добре знаєш!

Я знаю усе, достовірно все знаю,
Та мушу до цього звикати.
І як тільки можу, в думках це минаю,
Але намагаюсь тікати
Від тебе такої, яку не рівняю
Ні з ким, лиш з примарою долі.
Від вироку твого я душу звільняю
Й вона знов миттєво на волі...

Ох вже ця-я воля! Завела в неволю —
А ні, щоб в Столиці сидіти...
У цьому селі назбирав стільки болю
І хочеш любити й радіти?

Ніколи не буде такого в природі,
Щоб квітнули квіти в морози!
Погане все зверху, хороше на споді!
Від цього і всі наші сльози!

* * *

Кохана, кохана,
Настане та зустріч жадана!
І знаю я, що ти прийдеш,
Як стежку до мене знайдеш.
Чекаю й чекаю,
Тебе я весь час виглядаю.
Бо той, хто жде, за щастям йде!
До нього Кохання прийде!

До тебе, до тебе,
Летять мої мрії до тебе.
В них ти живеш, та ти із дум,
А поруч зі мною лиш сум.

Не знаю, не знаю,
За що я себе так караю?
Якби ж хто знав, що покохав
Зовсім не ту, що чекав...

Р. S. То так вже є, то так вже є,
Що серце зразу не визнає!
А як визнає, то печаль.
Печаль по тобі, а себе
Стає все жаль, стає все жаль...

м. Київ

* * *

Скільки років я знаю, що ти в світі є!
Вкотре зерна зронив в полі колос...
Залишилось далеко минуле моє
І у ньому zostався твій голос!
Він мене хоча й рідко, але зігривав,
Коли в школі я чув твою мову...
Двері в клас, як в свій дім я тоді відкривав,
Сподівався на відверту розмову...
Тільки й досі я всього збагнути не зміг –
Ну чому та пора так скінчилась?
І чому теплий спомин про той час зберіг?
Хоч душа, з тим що є, вже змирилась!

* * *

Всё мечтал и мечтаю,
Что где –то в пути
Я смогу своё счастье
Когда-то найти!

Ну не полное счастье,
Полсчастья хотя б!
И ему до конца я
Служил бы как раб!

С половинкою проще
По жизни идти,

Половинку же легче
И в сердце нести!

Но со счастьем – полсчастьем
Пока не везло –
Разобрали его все
Давно, как на зло!

* * *

Л.П.Прыгунковой /акrostих/

Лицо твоё... куда Мадонне браться!
А Моне Лизе лучше промолчать.
Рембрант тобою мог бы восхищаться
И Пушкин стал бы оды сочинять!
Свет глаз твоих пленил В.Прыгункова,
А по другому не могло и быть!

Пускай уже не помнит он такого –
Ему мы не дадим всего забыть!
Тебя он на руках носить обязан,
Радеть всегда за здоровье твоё!
Отметив Первомай, не стоит сразу
В твой День рождения хватать ружьё!
На зло врагам ты будь всегда счастливой,
А нам на радость доброй и красивой!

* * *

Кумі Н.Ю.Євсєєвій /акrostих/

Несуть мене мрії до тебе,
А серце в зажурі тремтить.
Тримати в руках себе треба!

А варто? Життя наче мить!
Либонь мені хтось напророчив
І досі звучить у імлі –
Її не забудеш! Ті очі
Миліші за все на Землі!
О Боже, додай мені сили,
Є в світі немало доріг.
Шукати лиш щастя не вміли,
А йшли, як сліпі на поріг.
Не гаючись і без вагання
Усе позмітали з путі.
Втратили віру в Кохання,
А як же без неї в житті?
Не вмерла ще в серці надія,

Незвично душа моя мліє,
Як тільки порину у мрію...

* * *

Немає щастя в цьому домі!
Воно спинилось у судомі
На півдорозі, коли йшло сюди.
Чи буде й далі так по тому,
Що не дійде до цього дому?
Невже піде блукати у світі?

Чому на тім шляху морилось
І досі там ще забарилось?
Коли ж бо вже сюди воно дійде?
Ти знаєш, що в мені творилось?
Тоді про це не говорилося...
А якщо щастя зовсім не прийде?

Воно ж раніше відверталось
Неначе як мене цуралось,
Чого ж воно чекає стільки літ?
Ну що із ним в дорозі сталося?
Чи комусь іншому дісталось?
Я думав ти проклала йому слід...

* * *

“Ти признайся мені...”
І вважай вже зізнався,
Що тобою в ті дні
При усіх милувався.
200-річчя, майдан...
Сам Тарас за спиною.
Був і Гросул, той пан
Зі своєю жоною.
І оркестру струна
Всіх єднала в окрузі.
Лиш калина одна
Червоніла у лузі.
Не від сорому, ні,
А від щастя людського,
Бо, крім тебе, в ті дні
Я не бачив нікого!
Швидко свято пройшло,
Загнуздавши Пегаса,
Я подався в село,
Залишивши Тараса.
І мелодія слів
Знов мене зчарувала.
Навіть я й не хотів,
А вона вирувала...

Майже всі на папір
Переклав дивні звуки.
Не закінчились, вір!
Ті солодкії муки.
Прошу, більш не співай –
“Звідки в тебе ті чари...”
Оце все прочитай
І сховай вірш до пари!

* * *

Надежды юношей питают,
Потом надежды нас пытаются!
Кто помоложе, в них витают,
А кто постарше вспоминают...

Для первых, каждый день начало!
Что было до, не огорчало
И сердце ровненько стучало,
И жизнь грехи всегда прощала!

Для нас же всё – рубеж передний!
Для нас же всё – глоток последний!
И возвращаемся мы в те дни,
Что были кажется намердны.

Там не во всём были поладки,
Пакет контрольный – неполадки!
В колёса палки и рогатки,
Всегда сомнения, догадки...

Ну почему тогда так было?
И то, тогда, нас часто било?
На что же тратили мы силы?

Ну почему так не фортило?

Ничто с тех пор не поменялось,
Я думал счастье мне досталось,
Им жизнь моя здесь наполнялась,
Но потихонько всё терялось...

Скорее то, было не счастье,
По нём лишь были только страсти!
Не может быть в душе ненастья,
Когда Любовь стоит у власти!

Любви без счастья не бывает –
Одно другое дополняет!
И лишь тогда нас задевает,
И жизни дни нам продлевает!

* * *

Осокори, осокори...
Як до школи, ви праворуч.
Осокори, осокори...
Як зі школи, ви ліворуч.

І весною і цим літом
Я один бродив по світу
І не знав, куди подіти
Ці їдкі, від сліз, жалі?

Тріпотів у кронах вітер,
Листя рвав і ніс по світу...
Мимо йшли до школи діти,
Такі милі і малі.

Я чекав, хотів зустріти...
Шепотіли мені віти –
Ти ж щасливий, бо любити
Таїна не для усіх!

Ой дерева, що робити?
Так без щастя тяжко жити!

Мимо йшли зі школи діти
Й було чути їхній сміх...

Осокори, осокори...
Як до школи ви праворуч.
Осокори, осокори...
Я завжди із вами поруч...

* * *

Думки мої, вертайтеся додому –
Зі мною залишайтесь назавжди!
Ви ж знаєте, як жити тут одному,
Коли нема до кого мені йти.

Думки мої, вертайтеся до двору,
Тут все почало буйно так цвісти!
Не прозівайте цю квітучу пору,
Яку в душі так хочеться нести!

Думки мої, я вам радіти буду
В житті своєму до останніх днів!
Хай щастя мають на Землі всі люди –
Цього й для себе я завжди хотів!

* * *

Не знаю, що тримало мене у цьому світі?
Можливо ще не зовсім я втратив розум свій!
Я був й мене не було, бо сльози всі проліті,

Лиш кожен день печально торкався моїх вій.

Чому за все, що було, продовжували бити,
Продовжували рити могилу для всіх мрій?
Чому ж те Зло не чуло, що я хотів любити
І від життя радіти, а не просить – жалій...

* * *

Чи можна закохатись так, як мріяв?
І щоб ніхто назад не відвернув?
Щоб час з роками все це не розвіяв,
А друг не зрадив і не обманув!

Ніхто щоб не підклав тобі підніжку,
Ніколи не плювався у твій бік.
Це різні речі – спати разом в ліжку
І чесно жити разом увесь вік!

Наскільки це можливо і реально,
Після весільних “гірко” жити всласть?
Відкинувши усе, що аморальне,
Залишивши для себе те, що в масть.

Все зважити із, що було і буде,
А що було – в минуле відійде –
Його частково кожен позабуде,
Але воно слідом за нами йде.

Не згадуєм, а заважає жити,
У побут наш привносячи регрес.
З минулим нашим нас не примирити –
Ми любимо його, як кішку пес!

Я маю на увазі ті події,
Які перевертають все життя,
Розбивши в пух і прах усі надії!
Підрубують під корінь почуття.

І маємо не те, що могли б мати –
Хапали ж, що із столу упаде!
І що від нього можна вже чекати,
Коли воно замацане й пусте?

* * *

Не перший я і не останній,
Хто в тих обіймах побував...
Це, як в спортивному змаганні –
Якщо і вдало стартував,
То не завжди рекорди б'ються
І не завжди є результат!
Одні в середині плетуться,
А іншим зразу ставлять мат!

* * *

Говорила, что вас любит? Дело худо!
Почему? Любовь, она, как Божий свет!
Не прельщайтесь, ведь продал Христа Иуда
Лишь за горсточку серебрянных монет!

* * *

С мерзким криком кружит вороньё,
Запах падали вдруг ощутило...
То Любовь dokonало враньё,
В труп зловонный её превратило!

* * *

Все пішло шкереберть
і думки хаотично,
Так незвично, як зорі
в імлі мерехтять.
Була осінь, було
усе так поетично,
А тепер так тривожно
хвилини летять.
Я зайшов у свій дім,
а у ньому тривога,
В скроні вдарив забутий
вже біль самоти.
Я один, а навколо
печалі облога...
Мені треба період цей
якось пройти.
Відчуття, що не все ще
сьогодні втрачаю,

Ні твій голос, ні дотик
останній руки.
Я себе у ті дні
назавжди повертаю
І не хочу, щоб стали
між нами роки!
Чи зведе ще нас доля?
Сказати не в змозі.
Повернися до мене,
у ніч я кричу...
Але ти не почувеш,
бо ти у дорозі
І розверзлась безодня,
в яку я лечу!

* * *

Всі нагороди здобувають
І призові місця беруть
Ті, що ніколи не зівають,
І по життю нахрапом пруть!

Беруть усе, що можуть взяти,
Любий рубіж і висоту!
При цьому можуть затоптати
Любов, повагу, доброту!

А можуть знищити і стерти
Усе людське в твоїй душі.
Настільки роблять це відверто –
Зривають наче бариші.

Зруйнують все заради слави,
Заради втілення ідей.

Нічого більше, крім потрави
Не залишають для людей.

Але при їхнім оптимізмі,
Де вони гам – другим не дам!
У нас є сили в організмі,
Що не пускають все на злам!

І ми тримаємось від старту,
Аж до останнього ривка,
Коли кладемо все на карту,
Бо наче бачимо зблизька

Оту високою вершину,
Яку скорити нам дано!
І дух змагання на людину
Впливає, як міцне вино!

Ій би спинитись для спочину,
Щоб сил набратися на бій.
Але зупинить цю людину
Лиш смерть на фінішній прямій!

* * *

До всього був готовий –
До щастя, до любові,
Але не був готовий
Вагання чути в слові.
Твій образ став сприймати
Крізь почуття образи –
Навіщо було грати?
Сказала б усе зразу,
Що п'єса ця дешева,
Не вистачило хисту!
Зима, мороз січневий
Розхолодив “артистів”.
Весною треба грати
Спектаклі про кохання.
Достатньо лиш зітхати
Із вечора до рання.

Все інше інстинкт зробити
По вищому гатунку!
Хто почуття підробить,
Шукає порятунку
Весною у природи –
Вона ж бо не мудрує!
Збереження породи –
Оце усим керує!
А ми, як манекени,
Що почуттів не мають.
Інстинкт і плоть на сцені –
Вони спектакль грають...

* * *

“Во как я вас посадила –
Не знаете даже о чём говорить!”
?.....это меня удивило,
Но думаю всё же возможно простить
Вам милицейскую слабость –
Пытаться мужчин почему-то сажать.
Им же в огромную радость
С женщиной вместе в постели лежать!

* * *

*“Жалеть о сказанном мне
приходилось, о несказанном –никогда!”
Ксенократ*

Говорите так, чтоб вас хотели слушать
Те, с кем дело думали иметь!
Но когда для них важней – покушать,
То молчите, чтоб не сожалеть!

* * *

*“Заговори, чтоб я тебя увидел!”
Сократ*

Заговори, чтоб я тебя увидел
И замолчи! Послушай, что скажу –
Сократ по речи человека видел,
А я же по деяниям сужу,
Каков ты вообще на самом деле!
О как мы все красиво говорим...
Но речь не показатель, кто в том теле –
Глаголем о Добре, а Зло творим!

* * *

Умный не считает,
Что всё в мире знает.
Умный промолчит,
Где дурак кричит.

Глупый откровенно
Высит себе цену.
Глупый тем и глуп,
Что себе лишь люб!

Сильный мышцей помнит?
Проиграл – припомнит?
Сильный – кто забыл,
Кем повержен был.

Слабый всё судачит,
Что не смог иначе.
Знать удачи нет,
Вот и весь ответ!

Все мы в этих лицах!
В каждом есть частица
Умных, глупых, сильных,
Слабых и дебильных!

* * *

*«Дурні тому, що бідні!
А бідні, бо дурні!»
Відомий вислів.*

Дурних і серед бідних вистачає,
Серед багатих їх і поготів!
Відразу кожен дурня визначає,
Хто б на якій посаді не сидів.

Дурний – дурний, а знає чого хоче!
Що не кажи, а з нього не впаде
І з тебе зробить дурня й замороче,
Що спутаєш де грішне, де святе.

Народ навчився дурня так валяти,
Що це вже стало нормою життя!
А що натомісць з дурня можна взяти?
Дурний, то як надійне прикриття

Для тих, хто їсти вмів, умів і пити
За кошт чужий, точніше – надурняк!
Зумів безбідно і недурно жити –
Гнав самогон, а пив завжди коньяк!

Сам не дурний, шукав дурних усюди –
Дурних–нехитрих, він чомусь шукав.
У тих бо дійсно на очах полуда
І він таких вже безліч ошукав.

Робота тих любила й досі любить,
Не жадібні й не рвуться на пости.
Фанфари їм, що водогінні труби.
Нема у них ні цілі, ні мети!

А ці дурні, що розум певно мають,
Настільки звикли гратися в дурних,
Що їх, серед дурних, не розрізняють
І лиш достаток розрізняє їх!

* * *

Чего она боится?
Чтоб вновь не ошибиться?
А чтоб не ошибиться,
Есть смысл ей влюбиться!
Опять она боится?
Чтоб не продешевиться?
Ну что ж, в той серой форме
Пуškai себе пылится!

* * *

Как бы я не старался,

не могу отогнать
От себя то предчувствие взрыва!
Может я порывался
сон за явь посчитать?
Но ведь небыло вовсе прорыва!..
И зачем я пытался
свою тень обогнать?
Нет, чтоб сразу идти прямо к свету!
Может я побоялся
поражение признать,
Никакого не слыша ответа?
Я сегодня берусь
сам себе предсказать
100% во всём неудачу!
Пусть я лучше взорвусь,
чем на картах гадать –
Будет так? Или будет иначе?

* * *

Что ж, не пришло к нам то завтра,
Зла на него не держу!
И как стихов этих автор,
Даже спасибо скажу,
За вдохновения минуту,
Что посетила меня.
Зиму с весной перепутал –
Факт подтвердила родня.
Вывод – не важно мне сколько
Адреналина в крови!
Мне одно важно и только,
Сколько в душе есть Любви!

* * *

Какие же стихи самые красивые?
Те, что о тебе, моя Красивая!
Какие же стихи самые хорошие?
Те, что о тебе, моя Хорошая!
Какие песни есть, самые любимые?
Те, что о тебе, моя Любимая!
Какие песни есть, самые желанные?
Те, что о тебе, моя Желанная!
Какие руки есть, очень-очень нежные?
Только лишь твои, ты моя Нежная!
Какие дни твои, самые весёлые?
Дни, в которых ты всегда весёлая!
А с кем бы жизнь твоя, была всегда счастливая?
Только лишь с тобою, моя Милая!

* * *

Наша жизнь, это миг суеты!
Чтоб она не совсем стала праздной,
Не хватает нам в ней красоты
Настоящей, пусть даже и разной!

Среди будничной этой возни,
Ощущая за серость провину,
Ищем то, что нас может пленить!
Как пленяет Да Винчи картина...

В ней присутствует та красота,

Что в цветке, что в ростке и былинке...
Нам такую же дарять лета,
Оставляя на память сединки.

Этот цвет до конца. Навсегда!
Не стряхнёшь с головы и не сбросишь,
Как не сбросишь со счёта года.
Только раз в год поправку в них вносишь,

Добавляя к той сумме один,
Увеличив на год свои годы!
Я прошу – не добавь мне седин
К тем, что есть у меня от природы!

* * *

Уникальное явление
Наше с вами настроение.
Как капризное растение –
Когда хочешь, не цветёт!
Его олицетворение –
Наше с вами поведение.
То ль строптивость, то ль смирение –
Кто и что кому зачтёт.

Легкой грусти дуновение,

Было как предупреждение
Неотвратности крушения.
Это шло из года в год!
Идеалу поклонение,
Было без предубеждения.
Только в жизни продолжения
Ему, вряд ли кто найдёт!

А вот ваше появление,
Как прекрасное видение
В моей жизни! Как знамение
Века нового приход!
В нестабильном настроении
Появилось ощущение,
Что счастливые мгновения
Каждый день в себе несёт!

* * *

П.Ровенко

А теперь о друзьях –
Их казалось так много...
Есть единственный друг!
С ним делилась шлея,
С ним разнили по жизни
Лишь только дороги,
Но для дружбы была

В них одна колея!

Как бы там не бывало —
Отступных не бывало!
Не распался с тех пор
Наш вокальный дуэт
Потому, что там песня
Стоит у штурвала.
С нашей юности лет,
Что оставили след.
Для души он прелестен,
Мелодичностью песен.
Жизнь меняла тональность,
А вот текст никогда!
Он двоим, только нам
На сегодня известен,
Хоть казалось сотрут...
Эту песню года...

“Хороши вы годы молодые!
Суждено нам завтра, может быть...”
В нашей дружбе мы давно седые
И смогла нас песня породнить!

* * *

П.Ровенко /Акростих/

Родной мой, Кум навеки!
О дай нам Бог веков!
Всегда быть человеком,
Есть участь добряков!
Не думай, не лукавлю,
Крамола не пройдёт!

О том, что тебя славлю,
Простой народ поймёт!
А может есть сомнения
В том, что мой Кум Добряк?
Лев он со Дня рождения
И бык, год появления!
Когда дразнить с забвением –
Умажет! Ещё как!
Отдайте ему должное –
Там, где добро, там ум!
Нагрузки всевозможные...
А времена тревожные...
Счастливым будь мой Кум!

* * *

Пару слів тобі я, Куме,
Зранку, для затравки –
Раз на рік, і як не сумно,
У наш вік поправку
Вносить хтось, за нас сильніший,
Не маючи згоди
Ні від праведних, ні грішних,
Нехтуючи вроду –
В один рік всього, не більше!
Точно, як в аптеці,
Але нас турбує інше –
Хай не обірветься
Те, що мусить обірватись.
І як не пручайся,
Це життя і не сховатись!
Навіть не старайся
Схитрувати в цім двобої
З законом природи.
Не мине і нас з тобою
Той останній подих,
За яким почнеться вічність...
Сумувать не варто,
Що звучить не патетично,
А підняти квартиру
За найкращії хвилини,

Щоб пожити без ліку
В, серцю милій, Україні –
З нею ми навіки!

* * *

О. Ровенко

Уточни мені кума –
Чи є щастя, чи нема?
І дозволь тебе спитать –
Скільки ще його чекать?
Скільки днів? Чи все життя?
Так і дійду до виття!
Це мене й чекає тут –
Сам себе загнав в цей кут!
Бо таке бажання мав,
В цьому долі й потурав.
І ніхто вже не збагне,
За що кривдить так мене?
Я не хочу так, як є –
А вона мені своє!
Було й буде тільки так
І стоїть окличний знак!
В знак питання його гну –
Яку ш'єш мені вину?
Але доленька мовчить,
Мов зібралася провчить.
Щоб усе, як є сприймав,
А на більше нема прав!
Ну скажи мені, Кума,
Ти ж бо з Кумом, не сама,-

Де ж те щастя, чом нема?
Чи й шукати вже дарма?

* * *

От ти й дожилася Кума,
До визначної в житті дати!
Не панікуй, потреб нема
Цю дату в цифрах розкривати.
Жінок, як знає кожен з нас,
Ніколи вік не зачіпає!
Одне, що робить з вами час,
Це на посади призначає –
Маленька Дівчинка, Дівча,
На випускному вже Дівчина.
Коли те “гірко” прокричать,
То ти кохана Дружина!
На цій посаді ти повік,
А за сумісництвом ще й Мати!
Рокам своїм втрачаєш лік,
Коли Бабусею назвати
Зумів найперший твій онук.
І намагаєшся радіти,
Бо коли “пра” почуєш звук
І генеалогічні віти
Підуть у різні боки,
То застається лиш бурчати!
А любий твій Прачоловік
Не знає, як тебе назвати?
Він все давно тобі сказав,
Усе і тільки позитивне!
Ну й що, що він на днях назвав
Тебе слівцем таким їстивним?
Йому б ще шкварочок чуть-чуть
В делікатес отой подати
І слинки точно потечуть,
Бо знає, з чим тебе рівняти!
Колись згадаєш у житті –
О як нас смачно називали!
Коли ви були молоді,
То вас Кума й на руки брали!
Весною звісно все цвіте,
Запоморочно духм'яніє.
Та цвіт все рівно опаде
І вітер пелюстки розвіє.

Нічого вічного нема,
Але ще є Кумасю літо!
На черзі осінь і зима,
А там весна і інші квіти...
Р. С. Смачне слівце – мамалига.

* * *

*Кум придбав червону «Тойоту»
Для параду! «Нива» - на роботу!*

Мій Кум Павло «Тойоту» має
Хотів давно, щоби тримать
В руках кермо її! Той руль,
Аби по струнці став патруль!
Щоб колір славних прапорів
На всіх дорогах майорів!
Щоб пролітав, як метеор!
Серед крутих здійняв фурор –
Це хто? Це Кум, японка мати,-
Везе Куму мою катать!
Тепер в районі будуть знать,
Хто є холопи, а хто Знать!

* * *

Кумовой “Тойоте”

Какие линии, какое совершенство!
И где таких лекал Творец понабирал?
Кто лицезрел, уже испытывал блаженство,
Кто прикасался, тот сознание терял!

* * *

Коли виходить на город Кума –
Веселий Кут у захваті ридас!

Куди ж бо зирить президент Кучма?
Чому за труд Куму не награвдає?

“Героя праці” можна було б дати,
Позбавивши усе село спокою!
Та щоб усіх селян не дратувати –
Вручив би іменну Кумасі зброю!

Мені вже навіть вижитися Указ,
Підписаний не ким-небудь – Кучмою!
ЗА САМИЙ ВИЩИЙ У ПРОСАПЦІ КЛАС
НАГОРОДИТЬ... Куму мою сапою!

* * *

*Може це і правда,
Може й небилиця...*

Кажуть – Кучма їде із тої столиці
Прямо на Веселий, на Куму дивиться!
Хтось доніс до Нього, є такі в народі,-
Що Кума ночує на тому городі.

Бур'янська кляті вже заколупали –
Рученьки зморились, поки їх сапали.
Кучма в СВ їде, свита йде етапом
І несе на собі президентські сапи!

Оце справжнє шефство! Оце допомога!
Попередній віршик наче був до Бога.
Бач, Кума, що робить праценька ударна?
Ти, як Пугачова, стала популярна!

Тільки популярність, це щось віртуальне –
Ти ж, Кума, не хеґтуй життям сексуальним!
Бо якщо всі сили лишиш на городі...
Уяви, що скаже Кум мій при нагоді!

* * *

Ти Кумасю, не забула,

Як долала мій паркан?
Жаль, що публіки не було –
А який же був кан-кан...

* * *

Хто як, із нас усіх,
В історію ввійшов.
Ї ми не спитали,
Чи нас вона хотіла.

Кум на “Тойоті” в'їхав,
З віршами я прийшов.
І на сапі Кума
Через паркан влетіла...

P.S. Як справжній джентельмен,
Пропонував Кумі
В історію ввійти
По поетичній квоті!
У відповідь почув –
Летіть ви так самі,
А я вже з вашим Кумом
Поїду на “Тойоті”!

P.P.S. Держись історія, тримайся –
Неповна будеш ти без нас!
А ти, Кума, не ображайся –
“Тойота” – Вам! Мені – Пегас!

* * *

Куме, я не офіційно,
А скоріше традиційно
З вашим Днем вас хочу привітати!
Не сприймайте емоційно,
Що турбую вас постійно –
Пізно, Куме, друзів вже міняти!

Все, що маєте, від Бога,
Але я додам до всього –
Щоб здоров'я вам на все стачало!
Без ДП була дорога,
Чули вслід – а він нічого!
Щоб Орало довго ще орало!

Професійна ваша справа
Вам вдавалася на славу,
Щоб поля зерном завжди рили!
Щастя було зліва й справа
І його не бракувало,
І життя постійно щоб раділи!

* * *

В.А.Грозе

Дивлюсь на “5 і 5” –
Дві цифри, в сумі “10”.
Віднімеш, буде “0”,
Помножиш – “25”.
Додати “45” –
Дорога до Одеси.
Яка ж тут Валі роль?
Чому тут всі сидять?

Яка магічна суть
Цих цифр на сьогодні?
Гадаю ви не проти,
Щоб мати “0” проблем?
І думаю, що всі
Зі мною будуть згодні!
Коли проблем не стане,

Не буде і дилем!

А “10” то є те,
За чим потрібно жити!
По чому всім звиряти
І мрії і життя.
Любити не себе –
В собі Бога любити!
Інакше буде потім
Суцільне каяття!

А “25”, як “5” –
В літах, в грошах, все мало!
Тому до “45”
Ми далі перейдем.
Для Валі цифри ці,
Як українцю сало!
Погляньте он туди,
Там ягідку знайдем!

Додай до “45”
Роки, які минули
І йди на цей рубіж –
Тут магія проста.
Щоб ми ці “45”
Прожили, не зівнули,
В наступний Ювілей
З тобою тут хильнули!
Скажу від всіх – Живи,
Валюшо, літ до ста!

Чем тернистей путь к цели,
Тем желанней успех!
Мы ещё не всё спели
Во весь голос для всех!
И давно заявили
Всем о том, что мы есть!
С неба звёзд не ловили
И плевали на лесть!
Никогда не топтали
Слабых – этим сильны!
Нас на верх не свистали,
Властью мы не больны!
Голова не кружилась
От фальшивых наград.
Наша совесть стремилась,
Чтоб в душе был парад
Только помыслов чистых,
Только светлых идей!
Ну и что, что АРТИСТЫ?
Ведь не каждый плебей
Может выйти на сцену
И всем душу открыть.
Им пускать с трибун пену
Суждено и дурить!
И здесь многие верят,
В себе дурку пасут,
Множат наши потери,
Безысходность несут!
Мы пройдем через этот
Бред словесной рутины!
Наша песня не спета!
Она – гимн Украины!

* * *

Скільки в вірші вкладати
Ці крилаті цитати?
Наламати не хочеться дров!
Але буду писати
Й до кінця воювати
Я за тебе й за нашу Любов!

Б'ють хоресем гармати,
Рвуться ямбом гранати,
Мінним полем анапест лежить...
А між нами дебати –
Скільки можна ще спати?
Не проспала б щасливу мить!

Що я можу зробити,
Щоб тебе розбудити?
Може здатися варто в полон?
Тебе мрію любити
Й на руках поносити...
Але це вже не вірш, а шаблон!

* * *

Підкиньте мені тему для вірша,
Підкиньте хоч що небудь, що завгодно!
Бо вірш не в тему – на вуха лапша,
Тому візьму й таку, яка не модна.

Підкиньте хоч який-небудь сюжет,
Щоб були – він, вона, любов, страждання...
Накал страстей, каких не видел свет!
Тоді й писати справдиться бажання.

А так, скрипить, як віз, моє перо –
Не пише, а каракулі виводить.
Де ті сюжети брав той Шарль Перро?
І де вони до цього часу ходять?

Почуйте, не переводьте дух!
Несіть до мене тему хоч одну.
А я, як Полігіннії пастух,
Миттєво її в риму зажену!

* * *

У меня есть своя голова на плечах
И в ней тоже рождаются мысли.
Может всё не смогу передать на словах,
Но попробую в них что-то втиснуть.

* * *

Прошлый век – век душевных калек!
Век морально-ущербных уродов!
Только ты виноват, Человек,
За все страшные боины народов!

Разгореться не дайте войне,
Водвигая любые преграды!
Мирный труд нам приятней вдвойне,
А не отблеск посмертной награды.

* * *

ВОЙНА - это кров,
И зла круговерть,
Где властвует вновь
Вокруг только смерть!
Молчанье богов
И трупы солдат
А в адрес врагов
Отборнейший мат!
Страна - пантеон
Объята огнем
Будь проклят тот трон
С Тираном на нём!

* * *

Все дороги ведут в Рим,
А моя к тебе!
Я по жизни пилигрим,
Странник по судьбе.
И вдобавок скоморох,
Чутьочку поэт...
Видно так задумал Бог!
Объяснений нет,
Почему же я такой!

Был бы я, как ты –
Что тогда? В душе покой
И долой мечты?
Что могло б к тебе привлечь,
Если ты, как я?
Ну а смысл наших встреч?
Мы то, не друзья...
Не хочу я быть как ты
И не стань ты мной!
Не утратив доброты,
Будь самим собой!
Не старайся подражать –
Это надоест!
Иль всё время ублажать –
Не делает честь!
Все дороги ведут в Рим,
А моя к тебе...
Так о чём мы говорим?
Будь собой в себе!

* * *

И твои чистые глаза,
И обаятельность улыбки...
Доселе столько не писал,
Лишь умножал свои ошибки!

Наверно должен был пройти
Сквозь лабиринты неудачи,
Чтоб вновь к подмосткам подойти –
Пусть неудача мимо скачет!

Сейчас я тот, каким я был,
Таким остаться и стараюсь!
Себя в себе не позабыл,
На сцену снова возвращаюсь...

* * *

Ровно в полночь две стрелки сошлись
И суббота ушла в воскресенье!
Нуль, секунда... они разошлись,
Чтобы дальше поймать то мгновенье,
В высшей точке грядущего дня,
Когда снова тебя я услышу
И не будет счастливей меня!
Жаль, что в этот момент не увижу,
Что же там, на том милом лице?
Есть на нём, в мою пользу, хоть что-то?
Иль сокрыто в душе, как в ларце
Ожерелье эмоций? Мог кто-то
Предсказать, что тобой увлекусь,
Но тобой не всерьёз принималось?
И я знал, что когда-то проснусь,
А от счастья лишь горечь осталась...
Но я гнал от себя это прочь
И просил каждый раз я у Бога –
Прежде чем станет вечною ночь,
Дай счастливым побыть хоть немного!

* * *

Що Господом призначено,
То те давно вже втрачено!
За це мабуть і б'ють по голові
Завжди непередбачено!
Чи щось не так тлумачено?
Та ті, що б'ють, вони завжди праві!

* * *

Есть во мне как бы два человека –
Я пытался поверить в тебя,
А другой, ещё с прошлого века,
До сих пор не поверил в себя!

Совмещать их двоих очень сложно,
Хоть меня пополам разорви!
Но союз оказался возможным,
Без согласия и без любви.

Находил компромисс сам с собою,
Пять десятков сумел так прожить!
А во мне шла война за войною –
Двоих «Я» приходилось мирить!

Сей тандем так достал и измучил –
Очень часто я был сам не свой!
Но развеялись кажется тучи –
В омут счастья лечу с головой!

Не хочу оставаться без счастья,
Хочу пленником быть у Любви!
В этот вечный режим двоевластья
Мои «Я» навсегда позови!

* * *

музыка из фильма «Крёстный отец»

Н. Рота

Твой ясный взгляд забыть не в силах я теперь,
Вот нет тебя и стало грустно мне, поверь.
Без твоих глаз, без твоих губ,
Без твоих нежных лебединых белых рук.

Я так хочу притронуться рукой
Один лишь только раз к твоим рукам.
Я так хочу прижаться к ним щекой...
За этот светлый миг я всё отдам.

Не знаю встретимся ли мы когда-нибудь,
Но я прошу – ты меня только не забудь!
Не забывай и не грусти,
А за наивность меня мысленно прости.

Ведь я не смел и думать о тебе,
Но ты милее всех кого я знал!
И благодарен я такой судьбе,
Что на своём пути тебя узнал.

Пройдёт немало лет, но ты всё будешь той,
Как в первый день, когда мы встретились с тобой.
Я сохраню твои черты,
Хоть может быть и голос мой забудешь ты.

Забудешь всё! И песни и стихи –
Зачем хранить ненужные слова!
Мы забываем так свои грехи,
Ведь молодость всегда была права!

* * *

Скільки нам ще бути на цім світі?
Та ніхто із нас про це не знає.
Строки ці від нас завжди закриті –
Хтось зумисне в тайні це тримає!

Я хотів і хочу про це знати –
Скільки ще мені тобою жити?
Скільки днів з тобою починати
І до тебе скільки ще летіти?

Хто політ цей може припинити
І думки мої в руках тримати?
Тільки той, хто зможе зупинити
Серце і життя моє забрати!

* * *

Я напишу іще не один гарний вірш,
В не один із них душу вкладу.
Тільки б те, що вже є, не вертало на гірш
Й не завелись примари в саду.
Я тобі проспіваю найкращі пісні,
Із мелодій букети складу.
Потім їх, як весняні квітки чарівні,
В твої руки із серцем вкладу!
Я тобі принесу всього світу красу,
З поля зору мого не зникай!
На усе нам лишається мало часу,
А ти кажеш мені – ЗАЧЕКАЙ...

* * *

Почути дуже сподівався
Із твоїх вуст тоді одне —
Ім'я, яким в дитинстві звався,
Матуся звала так мене.

Під тим ім'ям неначе грівся
У материнському теплі.
До рук Матусиних тулився,
Коли йшов вперше по землі.

Воно у себе все ввібрало —
І ласку, ніжність і любов.
Мене одного вибирало,
В якому б натовпі не йшов.

До мене так воно пристало —
На нього наче я летів...
Коли Матусеньки не стало,
То дійсно вмиє осиротів.

І став я просто безіменним,
Хоч маю паспортне ім'я.
Але милішим є для мене
Ім'я, що пам'ятаю я.

Невже ніколи не діждеться
Душа стражденная моя,
Коли здивовано озветься
На теє справжнє ім'я...

* * *

З життя свого мене не викидай
І не стирай із пам'яті своєї
За це банальне – тільки рідний край
Тримає в хаті Матінки моєї.

Це почуття живе через віки
І сумніву воно не підлягає,
Бо гріє нас через життя роки,
Лиш в відповідь тепла не вимагає.

І кожному цей клопіт до душі,
Хто став заручником тієї сили,
Яку відчули в світі майже всі.
Усі, хто її владу розуміли.

Залежить ще, до кого як дійшло –
Одних це гріло, інших обпікало.
Когось вело в домівку у село,
А декого в дитинстві налякало.

Як можеш, зрозумій таку любов
І те, що на цей дім весь час молюся.
Здається я із нього і не йшов,
Лишень на мить кудись пішла Матуся...

* * *

Я надеюсь на то,
Что последний звонок
Далеко – далеко впереди!
Продолжается жизнь
Как извечный урок,
Пока сердце стучится в груди!

И по ней нас ведёт
Всех один Педагог,
Чтоб смогли мы достойно пройти!
Если, веря в Него
Просишь, чтоб Он помог, -
Может к каждому Он снизойти!

Ну а кто еретик,
Тот заходит в тупик
И других за собою зовёт!
Я к тем басням привык
И скажу напрямик,
Что их вера к добру не ведёт!

* * *

Мы задним числом умны
И задним умом сильны,
Когда допускаем промашку.
И долго потом больны,
А чтоб не признать вины,

То валим ее на ромашку.

Беда на помин легка,
Настигнет за пол прыжка-
Ну вот тебе и незадача.
И здесь не вина цветка,
Последнего лепестка,-
Исчезла наверно удача.

Но если несут венки,
То тут не причём цветки-
Рожден значит был не в рубашке.
Коль не помогли порошки –
Не смогут помочь дружки!
Останутся слёзы Милашке.

Скажу, подводя итог,-
Над нами висит злой рок!
Никак от него не укрыться!
И если ты что-то не смог,
Ты зря не вини лепесток-
Сумей с этим молча смириться!

* * *

Здогадатися неважко,
Чому любимо ромашку...
Як на мене – квітка диво,
Бо покаже, хто щасливий!
Хто нас любить! Чи не любить!
Хто нас ніжно приголубить!
Чи є сенс чогось чекати
І в душі своїй плекати
На кохання сподівання?
А якщо розчарування?
Задавай свої питання
І пелюсточка остання
Все покаже! І відразу
Маєш відповідь на фразу –
Люблять нас, а чи не люблять?
А можливо і погублять...

Щоб по правді нагадати
І на «любить» попадати,
Треба дві пелюстки рвати
Й «любить-любить» промовляти!

* * *

Какое-то щемящее сиротство
Испытываю я, как никогда.
И всё под твоим чётким руководством –
Чужие чувства, право ерунда!
Усилилось намного ощущение
Пугающе – зловещей пустоты...
Уйти бы в долгосрочное забвение,
В котором пребывают те цветы,
Успевшие раскрыться в День рождения –
Какой короткий век их красоты...
Потом пришло и к ним то унижение –
Оставили их стебли без воды,
Пытаясь сохранить, продлить тот праздник,
Но лепестки давно уже мертвы.
Они напоминают, словно дразнят,
Что не сносить нам тоже головы!
Со временем всему конец приходит-
Засохшие цветы – то не цветы!
Такое точно с нами происходит.
Когда в нас убивают все мечты...

* * *

Вопрос не в том, сколько мечтаний?
Одна мечта, иль много их.
Суть не зависит от названий
И от количества таких.
В мечтах, судьбы моей истоки,
Я смысл в них всегда искал.
А годы жизни, как потоки
Сверкали плёсами зеркал...
В них отражались мои будни,
Всё было видно – от и до.
Я был в чужих глазах подсуден,
Но постарался, чтоб никто
Не смог найти во мне плохое,
Уж больно чистым был исток!
А доставалось мне с лихвою –
Мутнел местами тот поток.
И в зазеркалье уносил он
Всё то, что я принять не мог.
На это тратились все силы,
Но восстанавливал их Бог!
Стих не о том, сколько мечтаний?
Чего же в жизни я достиг?
Что воплотил из обещаний?
Вопрос... и зал на миг притих...
Ответь мне ты – в чём провинился,
Поверив в сбычивость мечты?

Лишь тем, что я тобой пленился,
Даря всегда тебе цветы?

* * *

Когда слышал тебя,
Это было как праздник!
Видел – праздник вдвойне
И плюс в небе салют!

Бог сполна не даёт,
А нам кажется дразнит.
И от полного счастья
Нервы тоже сдают!

Посему нас и держит
Всех судьба посредине.
До последних минут
Оставляя нам шанс –

Отзвучать не частушкой
В своей половине,
А друг друга пленять,
Как красивый романс!

* * *

С чего начнём? Начнём сначала
И чтобы тема прозвучала –

Идеей свежей в мыслях подкрепись!
Душа не спела – прокричала
И в зале публика ворчала..
Но с приговором ей не торопись!

Ты, за неполную отдачу,
И получил такую сдачу!
С сюжетом чуть получше разберись.
Решил, что если и заплачу,
То будет “бис” и не иначе?
Ты позабыл сказать – душа, трудись!

А если делать всё вполсилы,
То станешь другом у Тортиллы –
В болоте, может быть, и прозвучишь!
На «бис» чтоб публика просила,
То нужно, чтоб душа творила
И будет слышно даже, как молчишь...

* * *

Я был на «поле боя»,
Пошёл не воевать!
И дзоты я собою
Не думал закрывать.
Взошёл на это поле
И понял вдруг, что я
Не смог бы жить без песни,
Она ведь суть моя!

Я залу в плен сдавался,
Не уронивши честь!
И быть пред ним старался
Таким, каким я есть!
Таким на свет родился,
Таким по жизни шёл,
А в эту жизнь влюбился,
Когда в неё пришёл!

Собой не красовался,
Хотел всем показать

Каким я оказался,
Чтоб зал мог прочитать
Меня, как будто книгу.
Не просто полистать,
Довольствуясь лишь мигом —
Не мог плохим я стать!

Кто с песней, тот светлеет,
Всё счастье мира с ним!
Пытаюсь быть Орфеем,
Но я, как все, раним.
Поэтому не надо
Во мне грехи искать,-
Пройдись цветущим садом,
Стараясь лиш дышать...

* * *

Он швырялся фразами со сцены,
Не боясь, что выглядит, как сноб!
Находясь в гостях у Мельпомены,
Не сдержал волнения озноб...

Каллиопа, не его стихия,
Но коль «А» сказал — скажи и «Б»!
Так скажи, чтоб слышали глухие,
Те, что так противятся судьбе.

Разверни к Урании дорогу,
В мириадах звёзд свою найди.
Нового узнаешь очень много
О своём прижизненном пути;

Почему сдавался в плен Эрато?
К Талии спешил, когда тоска...
Стал Эвтерпы «двинутым» солдатом!
...Клио знает всё, до пустяка.

Полигимнию любил особо,
Не у всех в почёте её стать.
Кое-кто спешил набить утробу

О жратве не перестав мечтать!

А его прельщала Терпсихора,
Через ритм стремясь повелевать.
Па в балете, привлекали взоры
Тех, кто не умели танцевать.

Он швырялся фразами со сцены,
Не боясь, что выглядит, как сноб!
Находясь во власти Мельпомены,
Не сдержал волнения озноб...

* * *

Манит с детства нас большая сцена!
Первой, был для многих табурет,
На котором все так откровенно
Представляли – есть талант, иль нет.

А родня смеясь, рукоплескала,
Повторить все требуя на “бис”!
Веру в душу детскую вселяла
И ребенок думал – я Артист!

Табуретки становилось мало –
Норовил уже на стол залезть...
Пьяная компания визжала
И ухмылка пряталась за Лесь.

Вырастают постепенно дети.
Смотришь, как огромный “карапуз”
До сих пор стоит на табурете,
Сотрясая ором царство муз!

* * *

Мой любимый человек,
Солнце моё ясное!
Я смотрю в твои глаза,
А они прекрасные!

Очи – зеркало души,
В этом нет сомнения!
Влазить в душу не спеши
Сам, без приглашения.

Разрешат, тогда войдёшь,
Но оставь гадания!
Всем гаданиям – медный грош
Цена попадания!

* * *

В жизни не всё нам приятно, приятно -
Лучше, чем жизнь, ничего в жизни нет!
Можно заметить на солнышке пятна –
Глаз больше радует солнечный свет!

Это к примеру, как с нами бывает –
Те, кого любим, всегда лучше всех!
Пусть нас из ритма, порой, выбивают,
Слёзы от них даже чаще, чем смех.

И не во всём нас всегда понимают,
И не всегда нам навстречу идут.
Мы их такими, как есть, принимаем,
Просто другого они и не ждут!

Часто звучит – от любви люди слепнут.
Можно ослепнуть, когда ты любим!
И всепрощенчество здесь только крепнет –
Будет любим, ваш Любимый, любим!

Наше, в разумном пределе, терпение,

Срыв происходит порою, как взрыв!
Помнит в роду не одно поколение,
Как? Отчего прокололся нарыв?

В жизни не всё нам бывает понятным,
Ясность привносит взаимность в любви!
И исчезают все темные пятна,
И неуместно звучит – СЭЛЯВИ!

* * *

Как бы ты не летал высоко,
Всё равно упадёшь в эту землю!
Метра два... это так глубоко...
Сей финал я сейчас не приемлю!

Не хочу, чтоб прервался полёт –
Основательная есть причина.
Трудно верить, но верю, что ждёт
Меня счастье, любовь! Не кручина!

Я устал жить, как жил до сих пор,
Но не мог ничего я поделать!
Даже вынес себе приговор,
Что я не человек, а я Тело!

И включился в безликий режим,
Где полётов совсем не предвидел.
По инерции был одержим
Только песней, пока не увидел

Свет надежды! Я им и живу!
Ощущение, словно в полёте
С того первого дня, наяву...
Я уверен, меня вы поймёте!

* * *

У тебя есть мечта?
И когда воплотится?
А никто и не скажет —
На то и мечта,
Чтобы с ней ты вырослел,
И успел породниться.
А в мечте раскрывалась
Души красота!

За мечтой не гонись
И её не преследуй
Потому, что мечта
Так и будет мечтой!
Устремлённость свою
К ней всегда исповедуй
И, поверь, никогда
Жизнь не станет пустой!

У тебя впереди,

Что захочешь – то будет!
Только время своё
Сильно не торопи!
И Любовь, как и всех,
Тебя тоже разбудит.
Веру в честность и верность
Всю жизнь ты крепи!

* * *

Не судилося любити, не судилося!
Ти не сужена моя була, не сужена.
На стежках життя кохання заблудилося,
Через це я мабуть й досі не одружений.
В цьому світі божевільному зустрілися,
Що завжди вражав своєю метушливістю.
Очі в очі подивились – задивилися,
Засвітилися цікавістю, грайливістю.
І шалено в грудях серденько забилося,
Що нічим не міг тоді йому зарадити.
Тільки б довше воно билось, не стомилося,
Щоб не зміг те почуття ніколи втратити!
Воно є! Його появи не пручаюся,
Бо усе по волі Божої з'явилося!
І у святості його не сумніваюся...
Тільки ти чом з почуттями забарилася?

* * *

Меня не останавливай, Хорошая.
Я сам прошу тебя. Невероятно!
Идут стихи по моему хорошие,
Стирая из души моей все пятна!

Их время постаралось, понаставило!
Как знало про мою с тобою встречу.
Никто не смог, а жизнь меня заставила
Писать стихи почти что каждый вечер!

Да будет из моих стихов коллекция!
Вот только кто их будет перечитывать?
Проходит постоянная селекция
Того, что из себя могу я считывать.

Меня не останавливай, ранимая!
Не дай прервать поток чеснописания!
И будь ко мне, ранимая, терпимая –
Потерпишь – увеличатся познания!

* * *

Я не мог вас оставить
Без стихов в этот день
И прошу их не править!
А писать мне не лень,
Если только для сердца
Подойдёт, что пишу.
А когда сыпят перца –
Апатично дышу!
О стихах нет и речи,
Коль запрет на слова.
Опускаются плечи...
Знаю, что не права,
Но не знаю, что делать?
И не знаю, как быть?
Проще всё переделать
И тебя позабыть!

* * *

Хіба то вірші, якщо з них забереться “моя”?
Про кого вони і звертання у них є до кого?
Скоріше “моя”, це мого ідеалу ім'я –
Без нього життя було б дійсно тоді ні до чого!

Чому, це “моя”, так душа не сприймає твоя?
Бо ти випадково в такій романтичній оправі!
До неї твоє, вибачай, не дотягує “Я”,
Тому, ця “моя”, так і житиме далі в уяві!

* * *

Є кілька днів у кожному тижні,
Сумних і затяжних, -
Коли ти у малій Вітчизні,
То наче світ притих...

Все завмирає у чеканні,
Зникає навіть сон
І почуття, що нами знані,
Беруть мене в полон.

І я скучаю за тобою,
За голосом твоїм.
Як та травинка за весною,
Як за теплом мій дім...

* * *

Может и стану о птичках,
Иль о зверюшках писать...
Но мне намного привычней
Счастьем стихи наполнять!

Если однажды придётся
К солнышку рифму искать
И вдруг она не найдётся –
Ты будешь солнцем сверкать!

Часто ль тебя “обзывали”
Словом подобным в быту?
Я “обозву”, чтоб все знали,
Как “оскорбляю” я ту,
Что всех милее на свете –
Будь только ею всегда!
А “оскорбления” эти
Я нанесу без труда!

P.S. Жаль, что не стала моею –
Счастьем и солнцем моим...
Лучше сказать не умею –
Шанс оставляю другим!

* * *

Наче все після стихії,
Ще не відштормило...
Знав би хто, як я жалію,
Що не ти, та мила...
А спочатку була віра,
Та через хвилину
Обернулась в недовіру!
Відтепер години
Складуть дні, а потім тижні
Пройдуть місяцями,
Перейдуть в роки невтішні,
Стануть поміж нами.
Знав би хто, як я жалію
Що не ти, та мила...
Про яку я тільки й мрію,

Бо триклята сила
Посилає лиш байдужих,
Це я відчуваю,
І шукаю в собі мужність
Укоотре. Долаю
Я і розпач і той смуток,
Що вже загнuzдали!
Традиційний мій здобуток!
Як мене дістали
Їхні прояви! О скільки
З ними я стикаюсь!
Іду вбрід, неначе мілко...
Раптом спотикаюсь
І втрачаю під ногами
Всякую опору.
Як завжди між берегами...
Вертаюсь до двору
І знайти собі не можу
Місця у цій хаті.
І ніхто не допоможе,
Бо піддали страті
Мій маленький, але спокій,
Який мав до цього.
Мав і сон, хоч неглибокий,
Молитву до Бога.

А тепер я лиш жалію,
Що не ти, та мила...
Розказав про це, як вмію.
..., осінь залишила
В моїм серці таку тугу –
Не дай Бог нікому
Таку тугу, як наругу!
Тільки винен в чому?

* * *

Все римую! Нащо роблю?
Бо напевно знаю,
Коли щось мені пороблять,
То я видихаю

Всяку порчу через рими,
Які добираю.
Вкриють рими сизим димом
Все, що в них згорає!
І розвіє вітер попіл
По усій окрузі.
Хто бажає зла, ті поспіль
Записались в друзі,
Які з часом виймуть жало,
Освіжать отруту.
В них її завжди чимало,
Бо не мають скрути
На нещирість і неправду,
І на марнослів'я.
Як дадуть тобі пораду –
Знай, то пустослів'я!
Прозіваєш таких в друзі,
Вивернуть кожуха
І підеш по чорній смузі,
А поруч непруха!
Від таких прийняв пораду
Без перестраховки,
Замасковану під правду
Брехню, як обновку!
І ніяк не розберуся –
Ну чому так сталося?
Ледь на повний зріст зіпнувся,
Знов мені дісталось!
Пора звикнути до цього,
Певен, це я зможу!
Бо що йде, то йде від Бога,
Все в ту важку ношу,
Яку премо ми на собі –
Чим далі, тим більше!
Хоч бери й питай у Глоби,
Чи не буде гірше?
Чи прийде колись те ДОСИТЬ?
Може він це знає?
Та, що всіх косою косить,
Не відповідає.
Хто дасть відповідь по правді
На мої питання?

Допоможе у пораді –
Чи моє чекання
Має сенс, а чи не має?
І скільки чекати,
Коли ти мене згадаєш
І почнеш шукати
Там, де я один zostався?
В тому листопаді,
У якому сподівався –
Будуть мені раді
Тії очі, що з'явились
В моїх володіннях!
І здалося засвітились...
А то було тління!
Вже розвіяв вітер попіл
По усій окрузі
І засипав тих, хто поспіль
Записались в друзі!

* * *

Сложно бывает, сложно
Верить всегда себе.
Это, скажу, возможно,
Только поверь судьбе!

Сложно бывает в жизни,
Если по правде жить.
Проще до самой тризны
С Янусом нам дружить.

Сложно однако, сложно
Слово своё держать.

Проще всегда безбожно
Всем не стесняясь врать!

Сложно другим поверить,
Если не верят нам.
Сложно нутро измерить
Не ведая, что там...

Просто и очень просто
Всё в один миг решить –
Нужно уйти на остров
И без людей пожить!

* * *

Один в твоей жизни такой я! Один!
И в этом людском океане
Один до сих пор! Я один среди льдин,
Как будто вокруг пуритане!

У вас здесь пуризм? И как бы не так –
Есть две стороны у медали!
Но для показухи один реет флаг –
Морали, что вы замарали!

* * *

В каждой песне я слышу тебя,
В мире звуков и в море мелодий...
Даже вьюга мне воеет любя,
Хотя сроки зимы на исходе.

Я не знаю, что будет весной,
Буду я в ней один, иль с тобою?
Но пока снег слепит белизной,
Закрывая то завтра собою...

* * *

В рік Новий ввійдемо ми
вільно, не рабами –
Україна із колін
встала разом з нами!
Розцвіте земля моя
багатостраждальна
І полине з краю в край
пісня величальна!
Всі, великі і малі,
за руки візьмуться
І, зустрівши день новий,
гордо посміхнуться!
Українці є сім'я,
Велика Родина,
І у нас одна навік
мати – УКРАЇНА!
З Новим роком всіх вітаю
і бажаю щиро
Вам здоров'я і достатку,
злагоди і миру!
Дорогі брати і сестри,
діти і онуки!
Пам'ятайте, що свобода –
щастя запорука!

* * *

Дев'яносто сьомий рік
Ще не зовсім, а вже втік!
І погане, що було,
Теж за ним слідом пішло.
Не спитав його – куди?
Хай тікає назавжди!
А все гарне, що рік мав,
Я в останню мить спіймав
І сказав йому – Зажди!
Ти від нас вже не ходи!

Нам без тебе аж ніяк,
Важко без твоїх ознак!
І залишилось добро,
Щоб нас гріти, як хутро.
І zostався щирий сміх,
Щоб сміятись кожен зміг.
І здоров'я й щастя теж –
Пошукай, усе знайдеш!
Все в цій хаті щоб було,
Що в тім році не прийшло!
Дев'яносто восьмий рік
Тільки починає лік...
Щоб він марно не протік,
Не іди у інший бік!
А іди туди, де я –
Може доля я твоя!

* * *

Колись була віра в майбутнє
І вірили в нього без тям!
Сіяли зірки п'ятикутні,
Та тільки кололись кутами...

Одна була всім нагорода,
Якою гордились ми радо –
Радянським нас звали народом,
Який був покірним, як стадо!

Вперед ішло стадо! Пилюка
Минуле з майбутнім єднала.
Від нас, пропаганди перука,
Абсурдність ідей приховала.

Ми не допускали осічки,
Бо тільки приємнії вісті!
Давали за три п'ятирічку,
Самі ж тупцювали на місці.

А гупали ж як ми щосили –
Хай світ більше чує, ніж бачить!
Отак і Союз розвалили,
По нім КПУ й досі плаче!

Скінчилась епоха! На злеті
Сторіччя початок свій має.
Не всі її прояви стерті,
Бо декого й досі тримає!

* * *

Мовчання – золото для всіх,
Як вигідна угода!
Я, як усі мовчати міг,
Бо ж син того народу,
Який століттями мовчав
І гнув в покорі спину!
Тарас не марно нас повчав –
ЛЮБІТЕ УКРАЇНУ!

А як ми любимо її?
Та це вже інша справа –
Чужі не люблять, а свої
Не звикли, що Держава
Це ми усі! А кожен з нас,
Маленька та частина,
З яких складається в цей час
І йде в світ Україна!

* * *

Я йду в той огромной ТОЛПЕ –
Так НАРОД говорить о себе.
Мы, все вместе, зовёмся СТРАНА
И дорога, у всех нас, одна!

И куда б не пришлось нам идти
Со СТРАНОЙ нам всегда по пути!
Ну а если задумал свернуть?
Что ж, у каждого в жизни СВОЙ ПУТЬ!

* * *

Світ різноманітний, можна вибирати
Все, що забажаєш на свої смаки.
Тільки пам'ятайте – УКРАЇНА-МАТИ
НАШ ЄДИНИЙ ВИБІР НА УСІ ВІКИ!

* * *

Від самоти до самоти
Тікаю в день із ночі,
Бо з цих обіймів пустоти
Так вирватись я хочу!
Мене, мій Ангеле, прости –
Я більше так не можу!
Благаю, чуєш? Захисти,

Врятуй ту іскру Божу,
Яка вже гасне назавжди...
Ну що мені робити?
Моє Кохання, підожди,
Не дай себе добити!
Не дай відчуженню добро,
Спинись у гнівнім слові!
Від всіх проклять очисти нутро,
Відкрий душу Любові!
На шлях у весну поверни
Назавжди і миттєво!
Із серця тугу прожени –
Для мене це суттєво.
Не хочу втратити Її
Й не вірю, що втрачаю!
Надії ще живі мої –
Я з ними день стрічаю!

* * *

Родился человек, но это прошлый век,
С которым навсегда он распрощился!
А на висках, тот век, оставил белый снег...
За это, уходя, не извинился!

Пытался грусть-тоску оставить на чеку,

Но с ним тот человек не согласился!
Поверив в мистику, он на своём веку
Покаялся и к Богу обратился...

Владыко Христе Боже, даруй мне мои слёзы,
От пропасти погибели возвысь мой ум к Тебе.
Даруй мне покаяние, взыщи за мои грёзы,
Чтоб мог жизнь в добродетели дожить в своей избе!

* * *

Просочилась информация в народ,
Что у вас, как будто, День рождения!
И простой народ, в моей особе шлёт
В этот День свои вам поздравления!

Как уже заведено – здоровья вам,
Не на годы, на всю жизнь и счастья!
И удачи, чтоб шагала по пятам,
И в семье погоды без ненастья!

Можно многое ещё перечислять,
Превратив в формальность поздравление,
Но я дальше вас не стану утомлять –
С праздником вас! С вашим Днём рождения!

* * *

Моей Музе

Ты явилась ко мне вместе с маминой сказкой,
Расставаться с тех пор нам уже не пришлось.
Не всегда благосклонной была, свою ласку

Иногда мне дарила – уж так повелось.

Ты спасала меня от душевной тревоги,
Хотя редко, но всё же бывала мила.
Без тебя оскудела б по жизни дорога,
Та дорога, что к песне меня привела.

И теперь ты и песня верны мне до гроба,
Всю любовь без остатка я вам отдаю!
Дружба с вами отмечена высшею пробой –
Моей Музе во славу я песню пою!

* * *

Любовь всегда в нас будит фантазию ума
И на износ идёт его работа!
Лирической поэзии рождаются тома,
В бездушных заполняя их пустоты!

* * *

Можливо збіг обставин випадковий,
Уперше, в перший рік тисячоріччя,
Штовхнув мене на крок цей ризиковий –
Здолати врешті долі протиріччя.

Якби ж до всього були ми готові
І знали наперед про всі невдачі,
То не вбачали б інший зміст у слові,
А все сприймали з першої подачі!

Тому життя загадку й підкидає,
Розгадка десь далеко за роками...
Двозначності в моїх словах немає,
Повік хай віра в краще буде з нами!

* * *

Знайомство було, як чарівна казка,-
А потім закульгав чомусь сюжет.
Зав'язки ще не було, а Розв'язка
Усіх вже запросила на фуршет!
Але ж у жанрі є свої закони –
Нема, щоб на початку був фуршет!
Так, буде все і будуть перегони,
В кінці можливий хоч якийсь банкет.
Поскільки я є, як-не-як мужчина –
Царевич я, по казці! Звуть – Іван.
Ти, на худий кінець, будеш Горпина,
А інший персонаж буде Султан.
Наплів Султан Івану про Горпину,
Що буцім-то милішої нема!
І так прикрасив він оту картину,
Що стало мало місця в хороммах!
Йому б скромнішу треба для почину,
Та він гнуздає свій велосипед
І пре в Рай-центр підкоряють Горпину –
Касету їй повіз, як амулет.
Горпина наче в засідці сиділа,
В кущах біля районного БК.
Іван там стрів Боярина по ділу,
Який сказав, зникаючи, - пока!
Віддав Іван касету-амулету,
Прийшов до тями, сів на скакуна.
Йому потрібно б у Швидку карету,
Бо думав, що Горпина, то весна!

І поскакав назад до свого замку,
Який у новоселівським краю.
Заперся переляканий на клямку
І думає він думу там свою...
Але ще не кінець всієї казки –
Невідомо, що буде в хоробах?
Ніщо не натякало на поразку,
А сам Іван сидить, мов на голках!
Очікувати стали всі банкету,
Який повинен бути під кінець.
Раділи ті, хто сів вже на дісту,
Бо нюхом чули – варять холодець!
Наснилися комусь столи безкраї,
Звичайні новоселівськи столи.
Хтось мріяв про родзинки в короваї
Й зависло у повітрі те – КОЛИ?
Але Події так й не дочекались –
Горпина й не збиралась під вінець!
Три роки їй до пенсії зосталось
Тому і звела казку нанівець.
Сюжетна лінія продовження не мала,
Завмерло все у древніх хоробах...
Горпина просто так пофліртувала –
В душі Івана й стався Карабах!

* * *

*“Так легко убедить других.
Так трудно убедить себя.»*

Сомнению ничто не подвергай
И примешь ложь за чистую монету.
Наверно ощутишь блаженства рай,
Когда твой мозг посажен на диету.

Не для меня такой блаженный рай,
От райских далеки его приметы!
Ответы женщины сомнению подвергай –
Её ответы, не всегда ответы!

* * *

Я неначе на світ народився –
О яке ж бо прекрасне життя!
Бо здалося, що в щасті умився,
Наче бачив своє майбуття.

В ньому було усе чарівливо
І усе в веселкових тонах!
Сприймав це я занадто сміливо,
Як ту волю, відпущений птах!

Набридає у клітці сидіти –
Манять, кличуть у небо пісні.
Хочу з ними у той край летіти,
Де кінця не буває весні!

* * *

“Будьте моею весной...”

Не дай Бог, чтоб вы стали весной!
Пожалейте, прошу вас, природу.
Вы – весна... ну не будьте смешной!
Научитесь не портить погоду!

* * *

Представляю. Что было б такою весной –
По команде цвели бы сады,
По команде вертелся бы шарик земной,
А команды давала бы ты!

* * *

Смысл в жизни появился!
Посмотрел, перекрестился
И... обратно взял и смылся!

* * *

Де, тії щасливі, про кого так кажуть?
Де, тії вродливі, яких так зовуть?
Хіба що в кіно і по теле покажуть
І стрічку назад на полицю кладуть.
А те, що в житті вони є, я не вірив –
Завжди антиподів усюди стрічав.
На цю протилежність, як пес зуби шкірив,
Не в посміху шкірив – крізь зуби гарчав.
Тепер усвідомив – не варте уваги
Те зле і погане, що в кожному є.
В добрі перед злом є свої переваги –
Бог щастя і вроду лиш добрим дає!
Тому побажаю – творімо усюди
Добро, що візиткою стане для нас!
А, тут на землі, на це здатні лиш люди,
Про що і нагадує нам з вами час!

* * *

Тоді просив, а зараз вже благаю –
Відкинь від свого імені епітет,
Що ти погана, бо я зазіхаю
На твою волю й молодості квіти.
І більше не кажи оте “а треба?”,
Ми вийшли вже давно із того віку,
Коли задовольняла плоть потребу
І жінка цим тримала чоловіка!
Знайди в моїх віршах зерно для себе,
Бо хто шукав – знайти не спромоглися.
А ти ж бо не така, тому й не треба
Казати, що ти гірша. Посміхнися,
Тобі так личить усміх на обличчі,
А очі... Боже, що то є за очі...
Вони твоїм словам вже протиріччя
І я дивитись вічно у них хочу!

* * *

Таке сліпе авансування
Найкращих якостей людських?
І необачні сподівання,
Що неодмінно стрінеш їх
У тій вподобаній людині?
Звідкіль у тобі риса ця?
Невже стрічав по одежині,
Брав інформацію з лица?
Та ні, в очах усе побачив –
Людській очі над усе!
В них видно все і без остачі,
Що кожен з нас в душі несе!

* * *

Взвесив все «за» и «против»,
Он уступил красе,
Желанный объект её плоти, -
Давай вместе жить, ты не против?
Шептал Петушок Лисе...

* * *

Останній час молився я за вас –
Ідіть за мене! Дуже й дуже прошу!
І буде щастя, злагода у нас,
Коли удвох розділимо цю ношу.

Ніколи так нікого не благав –
Хотів із вами бути нерозривно.
Спасибі Боже, ти допомагав,
Та тільки не збулося... навіть дивно.

В житті нікого стільки не просив –
Немав іще такої я мороки!
Додай ще трішки Боже мені сил,
Щоб до кінця пройти твої уроки!

* * *

Притулися до мене,
Всім серцем своїм пригорнись
І потоне весь світ
У моєму й твоєму бажанні...

І зігрійся від мене,
На Землю з небес опустисть –
Біля твоїх воріт
На колінах надії останні...

* * *

Останнього у нас тепер не буде!
Ні дня, ні ночі, ні того тепла,
Яке зігріло й гріти буде всюди,
Куди б твоя дорога не пішла.
Але завжди до мене щоб верталась,
Вела в мої обійми, не у сні.
Я хочу, щоб ти в мене закохалась
І зникли назавжди думки сумні!
Тебе до мене хай нестримно вабить,
До моїх губ і рук, моїх очей.
Нехай моє Кохання тебе звабить
І ти прийдеш в полон отих ночей,
В яких завжди одна Любов панує
І крутить вир зваблива течія.
Коли твоя душа це все почує,
Нехай тихенько скаже – Я ТВОЯ...

* * *

Я так рад, что я рад!
Это радость в квадрате!
Но я где-то на сотую
Степень тяну!
Ну тяни себе дальше,
Ни к чему здесь дебаты!
Спохватись, когда радость
Потянет ко дну!

С лишком что-то не здраво!
Ты же слышал об этом?
Поищи, постарайся,
Середину свою.
Не на все же вопросы
Ты знаешь ответы!
Что, уже забронировал
Место в раю?

Опустись, заземлись
И поменьше эмоций,
А то может фанеру
Увидеть Париж!
Тихо сядь и заткнись —
Объявился Конфуций!
Ты умён, когда спишь
И во сне говоришь!

* * *

Я ловлю себя на том,
Что я жду звонка...
В ожидании замер дом,
Жаль, что нет сверчка!
Он бы песни пел свои
В этой тишине...
Я бы думал – соловьи
Расстарались мне
Показать репертуар.
Слушай и учись!
Им природой дан сей дар,
Раз и на всю жизнь!
Так и нам даётся шанс
Соловьём попеть –
То ли песню, то ль романс.
Главное успеть
Не казаться тем сверчком,
Коль запел – держись!
Но привыкли мы тайком
Петь под нос всю жизнь.
И как будто в резонанс
С обществом поём,
А по правде в диссонансе
С миром мы живём!
Постарайся, посмелей
Своё соло спой!
Свои связки не жалея –
Услышит любой
Не сверчка, а соловья!
Милые мои!
Трель звонка, вот песнь моя!
Что мне соловьи...

* * *

Повір і їй і вір у себе,
Як вірять в гру “Перший мільйон”!
Коли людина поруч треба,
То це не спринт, а марафон.
Такий виснажливий і довгий,
Що не стає і життя.
Та до кінця не сходи з дороги,
Якщо і стопчється взуття.
Іди вперед, залиш позаду
Все, що збулося й не збулось.
Шукай в своїх віршах розраду,
Знайдеш – прийде до тебе щось
Таке, від чого серце б’ється
Не так, як б’ється кожен раз,
Коли нічого не вдається
І відчай тихо нищить нас.
Я ритм новий завдав вже долі,
Тональність іншу, текст другий...
Знайшов у собі силу волі,
Віддав минулому борги!
Сказав – ніколи не вернуся
За ту межу тисячоліть!
...а в цім столітті вже спіткнувся
Об ту примарну щастя мить!

* * *

Своїй долі я завжди пручався,
Але зрушень вагомих нема!
Із обіймів її виривався,
Щоб душа не лишалась сама.
Бо не знаю, куди вже подітись?
Заховатись навічно у ніч?
З самотою не згоден змиритись,
Хоча й знаю у чому тут річ –
Я Артист! Лицедій! І цим можу
Зацікавити майже усіх
До тих пір, поки корчу всім рожу
Й визиваю у публіки сміх!
А коли закінчиться вистава,
То я знову лишаюсь один.
Це моє амплуа, моя слава!
Це, як в долю мою вбитий клин!
Виникають якісь перепони,
Родовід наче має п'ятно...
Схоже це на кармічні закони,
Прочитати які не дано!
Як від цього сьогодні звільнитись?
І як вихід із цього знайти?
Зостається лиш Богу молитись –
Він один може допомогти!

* * *

Такое счастье вдруг свалилось на меня,
Я так боюсь оно чтоб не разбилось...
Что стала ночь теперь, как продолжение дня —
Не сплю, чтоб в снах оно не заблудилось.

Его нельзя и невозможно потерять!
Подобного я больше и не встречу!
Я по нему хочу всю жизнь свою сверять.
Судьбу свою, чтоб дальше не калечить!

Желанным островом не быть для тёмных сил,
Пускай святой всё смоется водою!
Хочу поверить, что Господь меня простил,
Позволив жить, дышать одной тобою!

Р. С. Такое счастье вдруг
свалилось на меня,
Что еле выбрался
из под его обломков!
А оказалось то не счастье —
маячня!
В небесном Царстве, в тот момент,
была поломка!

Р.Р.С. Через полгода тот же счастья суррогат
Опять свалился на меня, как град на сад!
Исчерпан доброго на небесах лимит,
Коль что попало мне на голову летит!

Р.Р.Р.С. Под тем, что внезапно свалилось,
Никто из нас не уцелеет!
А если оно, как немилость –
Тем более не пожалеет!
И как же оценивать это!

Пытался узнать у выдавших.
Послали ... за точным ответом –
Идите – ка вы к ... пострадавшим!

* * *

Смелость города берёт!
Только вот зачем?
Если люд в них не живёт,
То смелость ни с чем!

В сердце к ней Любовь стучит,
А там пустота!
Что ж, не зря в ответ ворчат
Ейные уста!

* * *

Невже такий короткий вік Кохання?
Не може воно швидко так вмирати!
Воно для мене більше, ніж останнє
І більше ніж здобутки всі і втрати!
Це мій дороговказ на сьогоднішня,
Йому я підкорився без вагання!
Воно мені від Бога, як прощення,
Але від тебе, як з життям прощання...

* * *

Кому зозуля скільки накувала,
Нехай іде додатком до життя!
Щоб жили довго і не сумували
Й щасливим було серденька биття!

Мені зозуля інше проспівала –
До літ моїх додаток каяття!
А дні щасливі доля висівала
І всі їх викидала на сміття...

* * *

Оттолкнись ты от худшего
И покажется вдруг,
Как изменится к лучшему
Твоя жизнь, всё вокруг!

А эффект поразительный!
Поменяй лишь акцент
И моментов сомнительных
Резко снизишь процент!

То, что было мучительным,
Сузив радости круг,
Обретёт незначительность,
Как предавший нас друг.

По другому воспримется
Даже солнца восход!
Прекратится падение
И начнётся твой взлёт!

* * *

Ну вот вам и лето
С обилием цвета,
Воссело сегодня на трон!
Оно появилось
С прохладным приветом —
Росой на зелёный газон.

Тепло, это лето,
Расстратило где-то,
Пока добиралось сюда.

И солнце не гонит
Нас в тень своим светом,
Но это всё не навсегда!

Серчать не впервой
На прогноз Гидромета,
А нам ни к чему холода!
Пройдут они скоро,

Ведь лето есть лето
И будет оно им всегда!

* * *

А встигну? Не встигну?
І хто його знає...
Як є що сказати – кажи наперед!
А час без жалю
Все навколо мінє –
Хіба то із нас той вчорашній портрет?

Завмерло навечно
В стоп-кадрі обличчя.
Уважніше в очі на фото поглянь –
Неначе в минуле
Той погляд нас кличе...
Хіба в ті роки було менше питань?

Тоді і тепер
Дістають нас проблеми,
Але нам з роками добавилось знань –
На КОДАК знімаємо,
А була СВЕМА...
Та в кілька разів стало більше питань.

Тому поспішай,
Бо там хто його знає,
Що скаже нащадкам наступний портрет?
Якщо хоч якусь
Ти вже відповідь маєш,
То варто сказати її наперед!

* * *

Ти до мене не приходь!
А я ще вагаюсь...
І у двір мій не заходь!
Та я й не збираюсь!
Не пиши мені вірші!
Пишу не для тебе,
Бо вірші, то плач душі, -
Це черствим не треба!
Ти мене вже забувай!
Я й не пам'ятаю,
Чи літав колись в твій край?
Я й тебе не знаю!
Хто така? Куди ідеш?
Не моє це діло.
Чи добро, чи зло несеш?
Знати відкортіло!

* * *

Давно набрав конкорд мій висоту!
І як я кукурузник твій побачив?
Натиснув мабуть на педаль не ту,
Чи не в ту кнопку палець свій втокмачив?

Летів би собі з Богом і в твій світ
Не те що зовсім – на мить не вернувся!
Продовжував би далі свій політ,
Якби навіть літак перевернувся!

А так, набрати знову висоту

З таким балластом, буде дуже важко!
Нічого не поробиш – пережду,
Перечитаю вірш про мертву пташку...

* * *

Кажусь вам напевно смешным
Открытостью в своих стихах?
Недавно же был молодым...
Не видя синицы в руках,
Пытался поймать журавля –
Он ведь благородней, мудрее.
Ловил – не поймал, а петля
Уже затянулась на шее...
То время снесло табурет!
На вдохе последнем пытаюсь
Опору найти – её нет!
И я, уходя, вдруг хватаюсь
За Птицу, что мимо летит...
Какая она – я не вижу,
А слышу, как время спешит –
Я так его бег ненавижу!
И остановить не могу,
Нельзя ничего уже сделать!
У Леты я на берегу
Пытаюсь судьбу переделать.
Забыв в одночасье петлю,
И спасшую жизнь мою, Птицу...
Я в небо пустое смотрю...
...в руке тельце мёртвой синицы...

* * *

Розмаїття останніх подій,
Ексцентричність твоя в поведінці...

Тут хоч плач, хоч ридай, хоч радій,
Але важко мені наодинці.

Розвалилося все в одну мить,
Лиш вузли мертві не розв'язались!
Тільки серце у грудях щемить –
Хіба ми просто так зустрічались?

Просто так віддавалось тепло?
Слово в ніч просто так викидалось?

Як назвати усе, що було?
Та невже ти весь час прикидалась?

Не повірю, що все просто так!
Просто так, вже по іншому зветься...
Хай стоїть ще запитання знак,
Бо знак оклику завжди знайдеться!

* * *

Спасибо тебе за твою красоту,
За твои обещания пустые!
Спасибо тебе за твою доброту
И за голоса нотки стальные!
Спасибо тебе за тот щедрый плевок –
Сделан был он мне, как назидание!
Спасибо за тот бессердечный урок,
Что мне задала ты на прощание!

* * *

Старайся – старайся, не перестарайся,
Не надорви свой живот!
И не изощрайся, и не выпирайся –
Ходу ни в брод, ни в обход!

Напрасно причину искать не пытайся!
Думаю, что не найдёшь –
Ведь это тупик! Из него выбирайся

Мигом! Чего же ты ждёшь?

Надеешься что-то за этим сокрыто,
Если сей путь так тернист?
Старуха сначала хотела корыто...
Ты не рыбак! Ты артист!

И не эффективны твои все потуги,
Хоть с песней рвёшься ты в бой!
Ославишься снова на ту же округу –
Тешится люд над тобой!

На сцене ты может и был генералом –
В жизни для всех рядовой!
И тот и другой с одного материала,
С разной, пока что, судьбой!

* * *

Можешь быть кем угодно,
Семи пядей во лбу,
Но в стране дураков
Всё равно ты дурак высшей пробы!
И всегда было модно
Всё валить на судьбу,
Под влияние которой
Попал в материнской утробе.

* * *

Нам в этой жизни остаётся
Одно – всегда жалеть,
Что никогда не удаётся
Судьбы разрушить клеть.
И всем от этого неймётся –
Ну что за беспредел?
Когда судьбинушка уймётся
И отойдёт от дел,
Доверит нам свои секреты,
Уменьшит произвол,

Расставит вехи и при этом
Освободит престол?
И каждый будет знать с рождения,
Что всё в его руках,
А все счастливые мгновения
Не одолеет крах.
О как мы жаждем в жизни счастья,
Любви, тепла, добра...
Ну отрекись судьба от власти!
Пора уже, пора!

* * *

*«Это что-то не то...»
Т.Быкова*

Это что-то не то,
Или кто-то не тот?
То ли я, то ли странная дама?

Здесь Любовь, там расчёт
И в итоге просчёт!
Кто же знал, что скрывала реклама...

* * *

*Не зная текст, поют – ля-ля...
Или поют – та-та-та-та...*

Кто как умеет напоёт,
Тональность даже не учтёт.
Кого-то ритм увлечёт,
Кому мелодия не в счёт.
И низвергаются уста
Тем упоительным – та-та...
О чём же речь моя пойдёт?
Пусть каждый трезво подойдёт
К той разноликости толпы –
Не все умны, не все глупы.

Все очень разные во всём,
Но больше в том, что мы несём
В своём уме, в своей душе.
Стереотипы и клише
Нам не подходят, ни к кому!
И я поэтому приму
Чужую мысль с правом быть!
Хоть ретроградом смог прослыть
В своих суждениях о том,
Что в каждой женщине, при всём,
Во все века и времена
Была изюминка одна.
И большинству пошла в зачёт!
А суть изюминки – расчёт!
Ну а “Та-та” то здесь причём?
И смысл байки этой в чём?
Скажу под этим «Та-та-та»
В виду имелась красота.
Одна лишь внешность, не нутро.
То, чем берут нас. Кто бедром,
Длиною ног, а цветом глаз
С ума сводили дамы нас!
Но у мужчин одна мечта,
Чтоб поэффектней красота!
По барабану мужикам,
Что там внутри в прекрасных дам.
Им интересно то нутро,
Куда вставляется перо!
А вот у женщин интерес,
Без бабок чтоб мужик не лез!

* * *

*Не в деньгах счастье,
Но даже счастливые
Хотят их иметь!*

За деньги можно все купить –
Ничто не будет в дефиците!
За деньги могут и убить –
Кого угодно закажите!

За деньги можно все продать –
Товаром станет и святыня!
За них вас могут затоптать,
Иль груз на шею и в полынью!

За деньги Родину предать
Раз плюнуть. Только заплатите!
И можно пол свой поменять,
Коль бабой стать вы захотите!

Все продается с молотка –
Хотите женщину? Звоните!
Нет, мне уж лучше мужика!
Вы голубой? Да! Извините...
А о любви и речи нет –
Она всегда была продажной,
Оставив нам бесплатно след
В душе. Имеет почти каждый!

Вам нужен паспорт? Мне диплом!
А вы не купите награды?
Отец погиб мой под Орлом,
Звезда его, но деньги надо!

Иконку Деда продаю!
Его уж нет. а мне до фени!
И он мечтает быть в раю
Тот, кто пред гривней на коленях?

Деньга – товар! Товар – деньга!
От этой связки не уйдете,
Без денег жизнь совсем плоха,
Заради них в рабы идёте!

И всё решает наличман,
Имеешь много – уважают!
Неважно как набил карман –
Тепер совсем не тех сажают!

Не утверждаю, что всё так!
И что не так – не отрицаю!

В стихе не славлю я деньзнак —
Совсем другое порицаю!

* * *

За желаемое мы хотим выдавать
То, в чём видим с желаемым сходство.
Как угодно его можем впредь называть,
Даже верить в его превосходство!

Унижаться пред ним, на коленях стоять,
Усомнившись в молвы достоверность.
И как преданный Бим с визгом руку лизать,
Ожидая награды за верность!

Не имел оснований, чтоб не доверять
Очень красочно-броской рекламе!
Как хвалили тогда — не хочу повторять,
Ведь глаза всё увидели сами!

Р. С. А я вляпался, блин, что уже посылать
И не знаю кого к такой маме!

* * *

Нам від поразок не застрахуватись,
Це стимул перемог на цій Землі!
І з цим потрібно якось рахуватись,

А не шукати виходу в петлі
Забувши що ми люди! А людина
Навічно неповторна у красі!
Завжди, як екземпляр, одна єдина,
Як промінь сонця в ранішній росі.
Веселкою так самобутньо грає,
У гамі кольорів для всіх цвіте.
Але, коли роса та висихає,
Той промінь потім в сльози перейде...
Скінчилася для когось дивна казка,
По черзі ми виходимо в тираж!
Це від життя єдина поразка,
Де не дається право на реванш!

* * *

Ніхто мене ще так не ображав,
Не нищив мою гідність без упину.
Це наче як у спину був кинджал,
Ні за що, ні за якую провину!
Та рана не боліла б так, як ця,
Таке чужою робиться рукою.
А ти, зірвавши маску із лиця,
Мене в душі позбавила спокою!
Ввібравши усі мінуси з життя,
З'єднавши все погане воєдино,
Вчинила замах ти на почуття –
Навіщо робиш так, моя людино?
Навіщо топчеш ті мої літа,
Які різницю склали поміж нами?
Куди поділись ніжність, доброта
І що ще втратиш у собі з роками?
Згадай вже краще приказку таку –
“Любови всегда все возрасты покорны!”
Не забувай ніколи цю строку,
Коли хтось інший знов тебе пригорне!
Р. С. Не бери до серця все, що сталося.
Це як сніг, що прилетів весною.
Він розстав й нічого не зосталось,

Крім калюж у тебе за спиною!

* * *

І як же твої справи?
На нулю!
Сказав би – мінус нуль,
Так не буває.
Немає поруч тих,
Кого люблю,
А лізуть ті, яких я
Не сприймаю!

І ти весь час так будеш
На нулю?
А виходу із цього,
Що, немає?
Та викинь з голови
Оте “люблю”!
Воно, як бачиш, тільки
Заважає!

Не можу так вчинити
Із “люблю”.
Ні перед ким воно
Вини не має!

Якби й схотів, його я
Не спалю!
Помимо волі нас
Воно тримає!

* * *

Отчего ты грустная такая?
Извини, что в жизнь твою суюсь, -
Может я рецепт какой-то знаю
И его секретом поделюсь...

Или осень так тебя пугает?
Нет, не эта, что сейчас идёт, -
Эта один раз в году бывает.
Та однажды навсегда придёт!

Но тогда тоска одолевает
И её в глазах любой прочтёт...
Осень жизни нас не выбирает,
Выставляет каждому свой счёт.

А тебе об этом даже рано
Думать, а не то, чтоб вести речь.
Возраст твой, царапинка, не рана, -
Можно пока спиртиком прижечь...

Умудрился я в свою сторонку

Повести сьогодні розговор.
Кажуть о своєм, другим вдогонку...
С грустю вийшов явний перебор!

* * *

Коли задається запитання
І замість відповіді мовчання...
Значить зменшилася запитання
І швидко настане прощення!

* * *

Не все вже зимі проявляє покору –
Почало в природі весніти...
Та тільки мороз невеличкий в цю пору
Лякає у ніч усі квіти!
Вони ще нічого не встигли прожити,
Щоб зір милувати собою.
Покірно під вітром схиляються віти,
Готуючись стрітись з журбою.
Кінчається день, заглинається вітер,
Скотилося сонце за гори...
Мені стає сумно, а треба радіти –
Весна ж бо заходить до двору!

* * *

Іноді з'являється бажання
Спинити хаотичний плин думок!
Важке це нерозділене Кохання –
Закрити може серце на замок?

Та знаю наперед, що я програю –
Замків таких на світі ще нема!
Любов самі складні повідкриває –
Від неї закриватися дарма!

* * *

У двери остановись,
Неуместно рвение.
Ты в окошечко стучись,
Там найдёшь спасение!

Там решается твоя
Участь, за окошечком!
... не за песни – соловья
Съела наша кошечка!

* * *

Ой котилась бочечка по селі,
Збіглись подивитися всі малі.
Закотилась бочечка у мій двір...
Якщо і не хочеться, то й не вір!
Розвернулась, гепнулась на попа
І нема ні краника, ні чопа.
Сів на тую бочечку погадать –
Чи собі залишити, чи віддять?
Чи на всяк випадочок розібрать?
Чую, наче людоньки щось кричать –
Подивись до бочечки йде шнурок
Із боку Михайлівки, в нім димок...
Кажуть, мент в спідниці є, ранг – майор,
Це тобі від нього йде приговор!
Вже добіг до фабрики той димок,
А я раз і хвірточку на замок!
Сів і далі думаю, як тут будь?
Що ж би це все значило? В чому суть?
Тут примчав в погонах весь посланець,

Каже – Це не бочечка, це капець!
Злазь швиденько з бочечки і втікай,
Бо відкриє бочечка двері в рай!
Поки розбиралися, що то є?
Чуємо – в шнуручечку вогник є!
Він, як та зміючечка, весь шипить
І у тому ж напрямку теж біжить!
Раптом наче дзенькнув мій телефон...
Значить це насправді все і не сон!
Беру трубку, в трубочці – добрий день!
І я став, як вкопаний, наче пень!
Мовить далі грубенький голосок –
Що, на вогник сипите вже пісок?
І додав, мов тицьнув нас по зубах –
Надійшло ще кращий вам я бабах!
Як почули людоньки про бабах,
То й розбіглись з подивом на бровах.
А я ту бочечку розібрав
І на пам'ять клепочку собі взяв..
Нас вона не муляє, хай лежить!
З клепокою, як кажуть всі, легше жить!

* * *

«Слова одни и те же...»
Ты как всегда права!
Попробуй в разговоре
Не повторять слова,
Которые слетели,
Слетают с твоих губ...
Скажи хотя б к примеру,
Что я тебе не люб!
Не дружбу предлагая,
Не подавая рук,
А что бы я услышал
Какой-то новый звук.
Попробуй, если любишь,
Не подбирать слова,
Боясь, что всё погубишь.
Иль, не дай Бог, молва
Авторитет подмочит,
Легенды оживут...

Но хочешь ты, не хочешь,
А все меня зачтут
Вздохателем! Надолго ль?
Мне сложно угадать
И трудно сразу слово
Другое подобрать.
Есть много слов и разных,
Проблема то не в них!
О чувствах, тех прекрасных,
Что держат лишь двоих –
Так просто не расскажешь,
Не выведет перо.
А нет их, то наверно
Всё было лишь игрой!
Р. С. Была действительно игра!
 И я, не зная правил,
 Её вчистую проиграл
 И сам себя поздравил!

* * *

Якщо губи вже набили,
То нехай і морду б'ють!
Щоб ми планів не ліпили,
Бо загарбницька в них суть.
Не кажіть ви нам нічого,
Не чіпайте й не зовіть!
Захотіли нас? Що з того?
А до себе не туліть!
Що тут зробиш? А нічого
І не треба нам робить.
Всі ми ходимо під Богом –
Будем жити, як велить!
Не хотілось в такій формі
Вам усе це говорить,
Та спішу, ваші придворні
Вже почали нас лупить...
Тягнуть, гляньте, до гілляки...

Вони думають, що ми
Люди зовсім вже ніякі –
Ми ж з Ровенками куми!
Ходимо під тим же небом,
Що безхмарне й голубе,
... та не бийте ж так, не треба –
Ми теж любимо себе!
Р. С. Не всі справи мої марні!
Що один, то не біда!
Це, як сон якийсь примарний...
Краще сон, ніж ти – пуста!

* * *

Я сейчас будто слышу – «а шо ж»!
И становишься мне ты милее!
Тем «а шо ж» хохла к стенке припрёшь –
Мне «а шо ж», как маца для еврея!

Говоришь ты “а шо ж”, как поёшь!
Первый раз слышу я эту песню.
Где ты тексты такие берёшь?
Слышать их, с твоих уст, очень лестно!
Я включу её в репертуар –
На ушах будет вся Украина!
Этот хит, как кумыс для татар,
Мне он, как “Сулико” для грузина!

Р. С. Для меня, как балдѣж,
Это ваше «а шо ж»!

* * *

Ода пирогу!
/протѣртому/

Лишь переступив в своём доме порог,
От пирога глаз оторвать я не смог!
Решил подвести его жизни итог,
Но вдруг неожиданно молвил пирог –

Тебе выпадает особая честь,
Ни с кем не делясь, будешь ты меня есть!
Открою секрет я сейчас, Господин, -
Протёртый такой на весь мир я один!
И кто же меня так протёр для тебя?
Он делал, естественно, это любя!
Попробуй, удасться тебе угадать,
За это, кому ручки поцеловать?
Пирог, как я понял, не подозревал,
Что я уже ручки те поцеловал!
Я вижу, ты это давно уже знал,
Меня с аппетитом не зря наминал!
Но не торопись что есть мочи жевать!
Умей удовольствия миг продлевать!
И думай, что в жизни ещё бы ты смог,
Когда бы хоть в праздники видел пирог.
Пока я надумал ему отвечать,
Пришлось со стола уже крошки сметать.
Был вкусный, но маленький этот пирог!
Понять, что он вкусный, ему я помог!

* * *

Був за гноєм – став “Героєм”,
Коли купу розгребли!
Той, що гріб, зове з собою
І “Герой” каже – пішли!

Довго думала – гадала...
Купу знову нанесли
І “Героя” вмить не стало,
Лиш сусід зове – пішли!

Що робити? Що діяти?
І до кого тепер йти?
Із сусідом гній таскати,
Щоб “Героя” там знайти?

Дам пораду на розраду –
До сусіда йти не смій!
А візьми мене в бригаду,
Щоб розкидати той гній!

* * *

От якби пішов я здуру
У бригаду „гноярів”,
То підвищив би культуру
Всіх свиней і всіх корів!

Зостається лиш жаліти,
Що минули ті часи.
Я навчився б землю рити
Й роги мав би для краси!

І по хашах й закоулках
Ними б хахалів лякав,
А в людей шукав притулку,
Співчуття від них приймав.

Правда, що є Бог над нами,
Тільки чом Він допустив,
Щоби від тієї дами
В житті руки опустив?
Боже ж мій, невже замало
Я тебе в душі любив?
Чом життя мене кидало
Лиш в бригади “гноярів”?

* * *

Що це вже дасть, якщо навіть попрошу
У тебе пробачення за всі слова?
Справа не в тому, що любиш ти гроші,
А справа у тім, що душа нежива!

Справа не в тому, що вже поміняла
Мене на другого, неначе пароль!

Справа у тім, що мене не кохала,
А просто добротню свою грала роль!

Справа не в тім, що ти без чоловіка
І навіть не в тому, що ти не моя.
Справа у тому – тебе марно кликав
Й сусіди гадали – чия ж ти? Чия?

Справа не в тім – молоду хотів, гарну...
Якщо вже по суті, це тільки слова!
Третю складову шукати тут марно –
Бо розуму просить твоя голова!

Справа не в тому, що ти вмієш злитись,
Ніколи не визнаєш своїх гріхів.
Справа у тім, що не вмієш спинитись,
Бо ти не признала ніяких Богів!

Ще, про що ти можеш не пам'ятати –
Коли буде все, а здоров'я не те,
Життя і чуже ти почнеш поважати –
Я тільки не знаю коли це прийде...

* * *

Така її доля, Тарасе наш милий?
Але не до Тебе питання стоїть.
У Бога я також спитаю несміло –
Чому захотів її так обділить?

Дав наче усе, що просила й хотіла –
Краси по самісіньки вінця налив!
І молодість дав, пишногрудєє тіло,
А ось тільки глузду чомусь не долив!

* * *

Ця буква є у слові – НІ
І є в слові – НАДІЯ.
Є у ВИНІ і є в ВИНІ,
Нема в слові РАДІЮ.
Вона присутня в слові НІЧ
І є в слові ЗНЕВАГА.
Нема в таких словах: ПОКЛИЧ,
ЛЮБОВ, ДОБРО, ПОВАГА!
Постійно є у моїх СНАХ,
Присутня у НЕВРОЗІ.
Немає й близько в слові ДАХ,
У слові ДІМ, ДОРОЗІ.
Чому вона в словах ГНИТТЯ,
НЕКРОЛОГ і НЕЩАСТЯ ?
Повік не буде де ЖИТТЯ,
ЗДОРОВ'Я, РАДІСТЬ, ЩАСТЯ!
Але ж є “єН” в СИНІ ЗНАМЕН,
В НОРМАЛЬНОСТІ СТОСУНКІВ.
У спеку в ТІНЬ ховає КЛЕН,
Не виставля РАХУНКІВ.
Є НІЖНІСТЬ, НОША, НОВИНА!
Є врешті-решт ВКРАЇНА!
Хоч я й ОДИН, та є ВЕСНА,
ПТАШИНА ПІСНЯ ЛИНЕ...
А рік НОВИЙ ПРИНІС усім
ЯЛИНКУ, ПОДАРУНКИ,
НАЙКРАЩЕ свято в КОЖЕН дім,
ВІТАННЯ, ПОЦІЛУНКИ.
В КОХАННІ дві, в ЛЮДИНІ є!
Де тільки “єН” немає...
У НЕБІ, СОНЦІ, в МЕНІ є
І СПОМИН НАБІГАЄ...
Виводить знов моя рука
Ім'я твоє – НАДІЯ.
Ім'я, як промінь маяка,
Яке вело у мрію!
Не забувай і не забудь,
Не розлюби НІКОЛИ!
Хай зле думки вже не НЕСУТЬ,
ВЕРНИСЯ в них в ту школу...
Я йшов до вас, як в перший клас,
Чекав кінця уроків.

І хвилювався кожен раз,
Зачувши ваші кроки.
До вас спішив в негоду злив –
Почути, доторкнутись...
Бувало розум я губив
І навіть міг щось втнути.
В свої роки я й малюки
Однаково дивились
На вас. Сприймали залюбки
І вами ми гордилися!
Ви ж бо краса, як та роса
В ранковім злеті сонця.
Я кожен день до вас гасав
Не на коні гасконця –
Крутив педалі з року в рік,
Долаючи розлуку.
Неначе в юність свою втік,
Коли вас брав за руку...
Коли уперше цілував
Вуста ваші медові,
То усім серцем відчував,
Що стрінемося знову.
Я надивитися не міг,
Та й зараз те ж бо саме!
За вами б на край світу біг,
Як дитинча до мами.
Що я зробив? Що наробив?
Не знаю, але каюсь!
Я щиро вас завжди любив,
Тому тепер вертаюсь
До вас в думках. А у руках
Ще відчуваю руки...
Як відчуває небо птах
За ґратами розлуки...

* * *

Зроби розбір “польотів”,
Давно настав той час!
І на найвищій ноті
Закрий двері в той клас!

Молись і дякуй Богу
За те, що допоміг
І зняв з душі тривогу
І спокій твій зберіг!

* * *

Умнеть не возбраняется!
Да вот, не получается –
Хотя бы, то что есть, не растерять!
А кем определяется,
Где дурь с умом стыкаются?
И чем их величины замерять?

Мы с возрастом меняемся,
Но чем же отличаемся
От нас вчерашних? Только не умом!
Мы даже не стесняемся
Сказать, что дурью маемся!
Заранее твердим, а не потом!

* * *

Все, що я відчував,
Розбивалось, як хвиля об скелю!
Все, що сон віщував,
Не прийшло в сиротливу оселю.

І летять далі дні
У той простір, що вічністю зветься.
Ми з тобою одні
У чеканні, що “так” з вуст зірветься.

Хто поклав всьому край
Й поміж нас поселив недовіру?
Ти мене не карай,
А прийми мою вірність на віру.

Я таким, яким був,
До кінця вже залишусь з тобою.
Мене час повернув
І я в злагоді знов сам з собою.

Зупинив боротьбу
З тим, з чим просто боротись не треба!
Бо порушив табу,
Яке тут на Землі ввело небо.

Не вбивайте Любов,
Що тримає нас всіх на цій суші!
Не цурайтесь розмов
У яких ми лікуємо душі!

* * *

Не станеться того, чого я хочу!
Давно з'явилась впевненність цьому.
Навіщо собі голову морочу?
Чому я, замість крапки, ставлю кому?

Яксь тоді спрацьовує прикмета,
Усе вже перебрав – її немає.
Є тільки інтуїція поета,
Але ніщо з нічого не буває!

Тоді чому з піке вийшов на коло?
Це що, безвихідь? Чи ще одна спроба?
Хіба других жінок нема навколо?
Можливо вже “ва-банк” іде утроба?

Та ні, бо самолюбство роль не грає,
Воно навіть в думках ще не з'являлось.
І меркантильність теж давно дрімає...
Так звідки це продовження тут взялось?

Яка ж тут сила прикладає руку?
Одна із двох, але яка? Не знаю!
Якщо та темна взяла на поруки,
То їм себе я поїдом, з'їдаю...

А може світла мучить без причини,
На міцність випробовує структуру?
Дає на вдих якийсь перепочинок
І підіймає знов температуру.

Усе кипить, а потім враз холоне,-
В режимі цьому щось мене тримає!
Шукаю вихід з цього я полону,
Та на сьогодні виходу немає!

* * *

Всю жизнь я буду ждать с Любовью встречи,
Надеяться на тот счастливый миг.
И дай мне Бог, чтоб Ею был замечен –
Увидеть бы хоть раз священный лик!

Встречаю утро, день ли провожаю –
Растут во мне надежды стебельки.
События в мечтах опережаю –

Меня своим желанным нареки.

Приди хотя б во сне в мои объятия,
И до беспамятства меня целуй...
Прекраснейшего небыло занятия,
Чем разделять с Любимой поцелуй!

* * *

Ода велосипеду !

Предлагается велосипед...
Слабый пол, рисую вам картину –
Есть колёса, но мотора нет,
Курточка заменит вам кабину!
Две педали – нужно их крутить,
Для здоровья, вроде бы, неплохо.
Главное, без прав можно водить,
От гаишников не ждать подвоха.
Проходимость – высочайший класс!
По-боку песок, болото, глина...
Это если не везёт он вас,
То берёте вы его на спину!
По асфальту он не подведёт!
Если воздух в шины накачали,
Смазка есть – тихонечко идёт,
Только б тормоза не подкачали!
Есть горючее, или же нет –
Вовсе отпадает эта тема!
Кажется, что я несу вам бред
И пытаюсь разрешить проблему...
Нет проблем, а есть лишь чудеса –
Женщинам теперь нужны колёса!
В основном четыре колеса –
Два давно не пользуются спросом!
Вот такие, бабоньки, дела!
Так кому нужна моя машина?
Это, вам скажу, не кадиллак –
Просто вело, марки “Украина”.

* * *

Не смог сразу припомнить
Когда так сердце билось...
Всё было так реально
И вроде бы был сон...
А оказалось позже,
Что ничего не снилось –
Я в лёгком полудрёме
Услышал телефон...
Припомнится едва ли,
Чтоб так разволновали –
Ты диском поигралась,
Я ноченьку не спал.
Вот не было печали,
Так черти накачали!
Они уж постарались,
Чтоб сон совсем пропал.
Теперь же каждый вечер
Спокойствием отмечен –
Меня ты научила,
Как сохранить свой сон.
Я чётко, как диспетчер,
Когда приходит вечер,
С розетки выключаю
Японский телефон!

* * *

Зроби той крок, якого я чекаю.
Зроби зусилля у душі своїй!
Але, здається, тихо я зникаю
Із поля зору, в пам'яті твоїй...
З останніх сил тримаюся за тебе
І вкотре прошу – Зачекай, не йди!

А сам лечу, хапаючись за небо,
У прірву, у яку штовхаєш ти!
Не знаю, як зумію приземлитись,
В безвихідь по інерції лечу!
Так хочеться в падінні зупинитись...

* * *

Мені, як нікому відомі,
Того падіння симптоми –
Лячно про це й говорити.
Тримаю тепер я у домі
Кілька мішечків соломи –
Мріється злет повторити!
І вбралися в пір'ячко крила,
І появилася сила –
Летів би, та впасти боюся!
Попрошу, щоб Доленька мила
Мене на мішки приземлила.
... я знов над собою сміюся!

* * *

Когда-то был как Юбилей
10-й мой звонок!
Не попросил никто – налей
Шампанского глоток!
Теперь я сам уже налью

И не один глоток!
Кому налью? А сентябрю
За то, что он помог
Прервать тот явный утопизм,
Тогда в один момент!
И показал – идиотизм,
Когда есть в юбке мент!

* * *

Если на вопрос – как поживаешь?
Ляпнеш, не подумав, - Хорошо!
Значит этим, как-бы, утверждаешь,
Что плохое тоже хорошо?

Лишь теоретически бывает
Всё о'кей! Нет смысла говорить,
Что плохое нас не задевает,
Путь ему мы сможем перекрыть!

Но ответ не прозвучит формально,
Если, подводя любой итог,
Скажешь просто – БЫЛО ВСЁ НОРМАЛЬНО !
Так распорядился Господь Бог!

* * *

Можно жить без телефона,
Без чего угодно!
Без короны, миллиона,
Славы всенародной!

Можно жить и вас не слышать!
Вы уж извините,
Я попробовал и вышло!
Так что не браните!

* * *

Прости, что вновь вхожу в твой мир без спроса –
Других путей найти я не сумел!
И встретишь ты стихи мои вопросом –
Какая дерзость? Как же он посмел?

Я снова написал шальные строки.
Зачем? Не знаю! О тебе мечтал...
Во мне проснулись сразу все пороки!
А сколько их? Я так и не считал.

Один порок сильнее всех пороков –
Не смог пройти я мимо твоих глаз!
Не нужно только в адрес мой упрёков,
Тебя обидеть не хочу сейчас.

Да разве можно женщину обидеть
Одним только желанием любить?
Когда её ты хочешь чаще видеть,
Чтоб взгляд тот с вожделением ловить.

Я светом глаз твоих был очарован,
Его мне видно долго не забыть.
Ты взглядом больше говоришь, чем словом...
Вот только с расшифровкой, как мне быть?

* * *

Коли вже ти проснешся, моя Мила?
Бо робиш все, здається, навпаки!
В Амура навіть затупились стріли...

Про кого зараз всі твої думки?

Вже що я не робив, як не старався –
Ніщо не проростає в пустоті.
Та вірити у краще намагався –
Безвихідь не буває у житті!

Повір, любов зітре до всіх зневагу,
Розбудить струни серця назавжди!
Відчуєш ти тоді бажання спрагу
Й Кохання вип'єш чистої води.
Побачиш, усміхнеться тобі доля,
Твоє тебе зігріє почуття!
Ти тільки не тримай його в неволі
І радістю наповниться життя!

* * *

Я хочу прийти!
А ти кажеш – не треба!
Причину хоч раз поясни.
Чому не пускаєш
На очі до себе?
Боїшся ввійду потім в сни?

Я хочу прийти!
Ти мене відмовляєш –
О скільки я чув тих – колись...
Колись, це ніколи!
А ти як гадаєш?
Скінчиться колись це колись?

Я хочу прийти!
І прийду і побачу –
Ти тільки на мене не злись!
“Нап'юсь” для хоробрості

Мабудь добряче
І зникне те кляте “колись”!

* * *

Щось я геть погано сплю –
Все це через тебе!
Не сказав би, що люблю,
Але є потреба!

Від Любові не втікай,
Повір в свою долю.
Своє серденько не край,
Почуттям дай волю!

Та хіба тепер весна? –
Ти мене питаєш.
Ну а що, коли у снах
Майже не буваєш.

Від Любові не втікай
Почуттям дай волю!
Моє серденько не край,
Повір в мою долю.

Тепер зовсім я не сплю –
Точно, через тебе!
Закохався і люблю,
А може не треба?

* * *

У всьому є якась межа –

Чи то в житті, чи то в коханні.
Була мені колись чужа,
Тепер в моєму ти бажанні.

І недосяжна і близька,
Як сум і радість в одній долі.
Я не на мить не зволіка
У твій полон іду із волі.

Став бранцем я надій і мрій
І в них одну тебе плекаю...
Ти мою душу відігрій –
Так довго я цього чекаю!

* * *

Не суди меня строго, я очень прошу,
И меня, какой есть, ты прими!
Даже если осудишь, я не укушу –
Вырос всё-таки между людьми.

С умилением смотрю на создание Творца...
Оно в чём-то почти совершенно.
Пусть печаль твоего не коснётся лица
И краса твоя будет нетленной!

От неї потерял я покой свой и сон,
Но надеюсь когда-то очнусь!
Мне не слышать бокалов, хрустальный тот звон,
В этом доме тебя не дождусь...

* * *

Коль сердце остыло,
То сердцу не мило
Всё то, что быльём поросло.
А если б простило,
Нашло б в себе силу
Поднять нашей лодки весло.

Сумело б проснуться –
Смогло б и вернуться
К тем дням, что так дороги мне.
К Любви прикоснуться,
Где песни поются.
Звучат наяву, не во сне.

И будет удача!
А как же иначе?
И станет вся жизнь, как в цвету!
Никто не заплачет,
Ведь Счастье впридачу
Тебе я дарю на лету!

Пойми, всё забыто
И сердце открыто!
Так стань же мне ближе, родней!
И раны зашиты,
Всё временем смыто,
Потоком пронёсшихся дней!

Услышишь – проснёшься,
Захочешь – вернёшься!
Пусть сердце забьётся в груди!
А если плетёшься
И мною гнетёшься,
То знай, что Любовь позади!

День как день – страшнее ночь!
Кто же может мне помочь?
Кто прогонит ту беду?
С нею рядом я иду!

Я, до этого, шутил...
Может этим, был я мил?
И куда теперь пойду
Разделять свою беду?

Я у счастья побывал,
Только мало пировал!
А к Любви никто не звал –
На дороге к ней завал!

Я пошел другим путём,
Думал – веруя дойдем!
Но к обрыву вышел путь...
Можешь в спину подтолкнуть!

* * *

Над пропастью зависла Доброта...
Вот-вот сорвётся вниз и упадет!
Бездонная её ждёт Пустота...
Спасения она в ней не найдёт!

* * *

Узяти отак раптом і зчерствіти!
Чому це так буває? Пояснить!
Цементний розчин й той почне твердіти
Лиш з часом, а не зразу у ту ж мить.

Узяти отак раптом й удавати
Із себе матір і дитя ростить
І в той же час отруту підливати
Тому, кого набридло вже любити.

Узяти отак раптом і втоптати
Усе, за що кладуть бува життя!
Ти зможеш на погості танцювати,
Тому й нема до тебе вороття!

* * *

Сделай мне навстречу шаг!
Был бы я немножко маг,
Все бы силы приложил
И тебя заморозил!

Говорила бы тогда
Ты всю жизнь мне только “да!”,
Не боясь, что в толкотне
Вдруг окажешься на дне.

Если помыслы чисты,
Есть хоть капля доброты,
То на месте пустоты
Будут двое – я и ты!

* * *

Как сверкает и блестит!
Сколько же уплочено?
Анодированный слой?
Думал позолочено!

* * *

Бачити тебе така ж потреба,
Як дихати повітрям!
Чути голос твій так мені треба,
Як в спеку подих вітру!
Знати що ти є – найбільше щастя,
Яке я тільки маю!
Нарешті я дожився вже до того,
Що це все видихаю!

* * *

Пришла весна, а я в зиме остался,
Забытый всеми в этих холодах!
И каждый вечер трубки взгляд касался,
Но там одно молчание в проводах...
За голосом людским истосковался -
А в этой тишине сойду с ума...
Мне кажется – я навсегда остался
За той чертой, где вечная зима...

* * *

Третий день, как ушёл
Добровольно с эфира,
И бессчётно успел
Сам себя осудить!
А над счастьем моим
Вдруг зависла секира,
Агрессивно пытаюсь
Мой пыл остудить!

Задержи навсегда
Взмах руки ты на взлёте!
Не спеши! Не спеши,
Я прошу, не спеши!
Отсекать очень просто,
Кому же зачтёте
Потом слёзы и плач
Во вселенской тиши?

Я с повинной иду
На твои ясны очи
Слыша – были вы Быков,
Всегда неправы!
А толпа затаилась...
Толпа очень хочет
Слышать стук от падения
Моей головы!

* * *

Зараз я, як зацькований звір,
Намагаюся вийти з облоги.
Затуманився у відчаї зір
Й не несуть вже мене мої ноги.

Це життя? Не життя! Ти повір,
Бо зі мною постійні тревоги.
Дійсно я, як зацькований звір
Намагаюся вийти з облоги...

* * *

Хто б подумав, що все так складеться між нами...
Я за себе й за тебе прожив ту Любов!
Ти одне лиш уміла – кидатись словами,
А я думав, що щирість за ними знайшов.
Тільки з часом визнаєш, що було там все пусто
І тепер стало пусто в самому мені!
Там не вродить ніколи, де сіяно густо!
Там і правди нема, де брехня на брехні!

* * *

Стал историей каждый урок,
Получаемый для усвоения.
Благо, если пошли они впрок,
А не стали недоразумением.

Склонен думать, что кое-что взял –
Не всегда же терпел поражение!
От побед над собой не визжал –
Любой визг, мужику – унижение!

Вот с унынием плохи дела –
Знаю, грех унывать, но стараюсь,

Чтоб пора эта в жизни прошла!
Больше я в поддавки не играюсь!

* * *

Дозволь мені у тебе запитати –
Ти завжди так, чи тільки так зі мною?
А з ким жила й його дитини мати,
Якою ти була йому жоною?

Така ж була сувора і закрита,
Скупенька на тепло і ніжну ласку?
І у коханні не талановита?
Ніколи не повірю в таку казку!

І в те, що можна враз усе забути!
Забути про тепло, любов і ласку?
Усе, що вже пройшло, не повернути,
Та краще не ховай лице під маску.

Здається тільки я не визиваю
У тобі те, що в кожному присутнє.
На краще мабуть марно я чекаю,
Розп'ятим бачу я своє майбутнє!

* * *

Не стыжусь тех стихов,
Что за жизнь написал –
В своих чувствах я чист перед Богом!
Просто те, кому эти
Стихи посвящал,-
Предпочли прозу будней во многом!

Не стыжусь тех стихов,
Что тебе написал.
Если б знал, не писал бы так много!
Для тебя на заборе
Пацан набросал
Слово мелом! Всего-то два слога...

P.S. Зря я мысли свои
Для тебя рифмовал!
Благо в том, что пишу не потя!
Просто пишу тебе
Для раздумий давал –
Потерпела фиаско затея!

* * *

Скромность украшает, но не всех.
Властным, как кислинка, для лица!
У них кредо – только лишь успех,
Хоть по гороскопу и Овца!

* * *

“Хочу, чтоб было всё красиво”

Сегодняшний мир, чем-то очень
 похож на террариум –
От жизни такой изменилась
 в нем просто среда.
Ты хочешь красиво? Пусть будет
 твой мир, как аквариум
Но не забывай, что имеет
 прозрачность вода.
От всех иногда в своём мире
 захочешь запрягаться –
Безгрешной была, то тога
 не напрасны труды.
А если пришлось хоть один раз
 в среде той прошаляпиться,
То не промолчат, даже те,
 кто набрал в рот воды!
Не хочется мне в твоём мире
 дышать только жабрами –
Летать я хочу, а пока
 по неволе ползу.

Ползу потому, что ко мне
ты была очень “добрая”,
Внеся в мою жизнь, как ни странно,
упреков грозу!
Поверь, для меня это все,
как стихийное бедствие,
И как не мужайся –
оно оставляет следы!
Неверие в лучшее, стало,
как худшего следствие
От бури, что ты разыграла
в стакане воды...

* * *

Ты мечтаешь о красивом ?
Наберите-ка курсивом
Эти строки ей, от верного слуги.
Прибадела? Что, красиво
Буквы смотрятся курсивом?
Это всё, что могут дать тебе стихи?

* * *

Знакомо выражение –
Стрелять на поражение?
Ну, плевков и сразу наповал!
Ты скажешь – унижение?
О нет! Уничтожение!
Пострадавший женщин плохо знал!

И как непозволительно
Нам с ними обходительно –
Да, заметно, что ты не крутой!
Когда объект сомнительный,
То отделяй решительно
Только точкой, а не запятой!

Увидел вдруг воочию
И тут же многоточие...

Вот наивность! Просто детский сад!
Ведь ты не на обочине,
К тому ж без червотчины,
Не бросай на что попало взгляд!

Все наши неприятности
Скорее от халатности –
Эта слабость с нами до седин.
А чтоб были приятности –
Побольше аккуратности
И тогда не будешь ты один!

P.S. Не ждите, недруги, не выпустит рука
Перо и после этого плевка.
А выпустит тогда она перо,
Когда на жизнь мне выпадет «ЗЕРО»!

* * *

Що принесе наступний понеділок?
До нього дні щасливими були!
Але мені ще знати закортіло
Куди шляхи з Нового року йшли?

Чи тільки в сміх і гарний настрій долі?
Ніхто мені нічого не казав!
Душа була весь час, як на приколі,
На тормозах... І я застрайкував!

Зірвав табу, забув про обережність
І кинувсь на колючії драти!
Та постріл охоронця з тої вежі
Додав червону фарбу у сліди...

І зупинилось все на мертвій точці –
Куди крутнеться далі маховик?
Здалося стрів я щастя в цьому році...
Мене в минуле зніс його потік!

* * *

Счастье приснилось...
К нему потянулся –
Навстречу рычанье, оскал !

* * *

От тобі й маєш!
Усім казав, знаєш,
Що це сама святість, не жінка!
Тепер, як гадаєш –
За правду страждаєш?
Хіба це твоя половинка?

Така була мила...
Невже не любила?
Не можна ж тебе не любити!
Вона зачерствіла
Душею і тілом
Й нікого не буде жаліти.

А ти казав, мова
У неї чудова
Й сама вона наче царівна!
За кожне слово
Віддати готовий
Життя? Не дури! Їй все рівно,
Що біль вже нестерпний
І ти злий і впертий!
Для неї ти просто забава!
Ти любиш до смерті,
А їй це відверто,
Як мертвому вічна слава.

Ти знав – буде смішно!
Але думав, грішний, -
Не стане душею кривити.
Смішно, то смішно,
Але це не втішно –

Таких, як ти, треба дурити!

Бо ти, мій козаче,
Коли душа плаче –
Згадуй матусю стареньку.
Ця жінка, козаче,
Не зрадить й заплаче
З тобою, твоя люба Ненька.

Отак-то мій Друже,
Не всім цвіте ружа
І щастя в житті не всі мають!
Хоч скривджений дуже,
Та знай, милий Друже,
Останні, надії вмирають!

* * *

Что случается случайно,
Алогично изначально.
И кончается печально
Тем колечком обручальным.
И поэтому наверно,
Опасаясь новой скверны,
Мы стаём закономерно
Фанатично суеверны.

* * *

Я не знаю що робити
І куди від себе йти?
Хочу я тебе просити,
Як не любиш – відпусти!
Відірви від серця свого
І в обійми вітру кинь.
Хай несе мене до Бога,
В вись безмежну, в неба синь.
На спокуту і розплату
За усі мої гріхи,
Лиш нехай призначить дату,

Щоб прийшли і вороги!
Посміялись, поплюватись,
Перебрати кісточки,
На могильці потоптатись
І розкидати вінки.
Щоб нічого не зосталось,
Навіть сліду на Землі!
Як би всі вони старались
Заробити мозолі!
Певен я, що кожен має
Доброзичливців таких,
Коли добре нам буває –
На душі паскудно в них!
Коли гне біда донизу
І не знаєш що робить,
То вони підкинуть хмизу,
Хай згорить, що не горить!
Нема сенсу нам цуратись
Усіх наших ворогів,
Бо від них і не сховатись,
Якби хто цього й схотів!
Вони є і завжди будуть,
Бо це світ Добра і Зла!
І такі ж у ньому люди –
В кого ж ти така пішла?

* * *

Утекти б подалі від реального!
Та хіба від нього утечеш,
Від слівця, по сутності брутального,
Що летить в оселі з телевеж.
Від нашествия на естраді педиків,
З чим тепер стикаємось щодня.
В забутті надбання попередників,
Хто не мав ніякого звання.
Вийшли з тіні повні посередності-
Їм і лаври й почесні й кортеж!
Терпимо, бо наша сила в єдності,
А в собі свідомо бережеш
Те усе вагоме, людством створене,-

Лиш воно нас по життю веде!
Інше, другорядне і спотворене,
Все само по собі відпадає!

* * *

Таке миле слово “швиденько...”
Скажи і прийду за тобою!
Та зникла надія маленька –
Велика не буде зі мною.

Як грім серед ясного неба,
Як злива у сонячну днину,
Почув оте “НІ” я від тебе
Й розмилося все за хвилину!

Вдарила хвиля мовчання,
В душі сколихнувши тривогу.
Постукало в двері прощання,
Назад розвернувши дорогу.

В назад, де все було без тебе,
Де всі потьм'яніли принади,
Де тільки захмарене небо
Й ні в чому немає розради.

Одне лицедійство навколо,
Що навіть життю не радію.
А як я спішив у ту школу,
Щоб бачити й чути Надію...

* * *

Двоє дорослих людей
Стрілись в житті ненароком.
Хто розливав тоді клей
І поливався сиропом?
Мабуть старавсь кожен з них
Рейтинг завищити з гаком!
Ми, як то кажуть, не з тих,
Хто все життя тільки й плакав.
Ми намагались своє
Не віддавати – узяти!
Скромності в нас не стає,
Можемо ще й позичати!
Вишуканий у нас смак.
З гідністю вмієм триматись.
Хтось щось сказав нам не так –
Може на грубість нарватись!
Пристосуванці ми всі,
Бо по другому не можна.
Що там, завжди на Русі
Жили безбожно й тривожно.
Зараз все майже без змін
І у суспільстві і в мозку –
Б'ємо тим самим уклін,
Премо тим самим авоську
Щоби підтримати блат!
Хочеться здоров'я, овацій...
Може рванемо назад,
Де мали щастя у праці?

А цінувати могли
Тільки що імпортні шмотки!
І всі до чого дійшли –
«Зрелищ нам дайте и водки»!
Думаєш, чом ця пора
Так не підходить людині?
Не видаєм на гора
Розуму свого перлини,
Править свідомістю зло,
Правда брехнею прикрита.
Може й кому не везло –
Чом нам с тобою не жити?
Не врятувати Любов,
Дати її затоптати...
Вірив тоді, що знайшов,
Те, що не можна втрачати.
Як не хотів, щоб моя
Зірка самотньо світилась...
Мріяв тоді, щоб твоя
Вічно до неї тулилась!

* * *

Не робися гіршою ніж є,
Ти ж бо не така від природи.
Не бери на себе не своє,
Бо не будеш мати в собі згоди!
Чом черствієш прямо на очах
І на горло пісні наступаєш?
Хто панує зараз в твоїх снах?
Ти мене в них близько не пускаєш.
«Сердцу не прикажешь...» - таке є!
Хто ж йому наказував раніше?
Де твоє, а де тут не твоє?
От і розберись де ти чесніша.
Скажу я, що й сам не їз святих,
Бо горшки ліпити – наша справа!
Тільки хто варити буде в них,
Коли пусто зліва, пусто справа!
І тікав від цього я не рік,
Оббивав не рік твої пороги.

Хто ж бо на таке мене прирік,
Що в твій дім самі вже несли ноги?
Я в твоїх очах тонув не раз
І не раз в обіймах задихався...
Не помітив, як підступно час
За моє минуле розквитався.
Я у ньому щось не так робив,
Що гадати, коли все минуло!
Скільки ж я за вік горшків побив...
Їх мені минуле не забуло!
І тепер квітається воно
За усі колишні прорахунки.
Навіть вже і ти з ним заодно
Розквиталася за поцілунки!
Розквиталась за мої думки,
Бо вони тобі не до вподоби.
І боїшся дотику руки,
Наче як заразної хвороби.
Відпусти від себе отой біль,
До якого ми удвох причетні.
Біль приносить в наші душі цвіль –
Ми стаємо не такі шляхетні,
Бо міняємося на очах
І грубіємо у кожному слові.
Все ламаємо за один мах
І горить бажання – крові, крові!
Тільки так рятуємо себе –
Біль за біль і око лиш за око!
Все життя душа душу скубе
Чи підступно, чи прямо з наскоку.
Як же зупинити зла потік?
Загатити б греблю аж до неба!
З будівництвом не вкладаєш в свій вік,
Але розпочати мабуть треба!

* * *

Ну что случилось? Я без смеха!
Вчера презрели вы меня...
И если это как потеха,
Простите, вы почти с....я!
Допустим – вышло всё спонтанно,
Спешили может быть на чай...
Но как же вы ушли так, Панно?
Ни досвидания, ни прощай!
Ещё воспитанная Дама,
Что даже хрен у вас матюк!
Да что там, может в сердце драма,
А я обидчив, как Гнатюк!
За все мои стихи такое?!
Да я же вас боготворил!
Не лазил, правда, к вам в покои
И дерзких слов не говорил!
С врагами так не поступают,
А я вам был почти что друг!
За что же так меня пинают,
Как не пинали своих слуг?
Откуда взяли вы манеру
Считать, что все вокруг дерьмо?
Когда утратили вы веру
И с каких пор в глазу бельмо?
Проснитесь, вы! Протрите очи!

Кто так обидел в жизни вас?
Кто вас терпеть уже не хочет?
И кто отправил вас в запас?
P.S. Бывает, что и мы вас губим,
Я это понял лишь сейчас!
Чем меньше женщину мы любим –
Тем больше зла идёт на нас!

* * *

Промежуточный стих, как прокладка –
Ни туда, ни сюда! Просто стих.
Ну пустой, ну простой – не загадка,
А понятен он лишь для двоих.
Нужно было заполнить пространство,
Многовато стихов уже есть!
Но последний в парадном убранстве,
Должен, как на вершине, воссесть!
Он написан чуть раньше, чем этот,
К Дню рождения выдан тот стих!
Раньше делать – плохая примета,
Та, як кажуть у нас – це не гріх!
Я же план выполнял, есть причина –
С круглой цифрой хотел придти в срок.
Сей феномен зовут – штурмовщина!
По другому я просто не смог.
Как стахановец, очень старался –
На гора стихов больше, чем дней!
Если б этим всегда занимался,
Не держал бы ни коз, ни гусей!
Гуси Рим в своё время спасали,
А меня, мои гуси спасут!
Ведь без них мы бы точно писали
Ширпотреб, а так гуси зовут

Мои мысли ещё к одной мысли –
Должен что-то и кушать поэт.
А в кастрюлю стихи то не втиснеш –
В них ни вкуса, ни запаха нет!
Так что опережай своё время,
Далеко только не забегай!
Пусть нога не теряет то стремя
И Пегаса ты не отпускай!

* * *

Хочу чтоб ты взял меня замуж!
Любовью тебе отплачу!
А что бы изрёк Нострадамус –
Чем кончится это “Хочу”?
Запрос твой был категоричен,
Одно предложение – взять!
Пусть я и не столь органичен,
Но всё же пытаюсь понять –
Что скрыто за этой бравадой?
Что явью считать, а что сном?
Ты так меня больше не “радуи”,
А то обжигаешь огнём.
И не наезжай – передавишь!
Погибнет твой личный поэт.
Ты думаешь этим прославишь?
А я вот считаю, что нет!
Приятная сердцу “Зараза”,
Меня хоть чуть-чуть пожалей!
Никто же не слышал ни разу,
Как в клетке поёт соловей.
Свободы мне дай хоть щепотку –
Ведь я как-никак вокалист!
Зачем же хватать так за глотку?

Мой ласковый нежный “Садист”!

* * *

“Ты женщине особенно не верь”

Чтоб без ущерба жить и без потерь,
Ты этой женщине особенно не верь!
Её поступки со словами сверь,
Тогда поймёшь, какой внутри там зверь!

* * *

Якби мені все повернути,
Прожити в другому порядку -
Не зміг би удар відвернути,
Бо вірив і йшов без оглядки!
Одне треба було б змінити –
Не плестись, а йти поскоріше
І гулі на лобі набити
Зумів би я значне раніше!
Якби захотів вибирати
Для себе найменшую кару,
Не став би лице підставляти
Й уникнув би того удару!

* * *

Ты заметила, что мы вдвоём
Каждый раз, как по зебре, идём?
Мы на ней и у нас паритет,
Если только зелёнький свет.
Порывались частенько идти,

Когда красный горел на пути.
Даже было на первых порах,
Рвали с места на полных парах!
Норовили, как дети, бежать...
Нет, чтоб вместе чуть-чуть обождать.
Жизнь учила, а не постовой,
Как по зебре ходить с головой.
И на пользу наука пошла –
Становилась вся зебра бела.
А задумал на красный пойти –
Приходилось по тёмной ползти.
А не лучше о лучшем мечтать?
Жизнь в полоску за жизнь не считать!
Не под ноги смотреть с этих пор –
На зелёный идти светофор!

* * *

Сегодня длинная раскачка,
Два по полудню – нет стихов!
Ну ни одной заумной строчки...
Вчера до первых петухов
Ходил по зебре я с тобою,
Всё норовил на красный свет,
Увлёкшись уличным “разбоем”,
Как будто общих правил нет!
Потом погода подкачала,
То ветерок, с небес вода...
Сложился стих – “Начнём сначала”
И записался без труда.
В обычном всё идёт режиме –
Гусята, куры, черед,
Вот только лирика в зажиме!
Немножко прозы иногда,
Надеюсь нам не помешает?
А там, даст Бог, пойдут стихи.
Слагать никто их не мешает
Из всей словесной шелухи,
Какая давит нам на уши,

Минуя нас во время сна.
Но мне любое слово лучше,
Чем в этом доме тишина!

* * *

Як доданки не переставляй –
Результат один! Завжди той самий!
Загравай з життям не загравай,
А все рівно гепнешся до ями!

Поки ще до цього не дійшло,
Не марнуй роки на що попало!
Відцвіте усе, що розцвіло,
Як би ми його не поливали!

Чи стоїш в задумі, чи ідеш –
Час про свою плинність нагадає.
Якщо собі пару не знайдеш –
Час із часом шанс цей відбирає!

Та йому борги не виставляй,
Повністю лімітом скористайся!
На чужу лишень не зазіхай,
А свою зустріти постарайся!

Навіть і не віриться ти вір!
Є десь, ще одна самотня зірка...
Віра творить диво, як факір.
У житті безвірним, тяжко й гірко!

* * *

Що не кажи, позаду вже багато
Років і днів, - попереду зима...
Підходить до кінця і моє свято,
Але тебе і досі ще нема...

* * *

Стихи мои, они моё забвение...
С приходом грусти их всегда пишу
И довожу рассудок до каления,
Когда не всё я в рифму уложу.
Да разве можно слогом всё измерить,
Любые мысли, чувства,суету?
Так хочется в красивое поверить
И ощутить, что я увидел ту,
Которая, на первый взгляд, прекрасна,
Прекрасна, как весенний первоцвет...
Потом увидишь, как это ужасно –
В той красоте души и вовсе нет!
И грустно от того, что в мире этом
Приходится порой с такими быть.
Печальный финиш рядом с нами где-то,
А мы согласны по течению плыть.
Заборами опутаны, как тиной,
Что даже и любовь нас не влечёт.
А быт стал просто сказочной картиной

И незаметен времени полёт!
Р. С. Среди этой кутерьмы вдруг твои очи
Небрежно посмотрели на меня
И родились стихи осенней ночью,
Чтоб тут же прошлым стать с приходом дня!

* * *

Кохання всесильне, усе переможе!
Бере мене сумнів у силі цих слів.
На мене тодішнього зовсім не схоже,
Бо мабуть тоді я й не знав, що хотів.

Сприймав, як належне, усе що казали,
Усе, про що в книгах розумних читав.
І ті мудрі речі мене надихали,
Щоб чесно стежину в житті прокладав.

Та стежка тепер, як дорога у вічність –
Іду і не видно дорозі кінця...
Та в дійсність вертає мене сама дійсність,
Бо тут б'ються наші з тобою серця.

Якщо бути щирим, то я і не хочу
По іншому бачити зміст мудрих слів.
В них все очевидно, як день після ночі,

А я наче очі протер – не відкрив.

Не все так погано, як часом здається,
Лиш вірити треба і щастя прийде!
А той, хто чекає, той свого діждеться!
Тоді, чому Мила до мене не йде...?

* * *

Візьми мої вірші до себе,
В них кожнеє слово щось значить.
Відчуй, як я ставлюсь до тебе –
В останніх душа майже плаче...

Чому в ній спокою немає?
Можливо нещире признання?
Чому туга душу проймає?
Тому, що не збулось Кохання!

Чому не від щастя ті сльози?
Мабудь відчуття є розлуки.

Нічого зробити не в змозі,
Себе прирекли цим на муки.

На світ глянь моїми очима,
В якому з твоїми зустрівся.
Ті очі усьому причина,
Бо в них я згорів й не зігрівся...

* * *

Ти мене запитала –
Що то значить, Кохання?
Я скажу тобі так, моя Зоре, -
Це завжди бути разом,
Незгасиме бажання,
Щоб ділити і радість і горе.

Ти мене запитала –

Як то буде все далі?
Якби знав я про це, моя Мила,
Хто в машині часу так
Швидко крутить педалі?
Сам Всевишній, чи ще якась сила?

А ти знов запитала –
Чим у нас все скінчиться?
О якби знав про це, моя Люба.
Чи завжди свято буде,
Чи воно тільки сниться,
Чи усьому колись прийде згуба?

* * *

Хто ввів ці норми і ці стандарти,
Коли і скільки стрічатись нам?
Без тебе бути, це вже не жарт!
Так довго бути не можу сам!

Лиш день тримаюсь, другий не в силі,
Про третій мови не може йти!
Які ж бо стали ці дні безкрилі,
Як можуть довго вони повзти...

Коли з тобою – летять години
В оту скарбницю, років життя.
Коли без тебе – повзуть хвилини
В безмежний простір у забуття.

А ніч приходить і в спомин вводить...

Немає сил, щоб терпіти це!
Чому розлука тут верховодить?
Чому не поруч твоє лице?

А милі очі мене щоночі
До тебе ваблять, вуста зовуть!
Не уявляєш, як тебе хочу...
Як мої губи і руки ждуть...

* * *

Помітив я, що мріями живу
І з ними засинаю, просинаюсь...
У морі мрій і досі на плаву,
Бо тільки в них з майбутнім зустрічаюсь.

Із тим, що ще до мене не прийшло,
І з тим, про що не міг раніше чути.
Вони для мене, як оте весло –
Без них мій човен може потонути.

Вони, як вчасно подана рука,
Як слово, що розколює мовчання,
Як дзвін монет в кишені жебрака...
Коли ж в реальність втілиться бажання?

В хаосі днів, у тумані надій
З'явилося світло у кінці тунелю.
Кажу собі – не дуже ти радій,
Бува у небо глянеш – бачиш стелю!

Чому ти вся складаєшся з вагань?
Що я для тебе ще зробити мушу?
Яке життя коротке, тільки глянь,
А ти так щиро нищиш мою душу...

* * *

Разыгралось вдруг воображение –
Взять бы и спилить все каблуки...
Женщины пошли б на понижение,
Подросли бы сразу мужики!

Как же вам на нас тогда посматривать,
Чтоб казалось будто свысока?
Правила придётся пересматривать
И в партер поставить мужика!

Тут вам и поклон и преклонение!
Если даже будет сильно пьян,
Не грозит внезапное падение,
Станет меньше на один изъян!

А какое будет потешение –
Я в партере с розами в зубах...
Это уже полное крушение!
Это, вам скажу я, полный крах!

А пройтись со мной по тротуару...
Ты и я, меж нами поводок!
Представляешь в центре нашу пару?
Просто потрясающий видок!

А ещё издать распоряжение –
Без намордника нельзя в народ!
Мужики все в этом снаряжении...
Замуж кто за них тогда пойдёт?

Занесло меня воображение!
О другом мечтаю я тайком –
Дай мне Бог такое унижение –
Быть всю жизнь под вашим каблуком!

* * *

Любопытство людское не знает границ!
Как же так, чтоб без нас что-то было?
Отличались ретивые плоскостью лиц,
Чтоб оно в щель любую входило...

Остальные, как правило, сунут свой нос
Без разбору, везде, где попало!
В основном выяснялся, решался вопрос –
Сколько, с кем Человечество спало?

И всегда, как ни странно, у них есть ответ!
Философски звучит и пространно –
Я не видел, но... слышал и знает сосед,

У соседа знакомая панна...

И смакуется тема, и сносу ей нет!
Что ещё может быть интересней?
Но таков от природы наш менталитет –
Интерес больше к тем, кто известен.

И потом не легенды, а сплетни идут –
Он сказал, ей сказал, те сказали...
И в итоге такое тебе донесут
Что себя там узнаешь едва ли!

* * *

Я совсем по другому оценил то, что есть
И на всё посмотрел другим взглядом.
Если в шутку, трагедии в том – ты не здесь!
Никакой! Ты же мысленно рядом!

И со мной постоянно, и без выходных!
Даже в отпуск тебя не пускаю!
Не начислю тебе никогда отпускных!
На сей счёт жалоб не принимаю!

* * *

Хочу за себя извиниться
За то, что я всё-таки есть!
За то, что могу и влюбиться,
Коль выпадет мне эта честь!

Прости, что тебя не спросил я –
Имею ли право любить?
Но в сердце надежду носил я,
Тебя не желая забыть.

Бессмысленно всё? Я согласен –
На “нет” никогда суда нет!

Тем болем я не опасен
В свої 50 с лишнім лет!

* * *

Всі слова, що тобі написав –
Зароїлись, як бджоли у літо.
Ними все, що хотів я сказав!
І тепер їх куди всі подіти?

Залишається лиш забуття –
Хай без сліду у ньому потонуть!
А до тебе нема вороття –
Найтепліші із них там холонуть.

Хто ж бо знав, що твої “почуття”
Не що інше, як хвора уява!
Як підвело мене відчуття –
У сліпих завжди так! В.І. браво!

* * *

Не робив зусилля над собою,
Не фальсифікую своїх дій.
Просто не встояв перед тобою,
Не сказав тоді собі – не смій!

Не пішов супроти свої волі,
Не кусав мене спокуси змії.
У житті, як на уроці в школі –
Ти лиш учень, вік – учитель твій!

Пригадай у першачків їх очі...

Наче всі зібралися в політ.
Кожен із них першим бути хоче,
Щоб скорити цей незнаний світ!

Ще не знають, що на них чекає,
Ще не мають у житті проблем,
А про себе кожен уявляє –
Буду тільки першим! Не нулем!

Стати першим, ще ніщо не значить!
Можна і нулем життя пройти.
Це яка у кого буде вдача,
Щоб добитись втілення мети.

А мета одна, найважливіша,
Нам іти до неї, як рости!
В ній одне для нас є найціннішим –
Стань і будь Людиною завжди!

Тільки їй довіку притаманне
Це святе і щире почуття.
Бо коли його в душі не стане,
То скінчиться праведне життя!

* * *

На берегу где я, лишь тишина...
Ты на своём побудь теперь одна.
Верши свои «бескровные дела»,
Но пробуй жить не так, как ты жила!
Останься здесь, а я сойду на нет
В то Царство Тьмы, где не бывает свет...
Прорвусь сквозь смерть и гляну с высоты,
Как память обо мне хранила ты.
...года пройдут дождями на Земле,
никто из нас не усидит в седле!

Какая в этом Царстве пустота
И давит прошлой жизни маета.
Всё те же совершаются проступки.
Всё так же силе делают уступки.
У всех вас совесть вроде бы чиста,
Но в храме лжи и ложь осталась та!
Тот храм в котором места правде нет,
На первый взгляд нарядно приодет!
Но гниль снутри, снаружи его ест
И затхлый дух разносится окрест.
А я молчу, все это созерцая,
И даже с высоты не вижу края
Всем низменным инстинктам человека –
Таким родился! До скончанья века
Терпеть он будет всё, пока не станет
Его! И кто же вас тогда помянет?
В ком болью отзовется ваш уход?
Кто вам цветы на холмик принесёт?
Какую память по себе оставим?
Насильно уважать и не заставим!
Не говорю о том, чтобы любили –
Хотя бы через день не позабыли...
Как низко всё, как мерзко – вплоть до рвоты!
Обман, один обман! Обмана роты
Вас атакуют с фронта, с боку, с тыла
И чья-то совесть медленно остыла.
Заткнула уши – ничего не слышит,
Глаза закрыла и уже не дышит!
Аморфны вы, во всём самолюбивы,
Но выглядеть стараетесь счастливо.
В конфликт с собой не входите, а ждёте...
К чему-нибудь, когда-нибудь придёте!
Всё так! И ты со мною согласилась,
В тебе давно бездушье приютилось.
И я уже почти не удивлялся,
Что в памяти твоей не появлялся!
...такая тьма вокруг не видно света,
Как нет в твоей любви ко мне, просвета!
На берегу где я, лишь тишина...
Ты на своём побудь теперь одна!
И завершай свои «бескровные дела»-
Пытайся жить не так, как ты жила!

* * *

Знаешь только ты одна,
Чем у нас всё кончится.
Не поможет и весна,
Коль любить не хочется.

Знаешь только ты одна,
Где конец дороженьке.
С твоего видней окна,
Ещё видно Боженьке.

Знаешь только ты одна-
Нравится, не нравится.
Кто вино допьёт до дна
За тебя красавица.

Знаешь только ты одна,
Чем вино разбавится.
В нём вода-то не видна,
Со слезой, как справиться?

Знаешь только ты одна,
Кому дверь откроется.
С кем не до конца честна,
Тот слезой умоется.

Знаешь только ты одна,
Кому сразу верится.

Если ложь в словах слышна —
Не спеши довериться.

Одного не знаешь ты,
Из всего — что сбудется?
Но Любовьпусти в мечты —
Сердце не остудится.

Пусть не мне ты скажешь «Да»,
Ничего не станется!

Только в памяти стихи
Навсегда останутся!

* * *

Ты мне голову морочишь!
Ну а ты чего же хочешь,
Взять вот так и сразу победить?
В Королевы её прочишь?
Тогда слушай, между прочим,
И не очень торопись ей угодить!
Не пытайся что есть мочи
Кандидатку обесточить –
Этим можешь только навредить.
Она создана морочить,
Если даже и не хочет
В перспективе замуж выходить.

Вот представь – идёшь в пустыне,
Солнце, зной, песок, уныние
И ужасно хочется попить.
А воды то, нет в помине!
Как назло воздух не стынет.
Будто черти начали топить.
С чувством жажды не смириться,
Тело просит – дай водицы!
Мысль одна сверлит – хочу попить!
Продолжаешь даже злиться –
Хочу пить, а не умыться,
Ну хотя бы губы промочить...

И случается вдруг чудо –
Средь пустыни, неоткуда
Появилось озеро воды!
И ты пьёшь, через небуду,
Не боясь ничуть простуды.
Получаешь то, чем бредил ты.
Всё понять теперь сумели?
Не нужны и параллели –
Все намёки очень уж просты!

Как бы счастья не хотели,
Путь к нему, на самом деле,
Как в пустыне к озеру воды!

* * *

К одному свелись все мои речи –
Я тобою живу и дышу,
С нетерпением жду нашей встречи,
Когда всё за минуту скажу.

Большей частью в стихах, а вот в прозе...
Хочешь песню с тобою споём?
Помнишь, пел её, кажется, Козин...
Называется – «Счастье мое».
«Счастье моё я нашёл в нашей встрече с тобой,
всё для тебя – и Любовь и мечты...
счастье моё – это радость цветенья весны,
всё это ты! Моя Любимая, всё ты.»

Отзвучала последняя нота,
Растворился аккорд в тишине...
Ну а Счастье моё – ты, не кто-то!
И звучит снова песня во мне –
...счастье моё...

* * *

Не можешь ответить? То значит не веришь
Тому до конца, кто стучит в твои двери.

Не можешь ответить? Тогда не желаешь
Со мною делиться – о чём ты мечтаешь?

Не можешь ответить? Наверно гадаешь –
А кто же останется, что потеряешь?

Не можешь ответить? Знать ты не свободна,
Чтоб вместе рекой жизни плыть полноводной!

Не можешь ответить? Когда же успела
Ты счастьем заполнить все в жизни пробелы?

Не можешь ответить, когда перемены?
Зачем каждый вечер смотреть ТСНы?

Не можешь ответить мне, кто тебе снится?
Но что бы приснился Он – нужно влюбиться!

Не можешь ответить? Значит не хочешь
Пускать без “зелёных” меня в свои ночи.

Не можешь ответить? Так это не драма!
Спроси, что же скажет тебе твоя мама?

* * *

Смысл должен быть всегда,
Всё со смыслом делай!
Коль в ответ не слышишь «Да!»,
То забрось то дело!

* * *

Бажаю, щоб ти в мене закохалась,
Але не так, як перший раз в житті.
А так, щоб і зізнатися боялась
І заздрили навколо молоді!

Щоб марила ти мною щохвилини,
Моє із вуст не сходило ім'я,
Без мене не могла прожити й днини
Й жаданим став для тебе тільки я!

Твої слова для мене, як перлини,
А мова, як Любові течія...
Я думав тільки ти моя Єдина,
Але не був єдиним в тебе я...

* * *

Л. А. Канаровской

Кума, Свет – Александровна!
Боюсь не хватит слов,
Чтоб наконец-то выразить
Вам всю мою Любовь!
За доброту ко всем земным,
Что с Вами не в родстве.
За то, что утверждаетесь
В своём Вы волшебстве,
Вникая в наши грешные
И бранные тела.
Не ясно, как хватает Вас
На личные дела?
За то, что Вы не ставите
Себя превыше всех.
Поэтому понятны Вам
Все шутки, песни, смех.
За то, что в Вашем обществе
Я свой среди своих!
И резче ощущается
Бездушие других.
Всех тех, что рядом с вами шли –
Продажных и пустых!
Но жизнь с седла их вышибла,
На виражах крутых!
Остались бескорыстные
И верные друзья!
Без них же, Александровна,

Уже никак нельзя!
И даже в День рождения
От них покоя нет,
Поэтому и шлю в стихах
Я этот Вам привет!
Хотел бы в этот день я сам
Прочесть, что написал,
Пропел бы песни все подряд
И может быть сплясал!
Но коль лишён возможности
Я тост поднять за Вас,
Тогда, со всей серьёзностью,
Исполните приказ –
Налейте всем, кто может пить,
Пусть встанет, кто сидит!
Вы заслужили сей парад,
Наш доктор Айболит!
Пусть дней таких, как этот День,
Вовек не сосчитать!
Чтоб в жизни Вашей каждый день
Был празднику под стать!
Пусть Бог хранит Вас от беды,
В душе Любовь цветёт!
Не отступайте от мечты –
Всегда только вперёд!

* * *

Еверест ти моя! Еверест!
Джомолунгма моя ти нескорена!
Ти тримаєшся довшє ніж Брєст,

Від облоги моєї вже зморена.

900 днів тримавсь Ленінград!
Скільки ти ще триматись збираєшся?
Ти Алмаз мій на сотні карат
Бо не колешся і не ламаєшся!

Ти як марево серед пісків –
Воду бачу, не можу напиться!
А краса твоя, подих віків –
Як я міг нею так захопитися?

Мій фінал, як у СРСР!
Шанс, як в шведів тоді під Полтавою!
Так і сталось! А з ким відтепер
Зможеш ти поділитися славою?

* * *

Трапився вислів на очі –
«Любов не знайти. Не зустріти!
Якщо зумієш, захочеш,
То можеш її заслужити!»

Як? Традиційно на задніх,
За ласий шматочок стояти?
Краще, коли на передніх, -
Хай бачить, що вмієш виляти
Хвостом, як віялом в спеку.
Якась буде користь для дому,
Та й на передніх далеко
Ти не побіжиш через втому!
Будеш завжди на підхваті
І буде тебе ще любити,
Бо ти є іншої статі,
Хоч любиш горілочку пити!
Думаєш нас за це люблять?
Жінки інтерес інший мають!
За дружбу з Бахусом чублять
Ї свого від нас вимагають –
Щоб був у всьому порядок!

Усе на місцях щоб лежало!
Інше... без всяких накладок,
Завжди під рукою стояло!

* * *

*Медперсоналу стоматологической
поликлиники № 8 г. Киева*

1 Наша Валя Подолян,
Словно белый мой баян.
До чего же голосиста,
Что на раз заткнет артиста!

2. Иванова трудиться готова
Каждый день, каждый час, снова, снова...
На износ и без лишнего слова
Потому, что труд – жизни основа!

3. Ай да Дуся Евдокия!
Ты прелестна, как Мария!
И тебя милее нет!
Хуан Карлосу привет!

4. Т.М.Шевченко-Белой
Я так горжусь! Какая честь!
Во мне и ваши пломбы есть!
В моих зубах на много лет
Оставлен вами твердый след!

5. Есть Клименко и Карпенко,
Ходиенко и Кузьменко,
Борисенко, Даниленко,
Мартыненко и Шаменко,
Но добрей всех Василенко!

6. Если слышно – «Ах!» и «Ох!»,
Значит лечит вас Горох!

7. Если вам сошло все с рук,
Значит Жук – хороший жук!
Если валится все с рук,
Значит Жук, еще тот жук!

8. Похудела и не видно
И на ощупь не найти...
Эх ты Валя-Валентина,
Разошлись наши пути!

9. А Бутенко чем силен?
Малость выпьет – он Кобзон!
Чтоб пленить Н.Кондратюк,
Нужно петь как Д.Гнатюк!

* * *

Артисткам Укрконцерта к 8 марта!
/г. Киев/

Для начала, как годится,
Должен кто-то речь держать!
Похвалить, не повториться,
Одним словом - все связать!
Думал я над темой этой –
Как же вас всех обобщить?
И решил – в стихах портреты
Вам с подарками вручить!
Пожелать здоровья, счастья,
Много творческих побед!
Ну а если вам удастся,
То живите сотню лет!

Певце Изабелле Лысенко.
Борец за мир, за идеалы!

Да, Бэлла Лысенко даёт!
Наш Миля просто подпевала,
Когда она вдруг запоёт!
Как Нимфа глазки прикрывает...
Гордиться должен Мозговой,
Что ему славу прибавляет
И «ширпотреб» поет с лихвой!

В.Красноглазовой-Поповой
/солистке балета. Номер назывался
«А жизнь продолжается»/

Все в тебе есть, округляй лишь проценты,
Достоинств твоих ЦСУ не учесть.
Бывают, скажу тебе прямо, моменты...
Здесь о которых неловко прочесть.
«Жизнь продолжаешь» так смело и рьяно –
С дрёма выходит вся грешная плоть!
Хочется тут же бежать к Челентано.
Что бы с Андрюшей дровишки колоть!

Е.Андреевой. Балерина –
танец «Статуэтка»

И чем я не скульптура?
Почти что монумент!
А тут вдруг – «Статуэтка»!
Ну что за комплимент?
Елагина слепила – её стиль не понять.
С тебя бы Каменькович
Мог глыбу изваять!

В день весны – 8 Марта,
Много хочется сказать...
Так позвольте вас с азартом
Всех чуть-чуть обლობызать!

* * *

Мчится поезд по просторам,
Мчится словно конь лихой!
И колёса дружным хором
Вёрстам счёт ведут с лихвой!

За окном берёзки, ели,
За окном пушистый снег.
Не мели ещё метели,
А зима взяла разбег.

Спят поля под белым кровом,
В ожидании тепла,
Вспоминая добрым словом
Дни, когда весна была.

Пели птицы, солнце грело
И в садах сирень цвела.
Потом лето отзвенело,
Та пора давно прошла.

Только память и осталась
О тепле и о цветах...
Кому счастья не досталось,
Тот живёт им лишь в мечтах.

Так в мечтах и жизнь проходит,
Годы словно дни летят...
На восток состав уходит,
Позади Кировоград...

Впевнений, що самим наймилішим
Є для всіх, так зване свято знань.
Я його назвав би красивіше –
«Святом Зустрічей»! А ти поглянь,
Що ж бо відбувається насправді,
Коли ще далеко до тих знань.
І чому усі щасливі й раді?
Скільки прозвучить в цей день питань...
Перед цим усі були в розлуці
І найперше, що бажали ми –
Стрітися на нульовім уроці
З найгарнішими для нас людьми.
Серед них і вчитель, друг і друзі...
Є усім про що розповісти.
Хтось все літо був біля Бабусі,
Інший пізнавав чужі світи.
Що кому – чи річка, а чи море,
Чи велике місто, чи село.
В когось була радість, в когось горе
І чого ще тільки не було...
А сьогодні вже кінець розлуки,
Це відчують вранці школярі.
Їм в цей день усім не до науки –
З ними «Свято Зустрічей» в дворі!

* * *

Де б не був ти, любий Друже,
Близько, чи далеко.
Може став державним мужем,
Та згадай лелеку.
Що завжди в гніздо вертався,
Не минав ніколи!
А щоб ти не зазнавався –
Завітай до школи!
Тут на тебе все чекає,
Клас і твоя парта...
Як життя нас віддаляє,
Але школа варта,
Щоб про неї не забули
Ні діти, ні внуки!
І на свято всі вернулись
У наш храм науки!

* * *

Все назад повернулось
І Кохання проснулось!
Дунав я, що назавжди засне.
Ніжно серця торкнулось
І воно стрепенулось –
Не змогла розлюбити мене!

Знову будеш хотіти
І в обіймах тремтіти
Буде тіло твоє кожен раз...
Станеш мною радіти
І душа буде мліти...
Чи є в цьому майбутнє у нас?

Коли в очі дивився,
Наче в щасті умився...
Так недавно усе це було...
Час неначе спинився,
Це ж бо сон мені снівся...

Все в минуле навіки пішло!

* * *

Сам з собою б'юся об заклад –
Плакати я буду, чи радіти?
Йди вперед! Не повертай назад,
Бо тебе не зрозуміють діти.

Сам з собою б'юся об заклад –
Можна, чи не можна довіряти?
Йди вперед! Не повертай назад,
Не обходь в думках моєї хати.

Сам з собою б'юся об заклад -
Будеш, чи не будеш ти любити?
Йди вперед! Але пішла назад...
Як мені тепер на світі жити?

* * *

Ти знаєш, мені так хотілося жити,
Бо вірив – Любов в мене є!
І мріяв, що зможеш ти прошепотіти –
Мій милий, ти щастя моє...

Таке вже не збудеться точно ніколи –
“Високий” в цім домі поріг!
Хто переступить? Немає довкола
Таких, хто б зробити це зміг!

Дорога в п'ять східців веде до порога,
А йти все життя – скільки їх?
Можливо ця кількість, як пересторога
Для всіх шанувальниць моїх?

* * *

Чему быть, тому не миновать!
Есть оркестр – будешь танцевать!
Хочется ещё и песни петь?
Но для песен нужно нам созреть.
Хочется порою помечтать,
Чтобы, хоть в мечтах счастливым стать!
Хочется, как птица улететь?
Постарайся крылья занять.
Хочется кому-то нужным быть?
Если нет таких – нам не любить!
Хочется с дороги отдохнуть?
Нужно просто к дому повернуть.
Так хочу друзей своих созвать...
Можешь некролог в газетку дать
И не будешь знать куда бежать!
Чему быть, того не миновать!

* * *

Все шутите? Да что вы, Господа!
Какие шутки? Это просто слабость.
У каждого бывает иногда
Желание, побалагурить малость!
Всё это, как разминка для ума,
На задний план уходят все невзгоды
И Грусть-старушка ржёт уже сама
Когда подводу мы берем под воду!
Бывает и удачней каламбур,
Чтоб не забыть, берите на заметку.
Нанизывайте шутки на шампур
И не нужны микстуры и таблетки!
Какая жизнь! Веселье и задор!
Вот так бы нам всегда собою править!
Пытаюсь и себя с недавних пор,
В режиме этом навсегда оставить!

* * *

Кажуть – наша мова,
Солов'їна мова!
А в сім'ї розмова
Більше “Г-рр”, та “Гав”!
Жінка, то корова!
Уночі, як дрова...
Милий знав два слова
І свою корову,
На три букви слав!

Вони не мовчали,
Частіше бурчали.
Що в цьому вбачали?
Розумом не йму.
Було, що кричали,
На дітей гарчали.
І права качали –
Він свої до неї,
А вона йому!

Отак вони жили!
І мотали жили.
Коли вино пили –
Весело було!
Жили не тужили
І наче впівсили
Все життя прожили!
Отак сьгодні
Майже все село!

* * *

Зима першим снігом вітала,
Мороз у свої брав обійми.
Душа, як крижиночка стала.
Усе, що побачить, те сприйме!
Мого не було здивування,
Що ти в авто з іншим сиділа.
І як гонорар за «кохання»
Купюри в руках шелестіли...

* * *

Як не світило те «світило»,
Та тільки не мені!
Воно в мені давно спалило
Всі мрії осяйні!

Живу із згарищем у собі,
Де вже й тепла нема!
Шукав його колись у тобі,
Але і там зима!

* * *

Пока что всё!
А как же дальше?
Но уж не так, как до сих пор –
Ни твист, ни шейк,
Хотя бы в вальсе
С минора выйти на мажор!

* * *

Йдуть гудки за гудками,
Телефон твій мовчить...
Що ж це робиться з нами ?
Як утримати мить,
Коли очі у очі
Подивилися раз
І спинити вже хочеш
Швидкоплинний цей час!
Щоб не бути самому,
В інший вимір ввійти
І залишитись в ньому,
Якщо там будеш ти!
Можна ще написати
Цілу низку віршів
І у них розказати,
Як тебе я зустрів.
Не дійшов я до ганку,
Не зайшов у той дім,
Бо ховала фіранка
Когось іншого в нім!
Так що в схованки грати
Аж ніяк не резон!
А пісні вам співати
Буде Йося Кобзон!

* * *

Написаний до концерту 11.03.2001р.

Стільки вражень у мене
Від знайомства із вами...
Наче вперше на сцені
І з віршами, з піснями.
І таке хвилювання...
Світить рампа іскристо
І очей полювання
На всі дії артиста.
І немає питання –
Чом ідеш під софіти?
Бо пішов без вагання,
Щоби піснею гріти
І свою й ваші душі!
А щоб все це вдавалось,
Кожну пісню примушу,
Щоб у серці зосталась!
Починаєш співати
І... неначе пануєш.
Черга вам хвилюватись,
А я в пісні звітую,
Що в мені є людського?
І навіщо співаю
У цій залі? Для кого...

* * *

Научи стать безразличным
 ко всему, что было!
Или это неприлично
 жить с тобой счастливо?
Прятать то, что нас волнует
 внешне быть спокойным?
Жизнь другое нам диктует –
 надо жить достойно!
Ярким пламенем гореть
 до самозабвения!
Или проще тлеть тихонько,
 жить без вдохновения?
Не взбираться по отвесной,
 идти как идётся
И за это рай небесный
 ждёт нас не дождётся?
Не хочу таких канонов!
 Мне не сносно это!
Не хочу жизни салонной –
 дайте больше света!
Пусть всё вместе с фальшью рухнет!
 Горение славлю!
Пусть бесчувственные ахнут!
 С этим их поздравлю!
Если есть Любовь, то нужно
 в ней двоим забыться!
Если нет, какой же смысл
 вместе нам томиться?

* * *

С несбыточным счастьем прощаюсь навеки,
Навеки прощаюсь с тобой!
И так, как текли, потекут дальше реки,
Шуметь не устанет прибой.
Жизнь будет идти, как и шла, своим ходом
И дни будут ночи сменять.
А солнце встречая пред каждым восходом,
Земля будет краски менять.
Весной зеленеть и желтеть знойным летом,
Белеть вечным снегом вершин...
Дойдет человек наш к далеким планетам
И там будет жить его сын!
Построит свой мир, чтоб на счастье держался!
Об этом мы только трубим.
Чтоб каждый в том мире один раз влюблялся
И был лишь одною любим.
Она до конца с ним пройдет свои годы,
Тепло отдавая ему!
А мы все, пока что, живем как уроды –
«Любви» нашей я не пойму...
В ней нету взаимности, нету отдачи,
Пошли с ней на сделку давно!
И вот где угодно мы ловим удачу
С любим! Нам сейчас всё равно!
И пусть не любим я, но хочется верить,
Что Счастье не даст мне отбой!
Надеюсь когда-нибудь всё же измерить
Насколько в ладах был с Судьбой!

* * *

Казала правду мати –
Хмільного бійся, сину,
І вчися цінувати
В житті кожну хвилину!

Зівнеш – не надолужиш,
Бо час безповоротний!
Якщо не з тими дружиш –
Твій лайнер безпілотний!

* * *

Гадали ми, що мали
Кохання? Як сказати...
Тоді мабуть не знали
Того, що треба знати.
Що берегти нам треба
І у душі плекати –
Любов не сонце в небі,
Що буде вік сіяти.
Вона неначе свічка
Горить, поволі тане.
Приходить потім звичка,
А почуття зав'яне.
Минає швидко нічка...
Зостанеться воліти,
Аби Кохання свічка
Могла довше горіти.

Життя спливе, як річка,
Ми будемо жаліти,
Що та маленька свічка
Нас не змогла зігріти...

* * *

Не сумуй, Кохана, світ очей моїх.
Я прийду неждано, припаду до ніг,
Розстелюсь барвінком, хмелем проросту...
Зачекай хвилинку – вір у доброту,

Вір в моє признання, щирість моїх слів.
Ти моє Кохання, тільки я зустрів
Дуже й дуже пізно тебе у житті
І ми такі різні, як наші путі.
Йде твоя дорога в світле майбуття,
У полоні в нього будеш все життя.
В пам'яті зітреться віршів моїх зміст,
Що до твого серця не проклали міст...

* * *

Вдалося? Я за тебе вболіваю –
Змогла мене прогнати із душі?
Чому мовчиш? Невже не зігріваю?
Тоді холодні всі мої вірші!
Спали їх, може це тебе зігріє?
Вогонь віддасть тобі своє тепло,
Бо дехто все життя цього воліє,
Якщо вже душу снігом замело...

* * *

Який рецепт? Які пігулки,
Якщо вже просто так живеш
У своїй хаті й без притулку...
Чекав її і знову ждеш,
Ті життєдайнії хвилини,
Коли побачиш і вбереш
Все, до останньої краплини –
Мене ти зваблюєш без меж!
Ти наче восьме чудо світу,
До тебе навіть в снах ідеш...
Та розумієш, що пролиту
Сльозу до ока не вернеш!

* * *

А теперь объясни, чем тебе я не мил?
Отчего в меня стрелы пускаешь?
За бездушие твое я себя же винил,
А характер ты мой плохо знаешь!
Все, с подачи твоей, во мне видели зло
И цепляли ко мне все пороки!
Только время со временем всё унесло
Пожалев стихотворные строки...

* * *

Пробач мені за мій складний характер –
Такий вже народився я на світ!
Упертий, як осел, з'явився раптом
Однісінький на весь бичачий рід!

Ніхто тоді не знав й не міг гадати,
Що миле й симпатичне всім маля,
Яке дуже любили Тато й Мати,
З роками перетвориться в Ося!

Не сердься, дуже прошу, на “дитину” –
Вона себе й сама не розуміє.
Лиш що не так, і вже оте ослине
Із неї випира – вона й німіє...

* * *

У мене пропозиція –
Давай ми не у днях,
Знайомство наше міряти,
Рядками у віршах.
Сідай зручніш, милесенька,
Бери в руки ЕОМ
І підбивай тихесенько
Написане пером!
... згадалася історія,

Яких багато є.
В ній Теоретик Практику
Питання задає –
Скажи мені, щоб втямив я –
А “до фіга”, це як?
Це скільки, щоб поглянув я?
Який це буде знак?
А той йому у відповідь,
Щоб якось пояснить, -
Іди, каже, по колії
І починай лічить
Всі шпали, аж до Києва,
Не переходь на біг
І десь біля Мардарівки
Ти скажеш – “на фіг” їх!
То це лиш половиночка
Від того “до фіга”!
Перекури хвилиночку
І далі у біга...
Ну що скажеш, лебідонько,
Статистики слуга?
То скільки тих рядочків там?
Теж мабуть “до фіга”?
А може “на фіг” виміри –
Підемо навропростець!
Найкращий з кращих вимірів –
Биття наших сердець!

* * *

Мне нужно было срочно позвонить,
Бывает и такое в наши дни.
Снимаю трубку... и кого винить?
Не отработал кто-то трудодни!

Любую пакость мог я ожидать,
Но чтоб причастен был к ней телефон...
Ух, возмущался, слов не передать
Отборный на сей случай лексикон!

И это Телеком? Дремучий лес!

Точнее прозвучит – служба «Сюрприз»!
А сельские все эти АТС.
Назвать отныне – станции «Каприз»!

Ладно, что там зря пыхтеть,
Как «горбатый» с ЗАЗа!
Надоело диск вертеть –
Так достал, зараза!
Кнопки есть – «японец» сам
Номер набирает,
И за ихний сервис нам
Гордость добавляет!
Но подводит наша связь...
Тихо, ша, не злиться!

Будем жить и мы смеясь
Над всей заграницей!

А пока все взоры наши
В сторону Европы.
А куда же мы смотрели,
Когда жили скопом?
Кто же раньше нам мешал?
Русские с Одессы?
Кто жить лучше запрещал,
Ссорил нас с прогрессом?
До сих пор идем в хвосте,
10 лет шагаем!

Мы сейчас уже не те
И что делать знаем!
Путь свой ищем! Не нашли,
Но почти приплыли
С Л.Д. Кучмой на «чолі»-
Чтоб, как он, мы жили!
Вот такая наша связь –
Будит! Куда лире!
Ничего, исчезнет грязь –
Приберём в квартире!

P.S. І давайте над темою кинемо жарті!
Якщо є в голові щось – замислитись варто,

Чом живемо ми так? Що ж бо нам заважає?
Може все через те, що наш розум кульгає?

* * *

Стучится в квартиру мужик!
Упорно, настырно стучится...
Вышел сосед, кадровик, -
Там нет никого, всё пылится.
Как это – нет никого?
Квартира, чтоб жили в ней люди!
И видно от своего
Мужик отступить и не будет!
Так он стучал до зари,
Потом резко стук прекратился
И у закрытой двери
Знакомый сосед появился –
Что же ты бросил стучать?
Съязвил кадровик неумело.
Пришлось ему отвечать –
Рука у меня заболела.
Слушай, зачем сей напор?
Там нет никого, я уверен!
Сгинь, я стучу до тех пор,
Пока не откроются двери!

Р. С. Всё в жизни зиждится на вере –
Откроешь с ней любые двери!

* * *

Чому Кохання знищити не вмію?
Не раз же починав з ним боротьбу,
Але від цього ще більше сивію!
Я йшов на цей двобій майже всліпу –
Не бачив в ньому ворога для себе,
Не пред'являв йому своїх вимог.
Сприймав його, як дар мені із неба,
Бо щиро вірю, що Любов – це Бог!

* * *

Мінус і плюс є у кожному!
Це визнавалось людиною,
Яка у світі тривожному
Завжди була половиною.
Прагнула з іншою стрітися –
Так закладалось природою.
Як я хотів подивитися
В очі, що світяться згодою...

* * *

Как вы там живете, мой Бог?
Говорят, как роза цветете!
Жаль сорвать бутон тот не смог –
Колетесь уж больно и жжете.

А судьба куражится всласть,
Сводит и разводит дороги.
Лепесткам не дай тем увясть
Для меня они значат много.

Может быть когда-то опять

Случай поведет к вам навстречу...
Буду потом ночи не спать,
Вспоминая миг быстротечный.

Пусть продлятся дни на Земле!
Если б смог прожить их повторно,
Может и не стал бы жалеть,
Что не мной цветок тот был сорван...

* * *

Які ж буяли у цей рік жита...
А колос... навіть вище мого зросту!
Для тебе, вибач, це вже висота,
Бо в них і заблукати дуже просто.

Шукай потім тебе, хіба знайдеш?
Підбори хоч які – не допоможе!
Не дай Бог в іншу сторону підеш...
Тому і відпускати вже не гоже!

Чекай коли ті скосяться жита...
А як же я без щастя жити буду?
І де ж його шукати у світах?
Стають без щастя сиротливі люди.

О скільки я по світу походив –
Такі жита лише у цьому краї,
Який для мене рідний назавжди –
Вітчизною його я називаю!

* * *

Душа моя, ну что ты
 ей Богу загрустила?
Не вышло наше счастье
 из той высокой ржи!
Чтоб стать ей нашим счастьем –
 - таланта не хватило!
А этим, как известно,
 не каждый одержим!

* * *

Я відпустив тебе від себе
І ти із радістю пішла...
Сховалось сонце за край неба
І ніч в полон мене взяла.

В полоні відчаю свідомість,
Блукає в темряві душа...
Скінчилась романтична повість
І стала ти мені чужа.

Я відпустив тебе від себе
І ти із радістю пішла...
Сховалось сонце за край неба
І ніч у вічність перейшла...

* * *

Умом и сердцем понимаю,
Что ничего я не теряю –
Чтоб потерять, сначала нужно заиметь!

Страницы памяти листаю,
И нахожу ошибок стаю –
Исправить их, уже мне точно не успеть!

Скажу вам больше– я ту стаю
Всегда с успехом пополняю,
Когда пытаюсь свое счастье разглядеть.
Средь тех случайных, с кем встречаюсь
И красотой их пленяюсь.
Зачем еще чего-то большего хотеть?

Но все их прелести схируют
И не они-то в жизни греют –
Одна Душа имеет свойство нас согреть.
Найти такую не умею,
Об этом только сожалею
И вряд ли сделать мне удастся это впредь!

* * *

Приковал бы я вас цепями!
А что, цепи? Уверена с вами
Мне конечно же не по пути!

Удержал бы я вас руками!
Вы – меня? Да ещё мозолями?
Представляю я этот интим...

Забросал бы я вас стихами!
Ни к чему всё такой, как я, даме –
Мы съедобного больше хотим!

Но ещё я могу цветами...
Нет! Уж лучше давайте деньгами,
Вот тогда точно поговорим!

* * *

Весна, не надо, не пугай,

Напрасно панику ты сеешь!
Ошибок собран урожай –
Метель накликаешь не посмеешь!

Уж я наслушался тех вьюг...
Боялся, что и сам завою!
Не забывай, Одесса - юг!
Займись-ка лучше ты Москвою!

* * *

Ты не можешь понять,
Почему всё идёт
Не всегда, как мечтаешь порою и хочешь?
А кого обвинять?
И что это даёт,
Если сглазили как-то тебя чьи-то очи...

* * *

«Эти глаза напротив...»
Песня такая есть.
Были глаза те против
И посему не здесь!

«Эти глаза напротив...»
Сколько их в мире есть!
Эти глаза на фото
Мне от тебя, как мечь!

* * *

Лагідний твій голос – весняне джерельце!
Як почув учора, аж завмерло серце,
Дух прехопило, мову відібрало,
Бо зі мною мило так порозмовляла!
Особливо зразу, коли мене взнала.
Наче колиханку ніжно проспівала.

З того джерелечка скуштував водиці...
Враження? Неначе праскою по пиці!
А тепер звертаюсь до самого себе –
І тобі те «щастя» у цій хаті треба?
Вийди ж бо нарешті із тієї млості,
Бо ти наче, вибач, тормознувся в рості!

* * *

Женському началу.

Зря на всех мужчин ворчала!
Мы, как водится, сначала
Видим только то “начало”,
Что природа накачала!
А твоё, прости, “начало”
Что-то слишком истощало!
P.S. Чтоб “начало” нас прельщало –
Бабы, чаще ешьте сало!

* * *

Написав щось не те!
І до чого веде
Все, що ріже наш слух як прокльони?
Хіба в злі проросте
Почуття те святе?
Діють тут зовсім інші закони.

Подається за так
В наші душі той знак,
Не питають на нього талони.
Комусь входить це в смак,
Як в життя інших мак.
Дехто створює тут перепони!

І зникає той час,
Коли серце у нас
Завмирало на мить у чеканні,
Щоб побачити вас,

Хоч останній ще раз
Доки ви є в моєму бажанні...

* * *

Хто шукає помилки у моїх віршах?
Це ж не макові квітки в полі у житах.
Краще ти їх не шукай оті помилки,
А в написане вникай – істини ростки!
Пам'ятай завжди – в житті нульова є мить –
Помилки не роблять ті, хто ночами спить!

* * *

Я втратив сон. Я втратить те,
Коли душа світліє
І оживає все святе,
Що у житті нас гріє.
Ночами майже я не сплю,
А хочу, та не вмію...
За спокій Господа молю,
За втрачену надію.
За свої щирі почуття
Сплюндровані тобою.
За безпідставне каяття,
Що повсякчас зі мною...
P.S. Во всем виновен только ты и только ты!
Как можно женщинам случайным доверять?
Считай, что сдал ты неприятелю посты –
Тебя в войну за это мало расстрелять!

* * *

З кожним разом від мене втікаєш,
Я не можу тебе зрозуміти...
Схоже – вийшов на сцену й не знаєш,
Чи співати, чи просто ходити?

Як пісок ти проходиш крізь пальці,
Як вода протікаєш крізь сито...
Це якісь екзальтичні танці,
Де під ноги обом скла набито.

Все так щиро і все без обману,
А ловлю кішку в темній кімнаті...
Хтось навів свої чари й оману
І тепер володіє в цій хаті...

* * *

Як жаль, що не можна невидимим стати,
Побути інкогніто серед людей...
Тоді не прийшлося б ні в кого питати,
Чому ми стаємо рабами ідей.
Невже ДНК так уміло керує
І вносить двозначність у наше буття?
Чому, не глухий, а нічого не чує?
Чому, не сліпий, а не бачить життя?
Чому, не німий, а ніщо не говорить?
Чому, не кривий, але криво іде?
Чому, сам митець, а нічого не творить?
Чому, дуже добрий до сліз доведе?
Чому і чому? Сам у себе питаю.
А скільки подібних питань іще є!
Та я не на всі із них відповідь маю,
Тому мене зараз це все й дістає!

* * *

Как понять непонятное
И объять необъятное?
Кто попробует необъяснимое нам объяснить?
В поисках вероятного
Не сводить до превратного
И в красивых гипотезах истину не схоронить.

* * *

15 лет! Вернуть бы эти годы
И по аллее юности пройтись...
Была тогда совсем другая мода,
Особенно в селе, где родились.

Но нас её причуды не стесняли,
Мы думали конечно о другом –
Наук мы бастионы штурмовали,
«Сползаясь» в школу. Из неё бегом,

Чтоб снова в путь, в соседнюю деревню,
В поместье, что оставил Никориц.
Как быстро улетаёт наше время,
Стирая все черты тех юных лиц...

И сразу не узнать и не увидеть –
Не все дошли из класса в эти дни.
Не извинишься, коль тогда обидел,
Не улыбнутся никогда они...

15 лет! Добавь к ним 38!
Не верится, что я уже не тот...
Ко мне пришла украдкой моя осень
И тихо у порога зима ждёт...

* * *

Обходило, минало, утікало...
Так мило говорило і... дурило!
Спішило, зволікало і зникало,
І кожен раз мені душу ятрило!
Свої сліди і шрами залишало,
Нестерпний біль і небажання жити.
Сміялося у вічі й зловтішало –
ТАКИМ КОХАННЯМ Я ПО ГОРЛО СИТИЙ!

* * *

Всё возвернулось на круги своя,
Только чего это стоит...
Жаль, что восстало над всем твоё «Я»!
Знала бы, как сердце ноет...

* * *

Почему не слышно песен?
Отчего ты не поешь?
Так ведь мир накроет плесень
И себя в нем не найдешь!

Твой баян забыт, заброшен
И залипли все басы...
Ты, я вижу, растревожен?
Эх, родной, не вороши...

Все еще возможно будет!
Будет, только не сейчас.
Тишину баян разбудит,
Приглашая спеть всех вас.

Песня так простора просит
Уже много-много дней.
Оборвала ее осень –
Было осени видней,

Что должно остаться в мире
В том, в котором ты живешь.
Если выстрелы, как в тире,
Грязь, грызня, галдеж, скулеж,

То, конечно, не до песен –
Тут истерика и срыв!
Но всегда в противовесе
Ко всему – души порыв!

Осень зря поторопилась
На тех песнях ставить крест!
А весна вдруг спохватилась –
У весны свой интерес!

Так возьми баян свой в руки,
Оживи тех клавиш ряд!
И польются его звуки
Зажигать потухший взгляд!

* * *

Свелось всё к ожиданию
Вестей с поля сражения.
Но мимо попадание
И светит поражение!
Легко нам лишь мечтается
Вплоть до седой реальности.
Не всё в жизни сбывается –
Есть и такие крайности!

* * *

Я хочу тему цю закрити,

Щоб вже про це не говорити!
Навік проблему поховати
І біль у серці не тримати,
В сумні моря не запливати.
На шлях сумнівний не ставати,
У краще вірити й творити
Своє майбутнє! І зігріти
Тебе й себе в його багатті,
Добром й теплом у нашій хаті!

* * *

Живу, як жив! Не п'ю й не пив,
Колись палив – покинув.
Кого попало не любив,
Не гнув на «Дядю» спину.

Не заздри́в і не зазира́в
Я у чужі кишені,
В панчо́ху гроші не збира́в,
Тим паче ті, зелені.

І друзі́в я не вибира́в,
І лесту́нів обходи́в.
А свою́ ниву сам ора́в –
Чека́в, коли щось вроди́ть.

Ніде й ніколи не шука́в
Ту волохату руку!
Зате по світу поблука́в,
Знав зустрічі й розлуки.

І де б не був, завжди верта́в
До рідної оселі.
І Батьківщину не топта́в
В години невеселі.

Єдине, що в житті не всти́г
І встигну́ти не вда́сться –
Як не хоті́в, але не змі́г
Зустрі́ти своє щастя́!

* * *

Каждый, жизни своей, режиссер
Никакой! Часто-густо партачит.
Вроде ловок, удачлив, хитер
И вот-вот он судьбу одурачит!

Эйфория Победы растет,
Поднимая все выше и выше!
Кто же думал, что вдруг упадет,
Хоть советы упавших и слышал?

Вот он рядом уже – Пьедестал!
Шаг... Исчезла внезапно опора.
Неужели не все просчитал?
И, летя вниз, ты бредишь повтором.

Снова взлет, высота и ... провал,
Минус в списке заслуг режиссера.
Но бывало, что зритель вставал
И скандировал «Браво!» актеру.

Режиссер оставался в тени –
Лавры взял исполнитель идеи!
Как провал – режиссер, извини!
Рецензент хлестких слов не жалеет.

Прогоняем сценарий опять,
Доводя сцены все до кондиций.
И стараемся роль шлифовать,
Чтоб, не дай Бог, вновь не оступиться!

Можно приобретать и терять –
Мы везунчики и ротозеи!
Но нельзя жизни ход предворять –
Мы имеем в ней то, что имеем!

Начинаешь все снова с нуля-
Те же лестницы, те же ступени...
Как бы кто и пред кем не вилял,

Не сгибал в преклонении колени –

Все равно будет тот результат,
От которого не застрахован –
То ль получишь вдогоночку мат,
То ли будешь на миг коронован!

* * *

Года собрались в вереницу.
Все те года, что прожил я.
Как у людей у них есть лица,
По ним все подытожил я.

Сначала были те, с улыбкой.
За ними те, что налегке –
Все позже сделаны ошибки,
Каких не видно по руке.

Потом серьезные, с ухмылкой –
Там достижения в багаже,
Когда не лез за зря в бутылку,
А был и жил тогда, как все!

Средь них есть важные не в меру.
Есть несолидные года –
В них принималось все на веру,
Хотелось рыбки без труда!

Есть очень грустные, те сами
Всегда стоят особняком.
Мы в них теряли со слезами
И часто плакали тайком.

А были годы полны счастьем,
В которых правила Любовь!
И мы пленялись ее властью,
Она нас манит вновь и вновь!

Но есть года, где ты со мною,
Года, какими дорожу!

А после них я ни с одною
Здесь общих тем не нахожу!

* * *

Я счастлив, что ты есть
И счастлив тебя слышать!
Вся правда жизни здесь,
Со мной под этой крышей!
Где я так много лет
Бросал взор в облака
И вот увидел свет,
Мерцающий слегка...
Я счастлив, что ты есть
И счастлив тебя слышать!
Как жаль, что ты не здесь
Со мной, под этой крышей!

* * *

Уймись, фантазия фривольная,
И за пределы бытия
Не выходи, а будь довольная,
Что в этом доме есть хоть я!

* * *

У мене все в житті збувалось,
Ну майже все, чого хотів!
Можливо це тільки здавалось,
Бо по життю не йшов – летів!

Я так прискорював події
І не вникав у суть дилем,
Що врешті-решт загнав всі мрії
В минуле, збавившись проблем!

І був готовий знов віддатись
На милість долі, та відчув,
Душа почала прокидатись –
Тебе побачив я й почув!

У мене все в житті збувалось,
Ну майже все, чого хотів!
Мені б і далі так здавалось,
Якби тебе я не зустрів!

* * *

Согласитесь, что «МЫ»
Милозвучней, чем «Я»!
«Я» всегда холостыми стреляет.
Ведь «1+1»
Даже в тундре семья –
Эти цифры меня вдохновляют!
На их сумму хотел
И хочу притязать!
Двум сердцам то ведь нужно немного –
Чтоб сумела Любовь
«Единички» связать,
стала сумма их четной в итоге!

* * *

Твои рученьки прелестны –
Невозможно их забыть!
Есть для них по благу место –
Коз доить и банки мыть!

* * *

Поверь любимая, что я
Отдать тебе всю жизнь готов!
Твоей пусть станет жизнь моя,
Счастливых много в ней годов!

Мои года к твоим годам –
Ты станешь счастлива вдвойне!
Но никогда я не отдам
Плохое! Будет пусть при мне.

В тебе я буду день и ночь,
Покой и сон стану хранить.
Когда терпеть уже не в мочь –
Сумей смириться и любить!

Любить меня лишь одного,
Ведь был не люб при жизни я!
...умру и тоже ничего
не переменит смерть моя!

* * *

Мне не нравится слово «ПРОЩАЙ» -
Этот вечный призыв всё прощать!
В таком случае не обещай,
Иногда лучше просто молчать.

Мне не нравится слово «ТЕРЯТЬ» -
Чтоб искать и не то находить?

Мне не нравится слово «ИГРАТЬ» -
Чтоб на лучших хоть так походить?

Мне не нравится слово «ПРОСТИ» -
Предисловие к факту измен.
В одной лодке не хочешь грести?
Иди сразу на дно, сделав крен!

Очень нравится слово «ЛЮБИТЬ»
И не менее слово «ЛЮБОВЬ»!
Это ж надо, чтоб не воплотить
В свою жизнь смысл этих двух слов!

* * *

Всё видит Бог и Он нам всем судья!
О Господи, за что Ты меня судишь?
Я жизнь воспринимал через Тебя
И до конца в моей душе Ты будешь!

Великий Боже, в чём моя вина,

Что всё не так и почему? Не знаю!
Испита чаша горестей до дна
И я о них почти не вспоминаю.

Я не всегда покорным был судьбе
И даже нарушал Твои заветы.
Но никогда не забывал я о Тебе,
Пытаясь отыскать на всё ответы.

Я жизнь свою по совести сверял,
В неё вносили звёзды коррективы.
И почти слепо людям доверял,
Отбросив меркантильные мотивы.

Но убеждался каждый раз в одном –
Чужие мы друг другу в этом мире,
В котором на сегодня всё вверх дном,
Как в только что ограбленной квартире.

Всё изменилось! Каждый на себя
Старается напялить одеяло!
А Правда, словно мальчик для битья,
Когда для многих Ложь кумиром стала!

Всё видит Бог и Он нам всем судья!
Воздастся всем! Пускай, но в этой жизни
Благоволит Он к тем, кто жил любя
И верным был в любви до самой тризны!

* * *

Перевернута последняя страница!
Можно ставить инвентарную печать!
Чтоб могла любая дверь всегда
открыться –
Не стихами, нужно долларом стучать!

Р.С. Если в такой способ двери
открывать –
Сложно с суммой впредь определиться.
От соблазна трудно руку оторвать –
Вряд ли ей захочется закрыться!

* * *

Скажет кто-то, личность ту учтя, -
Видел Бог, что он там не проходит.
Только вёл зачем туда? Шутя?
Точит вода камень? Не подходит!

Люди удивительно сложны
И настолько, что непостижимы!
Но когда им денежки нужны –
Видно чем бывают одержимы!

* * *

Слова не новые,
В мыслях раскованный –
Смотри, чтоб времечко,
Да не ославило!

Стихи толковые
И пустяковые,
Уж коль в руке перо,
Запомни правило –
Пока все движется.
Пиши, как дышитесь –
Все будут знать на чем
Вдох остановится!
Когда последний слог
Тобой напишется-
Сольются все слова
Вдруг в крестословицу...

* * *

Не все написано
І не напишеться!
Воно в минулому
Навік залишиться.
Це є тенденція
Всіх нездійснених мрій.
Їх назбиралося
З дитинства цілий рій.
Життя попереду,
Уява трудиться
І ти упевнений,
Що мрії збудуться!
Та поталанило
Не всім однаково –
Одні щасливілі.
Другії плакали.
Лиш треті з тих і тих
Все насміхалися –
Не було мрій у них
І не здавалося
Життя в рожевому,
А в чорно-білому!
Насправді так було
У світі цілому.
Та не хотіли ми
На світ дивитися

Без окулярів тих.
Щоб не сірітися!
І кожен все, як міг
Позафарбовував
В один рожевий тон
І не приховував,
Що то є справжній клон!
Ще й виставлялися
І Доллі в кожному
Із нас зосталася!
Не все написано,
Бо забувається.
А пам'ять в ті часи
Чомусь вертається.
І так далеко йде.
Немов шукає там
Якесь пояснення
Змарнованим літам...

/Доллі – перша у світі клонована віця/

* * *

Не подковывал блохи,
А писал всегда стихи
И старался быть Левшой я в этом деле!
Не дошли мои стихи
Разве только до глухих
И до тех, кто быть такими захотели!

* * *

Пусть будет, как пролог
Твой каждый мо но лог!

Ещё всё впереди – не расслабляйся!
Ты посреди дорог
Не подводи итог,
А быть в рабочей форме постарайся!

* * *

Всё, что было со мной, среди массы тех дней
Однозначно нельзя оценить!
Мне же, как никому, стало просто видней,
Что терял, а что смог сохранить.
Не сказал бы, что вышел сухим из воды –
Разве можно всё перечеркнуть?
Пусть ещё и не все проявились следы,
Что-то позже захочет мокнуть
Мою память в тот омут удач-неудач,
Даже если я и не хочу!
Если даже и время уносится вскач
И огонь доедает свечу,
Всё равно то, что было, достанет меня –
Дорожишь им, иль не дорожишь.
Как от тени своей, вплоть до судного дня
Никуда от него не сбежишь!

О Г Л А В Л Е Н И Е

Мово, рідна моя, ти мені вибачай.....	7
Коли йде мова про рідню.....	7
Когда приходит вдохновение.....	8
Почему люди плачут? Отчего слёзы льются?.....	9
О если б знали вы, как сердцу больно	10
Хочу домой, в село родное наше!.....	11
Життя найкраще – то дитячі роки	13
Дуже часто мені сниться наша люба Ненька.....	13
Мамі Марі.....	14
Ішов я до Вас, ішов я до Вас роками	15
Ніколи ще такого не бувало.....	15
До кінця тримайся! Ти ж бо сильний!.....	16
Я не мог обойти и я не обошёл.....	16
Ксюше.....	17
Братику Вітюті	17
Татьяне и Виталию Быковым	18
Быков Быкову В.И.	19
Вам ещё 50 ?	20
Витюне Быкову	21
Починається день – в ньому ти!.....	21
Сентября уже дождался!.....	22
К Биковим – Василенко	22
Везёт меня поезд, качает вагон	23
Мамо, рідна, зір Твій ясний	24
Послухай, Друже, що скажу Тобі	25
Розкажіть нам, пане Биков, яка ви людина?.....	25
Флора, в краях цих, скажу вам –нічого!.....	26
Всім розкажу, хто хоче почути.....	26
П.А.Быкову.....	27
Всё на этом веками держится	28
Милая моя! Если бы Ты знала.....	29
Сколько песен, стихов понаписано	29
Влюбись в меня без памяти	30
О женщины! Каких вас только нет!.....	31

Лиш для тебе цвітуть на Землі	32
Ты, как камень преткновения на моём пути	33
Слов так много, но хочется их подобрать	33
Ну вот и всё, былого не увижу	34
Не волен я забыть те дни	35
Тебе и мне предсказано любить	35
Снова рифма захватила	36
Когда-нибудь прервётся путь	37
О чём писать? О Дне рождения?	37
Если хочешь, я вернусь	38
Когда же станет Счастье	39
Я життя в своїм серці тримаю	40
Для чего мы живём и страдаем	41
Як маєш в житті ціль	42
Спочатку я не зміг знайти те слово	43
Спасибо Богу, что есть Он на этом свете	44
Зневіритись у всьому	44
Якщо зібрати все моє життя	45
Так в чём же смысл нашей жизни?	46
Что в этой жизни главное для всех?	47
Прислушайся, как бьётся твоё сердце	48
Сили небесні, зжальтесь над нею	49
Пусть я не прав, но кажется Любовь	49
Останні краплини надії	50
І нелогічно, і негоже	50
На слова і фрази	51
Я тебя как всегда отпускаю!	51
В который раз бессмысленно пытаюсь	52
Берусь я снова за перо	53
А там мовлять – наперед	54
Чи я вже зовсім вичерпав себе?	55
Не все написано, про що хотілося	55
Що ж це я таке надумав?	56
Шалена думка в голову закралась	57
Як сонце в ніч, за обрій йшла надія	57
“Мені тебе жалко...” – не це ти хотіла	58
Хто б мені наказав – зупинися!	59
Не прийде те, чому не бути!	60
Чом дика несправедливість	60
Якась непередбачена ти стала	61

Віддам тобі усе, чим володію.....	62
Невже не просинається душа?.....	62
Є жінки, у яких мабуть замість душі	63
Чого мені хотіти? Що бажати.....	63
Чому ти так поставилась до мене?.....	64
Невідповідність думок тим розмовам.....	64
“У тебе таке вже було...”	65
Вже не пишу віршів!.....	65
Не відбирай у мене моїх мрій.....	66
У мене все в житті збувалось.....	66
Щоб безвихідь пояснити.....	67
Чим могло це все скінчитись?.....	68
Не вдавалось тоді докопатись.....	68
Каждый день, каждый час для меня.....	69
Нема й не буде щастя в цьому краї!.....	69
Что такое стихи? Это музыка слова.....	70
Кортить, свербить і руки зачесались.....	71
Знаешь ты всю мою подноготную.....	72
Послав мені Господь Кохання муки.....	73
В душу грустная песня прорвалась.....	73
Чом невдачі йдуть за мною.....	74
Або ми щасливі.....	74
Вже й скінчився до тебе ще не пройдений шлях	75
Чуєш Мила, як ступає осінь по землі?.....	76
Мені без тебе сумно і тривожно.....	77
Бачу в снах тебе Єдину.....	77
<i>Матерям и Дочерям!</i>	78
Чую ніжний голос лічені хвилини.....	79
Таку, як ти, повік не відшукати!.....	79
Благодарю, в стихах меня облагородили!.....	80
Як до цього підійти не ображаючи?.....	80
Я смотрел на тебя и не мог насмотреться	81
Мій розуме, аго-ов!.....	82
Як для мене, то зовсім скінчилося.....	83
Давно уж рассекречено.....	83
Що краще? Те що є?.....	85
Плохого человека не сделаешь плохим	85
Заради чого люди брешуть.....	86
Ты внесла в мою жизнь столько счастья, тепла	86
В желании победы, наш разум остудит	87

Я свою на карте деревушку.....	87
Дымят тормозные колодки.....	87
Всего день назад.....	88
«Антипатия» -1.....	89
Антипатия – 2.....	90
Антипатия – 3.....	92
Нарешті зміни сталися в житті.....	93
Ще п'яток і буде сотня!.....	93
Нам нравится, когда нас всюду хвалят!.....	93
До тебе, до тебе... на що сподіваюсь?.....	94
«Чтоб не смог я от тебя уйти...».....	95
Сам не уйдёшь, если только пошлют!.....	95
Никогда здесь не будешь!.....	96
До сусіднього села.....	96
Що в душі робилося.....	97
Як би ж ти могла знати, хто для мене.....	97
Я скучаю по тебе.....	98
Сказав би більше, та не можу.....	98
Вольной темы подневольный.....	99
<i>К. Вечорко</i>	100
Не буде ніколи хвилини тієї.....	101
Кохана, кохана.....	102
Скільки років я знаю, що ти в світі є!.....	103
Всё мечтал и мечтаю.....	103
<i>Л.П.Прыгуновой /акростих/</i>	104
<i>Кумі Н.Ю.Євсєєвій /акростих/</i>	104
Немає щастя в цьому домі!.....	105
“Ти признайся мені...”.....	106
Надежды юношей питают.....	107
Осокори, осокори.....	108
Думки мої, вертайтеся додому.....	109
Не знаю, що тримало мене у цьому світі?.....	109
Чи можна закохатись так, як мріяв?.....	110
Не перший я і не останній.....	111
Говорила, что вас любит? Дело худо!.....	111
С мерзким криком кружит вороньё.....	111
Все пішло шкереберть.....	112
Всі нагороди здобувають.....	113
До всього був готовий.....	114
Во как я вас посадила.....	114
Говорите так, чтоб вас хотели слушать.....	113
<i>Жалеть о сказанном мне</i>	115

<i>Заговори, щоб я тебе увидел.....</i>	115
Умный не считает.....	116
Дурних і серед бідних вистачає.....	117
Чего она боится?.....	118
Как бы я не старался, не могу отогнать	118
Что ж, не пришло к нам то завтра.....	119
Какие же стихи самые красивые?.....	119
Наша жизнь, это миг суеты!.....	120
Уникальное явление.....	121
<i>П.Ровенко</i>	122
<i>П.Ровенко /акrostих/.....</i>	123
Пару слів тобі я, Куме.....	123
<i>О.Ровенко.....</i>	124
О.Ровенко.....	125
Мій кум Павло “Тойоту” мать.....	126
<i>Кумовой “Тойоте”.....</i>	126
Коли виходить на город Кума.....	127
<i>Може це і правда, може й небилиця</i>	127
Ти Кумасю, не забула.....	128
Хто як, із нас усіх	128
Куме, я не офіційно.....	129
<i>В.А.Грозе</i>	129
Чем тернистей путь к цели.....	131
Скільки в вірші вкладати.....	132
Підкиньте мені тему для вірша.....	133
У меня есть своя голова на плечах.....	133
Прошлый век – век душевных калек!.....	134
ВОЙНА - это кровь!.....	134
Все дороги ведут в Рим	134
И твои чистые глаза.....	135
Ровно в полночь две стрелки сошлись	136
Що Господом призначено.....	136
Есть во мне как бы два человека.....	137
Твой ясный взгляд забыть не в силах я теперь	138
Скільки нам ще бути на цім світі?.....	139
Я напишу іще не один гарний вірш.....	139
Почути дуже сподівався.....	140
З життя свого мене не викидай.....	141
Я надеюсь на то	142
Мы задним числом умны.....	142
Здогадатися неважко.....	142

Какое-то щемящее сиротство.....	144
Вопрос не в том, сколько мечтаний?.....	145
Когда слышал тебя	146
С чего начнём? Начнём сначала	146
Я был на «поле боя».....	147
Он швырялся фразами со сцены.....	148
Манит с детства нас большая сцена!.....	149
Мой любимый человек.....	149
В жизни не всё нам приятно, принято..	150
Как бы ты не летал высоко.....	151
У тебя есть мечта?.....	152
Не судилося любить, не судилося!....	153
Меня не останавливай, Хорошая ...	153
Я не мог вас оставить.....	154
Хіба то вірші, якщо з них забереться “моя”?.....	154
Є кілька днів у кожному тижні.....	155
Может и стану о птичках.....	155
Наче все після стихії.....	156
Все римую! Нащо роблю?.....	157
Сложно бывает, сложно.....	159
Один в твоей жизни такой я! Один!.....	159
В каждой песне я слышу тебя.....	160
В рік Новий ввійдемо ми.....	160
Дев'яносто сьомий рік.....	161
Колись була віра в майбутнє.....	162
Мовчання – золото для всіх.....	163
Я иду в той огромной ТОЛПЕ.....	163
Світ різноманітний, можна вибирати.....	163
Від самоти до самоти.....	164
Родился человек, но это прошлый век	165
Просочилась информация в народ.....	165
<i>Моей Музе</i>	166
Любовь всегда в нас будит фантазию ума	166
Можливо збіг обставин випадковий.....	167
Знайомство було, як чарівна казка.....	167
Сомнению ничто не подвергай	169
Я неначе на світ народився	169
“Будьте моею весной...” из утерянного	170
Представляю. Что было б такою весной	170
Смысл в жизни появился!.....	170
Де, тії щасливі, про кого так кажуть?.....	171

Тоді просив, а зараз вже благаю	171
Таке сліпе авансування	172
Взвесив все «за» и «против»	172
Останній час молився я за вас	172
Притулися до мене	173
Останнього у нас тепер не буде!.....	173
Я так рад, що я рад!.....	174
Я ловлю себя на том	174
Повір і їй і вір у себе	176
Своїй долі я завжди пручався	177
Такое счастье вдруг свалилось на меня	178
Смелость города берёт!.....	179
Невже такий короткий вік Кохання?.....	179
Кому зозуля скільки накувала	179
Оттолкнись ты от худшего	180
Ну вот вам и лето	180
А встигну? Не встигну?.....	181
Ти до мене не приходи!.....	182
Давно набрав конкорд мій висоту!.....	182
Кажусь вам наверно смешным.....	183
Розмаїття останніх подій	183
Спасибо тебе за твою красоту	184
Старайся – старайся, не перестарайся	184
Можешь быть кем угодно	185
Нам в этой жизни остаётся	185
<i>«Это что-то не то...»</i>	186
<i>Не зная текст, поют – ля-ля...</i>	186
Не в деньгах счастье... ..	187
За желаемое мы хотим выдавать.....	189
Нам від поразок не застрахуватись.....	189
Ніхто мене ще так не ображав.....	190
І як же твої справи?.....	191
Отчего ты грустная такая?.....	192
Когда задаётся вопрос.....	192
Не все вже зимі проявляє покору.....	193
Інколи з'являється бажання.....	193
У двери остановись	193
Ой котилась бочечка по селі.....	194
<i>«Слова одни и те же...»</i>	195
Якщо губи вже набили.....	196
Я сейчас будто слышу – «а шо ж»!.....	196
Ода пирогу.....	197

Був за гноєм – став “Героєм”.....	198
От якби пішов я здуру	198
Що це вже дасть, якщо навіть попрошу....	199
Така її доля, Тарасе наш милий?.....	200
Ця буква є у слові – НІ	200
Зроби розбір “польотів”.....	202
Умнеть не возбраняється!.....	202
Все, що я відчував	203
Не станеться того, чого я хочу!.....	204
Всю жизнь я буду ждать с Любовью встречи	205
<i>Ода велосипеду!</i>	205
Не смог сразу припомнить.....	206
Зроби той крок, якого я чекаю.....	207
Мені, як нікому відомі.....	207
Когда-то был как Юбилей.....	208
Если на вопрос – как поживаешь?.....	208
Можно жить без телефона.....	209
Прости, что вновь вхожу в твой мир без спроса	209
Коли вже ти проснешся, моя Мила?.....	210
Я хочу прийти	210
Щось я геть погано сплю.....	211
У всьому є якась межа.....	212
Не суди меня строго, я очень прошу.....	212
Коль сердце остыло	213
День как день – страшнее ночь!.....	214
Над пропастью зависла Доброта.....	214
Узяти отак раптом і зчерствіти!.....	215
Сделай мне навстречу шаг!.....	215
Как сверкает и блестит!.....	216
Бачити тебе така ж потреба.....	216
Пришла весна, а я в зиме остался.....	216
Третий день, как ушёл	217
Зараз я, як зацькований звір.....	218
Хто б подумав, що все так складеться між нами.....	218
Стал историей каждый урок.....	218
Дозволь мені у тебе запитати.....	219
Не стыжусь тех стихов.....	219
Скромность украшает, но не всех.....	220
<i>“Хочу, чтоб было всё красиво”</i>	220

Ты мечтаешь о красивом ?.....	221
Знакомо выражение	221
Що принесе наступний понеділок?.....	222
Счастье приснилось	222
От тобі й маєш	223
Что случается случайно.....	224
Я не знаю що робити	224
Утекти б подалі від реального!.....	225
Таке миле слово “швиденько...”.....	226
Двоє дорослих людей.....	227
Не робися гіршою ніж є.....	228
Ну что случилось? Я без смеха!.....	230
Промежуточный стих, как прокладка.....	231
Хочу чтоб ты взял меня замуж!.....	232
“Ты жєнщинє особєнно нє вєрь”.....	232
Якби мені все повернути	233
Ты заметила, что мы вдвоём.....	233
Сегодня длинная раскачка	234
Як доданки не переставляй	235
Що не кажи, позаду вже багато.....	235
Стихи мои, они моё забвение.....	236
Кохання всесильне, усе переможе!.....	237
Візьми мої вірші до себе.....	237
Ти мене запитала	238
Хто ввів ці норми і ці стандарти.....	239
Помітив я, що мріями живу.....	240
Разыгралось вдруг воображение.....	241
Любопытство людское не знает границ!.....	242
Я совсем по другому оценил то, что есть.....	242
Хочу за себя извиниться.....	243
Всі слова, що тобі написав.....	243
Не робив зусилля над собою.....	244
На берегу где я, лишь тишина.....	245
Знаешь только ты одна.....	246
Ты мне голову морочишь.....	247
К одному свелись все мои речи.....	248
Не можешь ответить? То значит не веришь	249
Смысл должен быть всегда.....	249
Бажаю, щоб ти в мене закохалась.....	250
Л. А. Канаровской.....	250
Еверест ти моя! Еверест!.....	252

Трапився вислів на очі.....	252
<i>Медперсоналу стоматологической</i>	
<i>Поликлиники № 8 г. Киева</i>	253
<i>Артисткам Укрконцерта к 8 марта!</i>	
<i>/г. Киев/.....</i>	254
<i>Певце Изабелле Лысенко.....</i>	255
<i>В.Красноглазовой-Поповой /солистке</i>	
<i>балета/.....</i>	255
<i>Е.Андреевой. Балерина</i>	255
Мчится поезд по просторам.....	256
Впевнений, що самим наймилішим.....	257
Де б не був ти, любий Друже.....	258
Все назад повернулось.....	258
Сам з собою б'юся об заклад.....	259
Ти знаєш, мені так хотілося жити.....	259
Чему быть, тому не миновать!.....	260
Все шутите? Да что вы, Господа!.....	260
Кажуть – наша мова.....	261
Ребро в Адама взяв Господь.....	262
Ты внесла в мою жизнь радость жизни!.....	262
Зима першим снігом вітала.....	263
Як не світило те «світило».....	263
Пока что всё!.....	263
Йдуть гудки за гудками.....	264
<i>Написаний до концерту 11.03.2001р.....</i>	265
Научи стать безразличным.....	266
С несбыточным счастьем прощаюсь навеки	
.....	267
Казала правду мати.....	267
Гадали ми, що мали.....	268
Не сумуй, Кохана, світ очей моїх.....	268
Вдалося? Я за тебе вболіваю.....	269
Який рецепт? Які пігулки.....	269
А теперь объясни, чем тебе я не мил?.....	269
Пробач мені за мій складний характер	270
У мене пропозиція	270
Мне нужно было срочно позвонить.....	271
Стучится в квартиру мужик!.....	273
Чому Кохання знищити не вмію?.....	273
Мінус і плюс є у кожному!.....	274
Как вы там живете, мой Бог?.....	274
Які ж буяли у цей рік жита.....	275

Душа моя, ну что ты ей Богу загрустила?	275
Я відпустив тебе від себе	276
Умом и сердцем понимаю	276
Приковал бы я вас цепями!	277
Весна, не надо, не пугай	277
«Эти глаза напротив...»	278
Лагідний твій голос – весняне джерельце	278
<i>Женскому началу</i>	278
Написав щось не те	279
Хто шукає помилки у моїх віршах?	279
Я втратив сон. Я втратит те	280
З кожним разом від мене втікаєш	280
Як жаль, що не можна невидимим стати	281
Как понять непонятное	281
15 лет! Вернуть бы эти годы	281
Обходило, минало, утікало	282
Всё возвернулось на круги своя	282
ПОЧЕМУ НЕ СЛЫШНО ПЕСЕН?	283
Свелось всё к ожиданию	284
Я хочу тему цю закрити	284
Живу, як жив! Не п'ю й не пив	284
Каждый, жизни своей, режиссер	285
Года собрались в вереницу	286
Я счастлив, что ты есть	287
Уймись, фантазия фривольная	287
У мене все в житті збувалось	288
Согласитесь, что «МЫ»	288
Твои рученьки прелестны	289
Поверь любимая, что я	289
Мне не нравится слово «ПРОЩАЙ»	290
Всё видит Бог и Он нам всем судья!	291
Перевернута последняя страница!	292
Скажет кто-то, личность ту учтя	292
Слова не новые	293
Не все написано	293
Не подковывал блохи	294
Пусть будет, как пролог	295
Всё, что было со мной, среди массы тех дней	295

